

Giới thiệu Tà Vương Cung Chiều, Độc Phi Thực Khuynh Thành

Ở thế kỷ 21 nàng là sát thủ đứng đầu trong giới, phạm là nhiệm vụ nàng ra tay thì cũng chưa lấy một lần thất bại. Vạn sự trên người, nàng lại chết dưới chính tay nam nhân mà mình yêu thương tin tưởng. May mắn linh hồn nàng xuyên về thời không, trở thành đích nữ xấu xí của thừa tướng vương triều Thiên Phụng, Phụng Ngâm Cửu, đầu phụ thân cận bá, đánh mẹ kế ác độc, chinh thứ muội vô liêm sỉ, người hạ độc, ta hạ cổ, không cho người tàn phế cả đời thì thật sự là có lỗi với chủ nhân thân thể này. Thời điểm gặp hần, Long Dân Tăng là Thiên Phụng hoàng triều Chiến thần Vương gia, đáng tiếc 5 năm trước thân trúng kịch độc, một chỉ từ hôn liêm đem bọn họ trời chết.

Nữ chủ: yêu nghiệt này là ai, không phải nói thân trúng kịch độc sao, nhìn như thế nào cũng không giống người sắp chết

Mồ Vương gia: a Cửu, người cứu bốn vương một mạng, bốn vương muốn lấy thân báo đáp người một đời

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiều, Độc Phi Thực Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trúng Độc, Xuyên Qua

Hoàng triều Thiên Phụng, Phụng Hoàng thành Phụng Hoàng Sơn

Ngày mười bảy âm lịch, thời tiết âm u, chỉ có vài ngôi sao ẩn hiện trên bầu trời, ánh trăng rơi xuống rừng sâu, tạo nên một khung cảnh thật quý dị, từng đợt gió lạnh thổi qua, các nhánh cây giương nanh múa vuốt, ma sát tạo ra âm thanh xào xạc, thú hoang trong núi rống thành tiếng lớn, không khí ngày hôm nay quả kì lạ.

Lúc này, chỉ thấy một bóng dáng gầy yếu mang theo một nữ oa (nữ hài tử) bảy tuổi lén lút chạy vào núi sâu, thật cẩn thận đem nữ oa bỏ trên mặt đất, xoa xoa mồ hôi trên trán, dùng tay xem xét nữ oa không còn thở, mới mở miệng nói:

”đích nữ thì có chỗ nào tốt, phủ Thừa Tướng đúng là địa phương ăn tươi nuốt sống người, ngay cả Đại tiểu thư cũng bị hạ độc , Đại tiểu thư còn nhỏ, dung mạo không còn, vậy mà cuối cùng vẫn không tránh được một kiếp, Đại tiểu thư, oan có đầu, nợ có chủ. Nếu người muốn báo thù thì cũng đừng tìm ta, muốn tìm thì tìm phu nhân, ta đây không có cách nào, người sớm đầu thai đi, kiếp sau không nên sinh ra ở gia đình như vậy. . .”

Sau khi nói xong liền lấy chiếu đắp lên người nữ oa, quý xuống hướng nữ oa bái lạy vài cái, liền đứng dậy rời đi.

nữ oa mặt không chút máu nằm ở nơi đó, đột nhiên lúc này đem chiếu xốc lên ho nhẹ một tiếng , phun ra một bãi nước máu đen, lông mi run rẩy mở mắt, hô hấp khó khăn

”Khụ khụ. . . Đau quá. . . Ta làm sao vậy, không phải bị Sở Kiều giết trong lúc làm nhiệm vụ rồi sao, như thế nào cả người đều đau như vậy?”

A Cửu là sát thủ đứng đầu trong tổ chức M, bình thường lúc làm nhiệm vụ phải sử dụng các loại vũ khí giết người, thì a Cửu am hiểu nhất chính là dùng độc. Mà Sở Kiều lại chính là nam nhân mà nàng yêu, trước đây A Cửu cùng Sở Kiều lớn lên trong cô nhi viện, 5 tuổi hai người lên ra ngoài chơi, được tổ chức sát thủ M nhìn trúng, từ đó về sau gia nhập tổ chức, lúc bắt đầu huấn luyện có hơn một trăm người, nhưng cuối cùng chỉ chọn ra hai mươi người giỏi nhất tham gia khóa huấn luyện đặc biệt. Mười ba tuổi, hai người được điều tới bộ phận nhiệm vụ đặc thù, trong suốt thời gian đó hai người tương trợ lẫn nhau, bởi vì chưa từng thất bại, nên nhiệm vụ hai người nhận càng ngày càng nhiều, sau một hồi thì trở thành kim bài sát thủ, tuy rằng vất vả, nguy hiểm, nhưng nhìn đến tiền trong két ngày càng nhiều, a Cửu liền thấy vui mừng , mà Sở Kiều trước giờ vẫn thích a Cửu, nhưng nàng chỉ xem hần là ca ca, 18 tuổi Sở kiều hướng a Cửu thổ lộ , cũng đối a Cửu nói cả đời sẽ đối xử thật tốt với nàng, tương lai về sau sẽ cùng a Cửu sống bình yên qua ngày, mà a Cửu cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới người này sẽ thích mình, hai người bọn họ từ nhỏ đã quen biết, mà nàng vẫn xem Sở Kiều là ca ca, bọn họ mỗi ngày đều sống trong máu tươi, Sở Kiều lại là người duy nhất đối tốt với nàng, sao không cho hần một cơ hội, cũng như cho mình một cơ hội.

Tương lai có cuộc sống bình yên như thế, nên nàng đồng ý cùng hần thử một lần, cứ như vậy hạnh phúc hai năm trời, Sở Kiều đối a Cửu cũng tốt, nên dần dần nàng yêu hần thật sự, hai mươi tuổi muốn cho hần bắt nạt, nàng xin rời khỏi tổ chức, sinh nhật liền đem thứ quý giá nhất của mình trao cho hần. Mà một tháng sau Sở Kiều có qua lại với một người phụ nữ, người này bộ dạng vô cùng xinh đẹp, cũng tìm cách bỏ lên người hần, nhưng một thời gian sau Sở Kiều liền trốn tránh, hần biết loại nữ nhân này không nên dây vào, hồi hận không kịp, ai ngờ lão Đại biết Sở Kiều đưa bốn nữ nhi của mình, kết quả lão liền phái người trong tổ chức đuổi giết hần, lúc này nữ nhân kia tìm được hần, nói với hần giết chết nàng, cưới nàng ta, sau đó vị trí lão đại sẽ thuộc về hần, bằng không sẽ đuổi giết hần cả đời. Không nghĩ hần ham mê danh vọng mà phản bội mình, lợi dụng lúc làm nhiệm vụ nỗ lực giết nàng, mà a Cửu trước khi chết thấy được người đàn bà kia cư nhiên đem Sở Kiều bắn chết, thì ra nữ nhân này chỉ muốn báo thù cho nam nhân mà ả yêu nhất, đơn giản a Cửu cùng Sở Kiều trong lúc làm nhiệm vụ đã giết chết vị hôn phu của nàng. . .

A Cửu đang nghĩ ngợi, trên đầu lại truyền đến từng cơn đau: “đau quá, nàng còn sống nhưng sao tay chân lại không thể cử động , thân thể này còn nhỏ như vậy mà trúng độc rồi sao, thật sự muốn cười, nàng vừa là sát thủ vừa là bác sĩ, lại không thể chữa trị cho bản thân mình, xuyên qua cứ vậy mà chết ư?

”Lạnh quá”

A Cửu một trận mê man, đang suy nghĩ đây là nơi nào mà gió lạnh như vậy, là ai bỏ nàng ở lại, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy một lão nhân tóc trắng, tóc chỉ dùng một cây trâm bó buộc, mặt đầy hồng quang, hai mắt sáng ngời, đang chăm chú nhìn nàng, nhũn mị,

Nói: “ ai mà tàn nhẫn như vậy, lại hạ tủy hồng nhan cùng thiên độc trên người một đứa bé, đủ ngoan độc, “ cái gọi là tủy hồng nhan khiến cho hai má người trúng độc xuất hiện vết bớt, trúng độc càng sâu bớt càng nặng, mà thiên độc còn lại chính là độc được tử vong

A Cửu ngẩng đầu nhìn lão nhân này, thầm nghĩ: “Thì ra là người am hiểu về độc, không được, nhất định phải khiến hắn cứu mình.”

Sau khi hạ quyết tâm, nàng nhìn nhìn lão nhân, lại không giống khẩu khí cầu xin liền nói: “Cứu ta. . . Ta không muốn chết. . .”

Lão nhân lấy tay vuốt chòm râu, trong mắt hiện lên một tia tính kế, nhìn Tiểu Cửu: “Ta cho tới bây giờ cũng không vô duyên vô cớ cứu người, người có cái gì để ta phải cứu người?”

A Cửu nhìn lão nhân, suy nghĩ trong lòng, đúng là lão hồ ly rồi nói: “Người xem ta cái gì cũng không có, tiền không có, chỉ có cái mạng này, người muốn gì, nói điều kiện đi, ta đồng ý.” Lão nhân nói: “Ta cần người thử nghiệm.” A Cửu đáp rõ ràng: “Thành giao” .

Lão nhân kinh ngạc nhìn a Cửu, trong mắt hiện lên một tia nghi vấn sau đó nói: “Ta muốn chính là người thử độc, người không hối hận?” A Cửu người không có khí lực, liền nói: “Mạng không còn, ta còn có lựa chọn khác sao?” Hiên nhiên lão nhân thực thường thức tiểu nữ nhi lạnh nhạt lại thông minh này, lại vuốt vuốt chòm râu, lão âm thầm tán thưởng: “Uh, di thời”, sau đó bế nàng dùng khinh công rời khỏi đáy núi, nơi đây lại trở về thời điểm ban đầu, khi chưa có ai xuất hiện. . .

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ký Ưc Thống Khổ

“a, đầu ta đau quá. . .”

Trên trán A cửu đầy mồ hôi, đầu nàng đau như búa bổ. Trong lúc ngủ, từng mảnh kí ức xưa hiện lên, nguyên lai nàng là đích nữ Phụng Ngâm Cửu của thừa tướng vương triều, phụng ngâm cửu lúc mới sinh ra, Thừa tướng liền đặt tên cho nàng là phụng khuyết thành, lúc phụng ngâm cửu năm tuổi thì nẫu thân nàng, Lam thị lại mang thai, vì muốn phụng gia có thêm nam hài nên Lam thị liền dẫn phụng ngâm cửu đi bảo hoa tự dâng hương cầu phúc, hướng bồ tát phù hộ sinh nam hài để kế thừa hương khói.

Sau khi đến bảo hoa tự, trùng hợp phụng tượng Trần đại sư cũng du ngoạn trở về, cơ duyên xảo hợp, lúc Lam thị đang nghỉ ngơi thì phụng ngâm cửu lại chạy ra hậu viện sân sau chơi đùa, liền thấy Trần đại sư đang đánh cờ, lúc Trần đại sư đang do dự, phụng ngâm cửu nghịch ngợm, tùy tiện lấy một quân cờ đặt lên, rồi mới nhìn trần đại sư cười hi hi, trần đại sư vừa thấy, không những không tức giận ngược lại còn đối phụng ngâm cửu đặc biệt cảm thấy hứng thú, bởi vì vẫn còn tuy bị phá nhưng bố cục đã thay đổi, trần đại sư nhìn về phía phụng ngâm cửu, nhưng hắn nhìn không thấu.

Vì thế hướng Tiểu cửu đi tìm lam thị, nói lam thị tới hậu viện phía sau, hỏi ngày sinh tháng đẻ của nàng, trần đại sư trong lòng cả kinh, mệnh đứa nhỏ này sao kì quái như vậy, đáng lẽ mệnh nàng đã chết rồi, nhưng cửu chuyển luân hồi nên sẽ quay lại, haiz, chẳng trách nàng tùy tiện đặt lên liền có thể sửa lại ván cờ, cư nhiên là mệnh phụng hoàng. Trần đại sư tuy lòng có nghi vấn, nhưng biết mệnh phụng hoàng không phải việc tùy tiện có thể nói ra. Trần đại sư bói a Cửu một quẻ, đổi tên nàng thành phụng ngâm cửu, nói với lam thị một câu đứa nhỏ này mệnh không thể đổi, nếu đổi chính là muốn mạng của nàng, về sau phải xem tạo hóa của đứa nhỏ này, lúc sau trần đại sư lại du ngoạn bốn phương.

Trước kia lam thị là đích nữ định viễn Hầu phủ, khi chưa lấy chồng, cảm kỉ thư họa không gì không biết, chính là đệ nhất mỹ nhân khuyết thành khuyết quốc, năm đó Nhị hoàng tử cũng là hoàng thượng đối lam thị là vừa gặp đã thương, đáng tiếc tương vương hữu tình, thần nữ vô tâm, mà tâm của nàng đều đặt trên người Thừa tướng phụng khinh trần, mà đương kim thánh thượng cùng phụng khinh trần lại là bằng hữu, cho nên hắn chỉ có thể chúc phúc cho huynh đệ của mình, lại không biết phụng khinh trần lại là một kẻ hoa tâm, nạp thiếp thất liền nạp tam phòng.

Mà đương kim thái hậu là dì của lam thị, tuy rằng nàng không gả cho hoàng thượng thái hậu cảm thấy đáng tiếc, nhưng thái hậu vẫn như cũ thích nàng, bởi vì phụng Thừa tướng tam thê tứ thiếp, bà âm thầm thay lam thị thấy không đáng giá, liền nói lam thị thường xuyên dẫn tiểu cửu nhập cung bồi thái hậu một khoảng thời gian, mỗi khi thái hậu thấy tiểu cửu bộ dạng phấn trác ngọc điêu, hoạt bát tinh quái đều cười không khép miệng, bởi vì khi còn nhỏ phụng ngâm cửu cực kỳ ngoan ngoãn lại hiểu chuyện.

Cũng bởi vì quan hệ với lam thị, thái hậu liền muốn gả tiểu cửu cho trưởng tôn của bà, cũng chính là tiểu thái tử, vì thế liền cùng hoàng thượng thương lượng định hôn ước cho hai đứa nhỏ này, hoàng thượng thấy phụng ngâm cửu lớn lên rất giống lam thị khi còn nhỏ thì cực kỳ vui vẻ, nghĩ chính mình không thể cưới lam thị, mà con của mình cưới đứa nhỏ của lam thị thì cũng xem như viên mãn, đồng thời cũng ghi hận phụng Thừa tướng, cảm thấy phụng Thừa tướng không quý trọng lam thị, lúc lam thị mang thai lại nạp thiếp vào cửa, dẫn đến lam thị tích tụ khó chịu trong lòng, khó sinh mà chết. Vì thế hoàng thượng không nhiều lời, liền hạ chỉ tứ hôn, nghĩ đến tương lai tiểu cửu gả cho nhi tử, hẳn nhất định sẽ nói nhi tử đối tốt với nàng.

Mà thánh chỉ tứ hôn thực nhanh truyền tới phủ Thừa Tướng, Vương thị là thiếp, khi biết tin này, liền tức giận đập mạnh lên bàn, đem đồ trong phòng đập bể, việc này triệt để khiến Vương thị ngồi không yên, mà Vương thị này, là biểu muội của phụng khinh trần, cũng sinh được một nữ nhi kêu phụng thường vũ, tên cực đẹp, người cũng duyên dáng, đáng tiếc nàng cùng nương mình giống nhau, tâm tư đều ác độc.

Vốn lam thị mang thai, Vương thị suy nghĩ sẽ tìm cách khiến lam thị gặp chuyện bất trắc, thì lúc này phát hiện chính mình cũng mang thai hai tháng, thai lại bất ổn, vì thế không rảnh lo bụng lam thị, nhưng thứ xuất cùng con vợ cả khác biệt nhau hoàn toàn, ai mà không muốn nhi tử cùng nữ nhi mình trở thành con vợ cả, nữ nhi người ta mệnh tốt, là con vợ cả, hơn nữa còn tứ hôn với thái tử, chính mình là thứ xuất, con mình gả vào hoàng thất cao lắm là trắc phi hoặc thiếp thất thôi, cho nên cuối cùng ở thời điểm lam thị sinh liền động tay khiến lam thị xuất huyết, một thi thể hai mạng người, bởi vì quá mức khẩn trương nên Vương thị cũng động thai khí, sinh non một nam hài.

Ngày đó cũng là sinh nhật phượng ngâm cửu, vì thế trong thời gian ở cử Vương thị liền thuê một gã đạo sĩ, nói phủ Thừa Tướng yêu khí ngập tràn, nếu không tìm ra vấn đề, nơi này sẽ bị phá hủy. Vương thị liền cùng Thừa tướng thương lượng, sau mời đạo sĩ tiến vào trong phủ, đạo sĩ tiến vào liền nói yêu khí đến từ hậu viện, lại hỏi ngày đó phu nhân thừa tướng sinh có xảy ra chuyện gì bất thường không, Vương thị giả bộ hỏi tướng nói ngày đó mưa to gió lớn, đạo sĩ liền nói Vương thị đem bát tự của phượng ngâm cửu đưa cho hắn, nhìn ngày sinh tháng đẻ, đạo sĩ kinh hô nói phượng ngâm cửu mệnh yếu đã, khắc chết mẫu thân, Vương thị sinh non cũng là do yêu khí trên người nàng, cho nên nếu muốn hóa giải tốt nhất đem đại tiểu thư đưa đi xa, nếu muốn ở trong phủ thì phải ở phía tây, nếu không sẽ còn hại những người khác. Kỳ thật đây đều là lúc trước vương thị dặn dò hắn.

Vương thị nói phượng Thừa tướng lam thị đã không còn, nàng luyện tiểu đại tiểu thư, nên hướng bà vú dẫn phượng ngâm cửu ở phòng ngâm các dẫn ra ngoài, chuyển vào thanh hà viên ở phía tây, lam thị bỏ mình, hơn nữa mệnh phượng ngâm cửu không tốt, phượng Thừa tướng cảm thấy phượng ngâm cửu chính là tai tinh, từ lúc phượng ngâm cửu chuyển tới thanh hà viên cũng không nhìn nàng, đương nhiên trừ bỏ thời điểm nàng bị phạt.

Bởi vì Vương sinh con trai, là nam nhi duy nhất nên được nâng lên làm con chính thất, nhưng Vương thị biết phượng Thừa tướng thật tâm thích lam thị, không bỏ xuống được lam thị, nàng sợ phượng Thừa tướng ngày nào đó lại đau lòng tiểu cửu cho nên thỉnh thoảng bên tai nhắc nhở phượng Thừa tướng, là phượng ngâm cửu khắc chết lam thị, từ lúc phượng ngâm cửu tiến vào thanh hà viên, hoa cỏ trong viện đều chết héo, bà vú cũng bắt đầu chuyển bệnh, cho nên phượng Thừa tướng càng không thích phượng ngâm cửu, đồng thời hạ nhân trong phủ cũng không xem phượng ngâm cửu là đại tiểu thư.

Mà mỗi khi Vương thị nhắc tới phượng ngâm cửu, ở trong mắt phượng Thừa tướng chỉ có các loại chán ghét, không chỉ như thế hắn còn thường nghe lời nói của Vương thị phạt nàng quý tử đường, thỉnh thoảng dùng gia pháp đối xử với nàng, Vương thị mặt ngoài đối phượng ngâm cửu ôn nhu giống từ mẫu, kỳ thật cho phượng ngâm cửu ăn đồ ăn thừa của tỷ muội, càng đừng nói là quần áo mới, nàng đến nha hoàn cũng không bằng.

Hơn nữa thường xuyên bị muội muội phượng thường vũ khinh nhục, đánh chửi, xem nàng như súc vật rồi nhục nhã nàng, đương nhiên phượng gia không chỉ có một vị muội muội này, còn có Liễu di nương cùng tôn di nương sinh hạ phượng tích vũ cùng phượng nhưc hi, ba nữ hài tử này thường nhặt đá trên hồ ném vào trong phòng tiểu cửu, mỗi ngày đánh nàng mắng nàng khi dễ nàng đã trở thành niềm vui của ba vị muội muội này, không đánh nàng đánh ai, dù sao không có nương, phụ thân lại không thương nàng.

”A, đau quá, không cần, không cần đối với ta như vậy.”

Nàng đau lòng, đây đều là tỷ muội của nàng, vì cái gì lại đối xử với nàng như vậy, cho nên từ một đứa trẻ hoạt bát liền biến thành người nhát gan, trên người bị đánh không chừa một chỗ nào, mỗi ngày đều gặp ác mộng mà tỉnh.

Kỳ thật Vương thị vẫn luôn kiêng kị hôn ước của thái tử cùng phượng ngâm cửu, nếu nữ nhi mình có thể gả cho thái tử thì tốt rồi, nên ngay ngày sinh nhật nàng bảy tuổi, Vương thị gạt nàng đến miếu trong cầu phúc cho mẫu thân, kết quả bị Vương thị cùng dương ma ma hạ độc, sai người ném lên núi, lại nói với người ngoài tiểu cửu đi miếu cầu phúc mất tích.

”chủ nhân thân thể này thật quá thảm, đầu nàng đau quá, đáng chết. Phượng khuynh thành, tên này dung tục như vậy, may mắn đại sư sửa lại tên cho nàng, bằng không nàng sống với cái tên này, thật sự buồn nôn?” Đang nghĩ ngợi đột nhiên mờ mờ mắt, thấy lão nhân cứu nàng, đang dùng tay thử độ ấm trên trán : ”Tinh? không còn nóng nữa, vậy cũng tốt, mau khỏe lại để làm người thử độc cho ta.” Tiểu cửu trừng mắt nhìn hắn nói : ”Đã biết, có chết hay không cũng không phải ngươi có thể nói, ta còn đại thù chưa báo đâu.” Lão nhân thường thức nhìn thoáng qua : ”chắc chắn, có thù tất báo, tính cách này rất giống lão phu, lão phu nhặt được bảo bối rồi.” Lão nhân cười nịnh nọt.

“... ”

Lão nhân đi ra ngoài, a Cửu rón rén xuống giường rót trà uống một ngụm, liền nhìn gương, xoa xoa mắt, trầm nghĩ :

”tiểu nha đầu này lớn lên nhìn không tồi, sau này ta sẽ thay ngươi sống tốt, ta sẽ vì ngươi báo thù, ngươi yên tâm đi, từ nay về sau ta chính là phượng ngâm cửu, “ trong mắt hiện lên một tia sắc bén : ”Ta, phượng ngâm cửu, thề với trời nhất định khiến những người hại ngươi chết không từ tế, bọn họ thiếu ngươi cái gì ta sẽ đòi lại từng cái một, một phân cũng không thiếu.”

Hừ, Thừa tướng đáng chết, Vương thị, còn ba muội muội, các ngươi chờ tiếp chiêu đi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thần Y Mặc Cử Công Tử

Chín năm sau, độc y cốc, bốn mùa đều như mùa xuân, hoa thơm chim hót.

Trúc lâu các, nhìn vào trong liễn thấy một nữ tử mặc bạch y lụa dài, tầm mười lăm mười sáu tuổi, tóc chỉ dùng một cây trâm đào để búi, không trang điểm nhưng da lại trắng nõn nà, môi đỏ như trái đào to, đôi mắt xẹt qua một tia giao hoạt, lông mi đung đưa, giống như Hồ Điệp nhẹ nhàng bay múa, phảng phất nếu như nàng xuất hiện thì tất cả nữ tử trên thế gian này đều sẽ mất đi ánh hào quang, như thế nào còn có nữ nhân xinh đẹp như vậy, lúc này nàng đang đứng trước cửa sổ nhìn về phía mặt hồ, khóe miệng hiện lên một chút ý cười nghiền ngẫm, đôi mắt lóe lên một tia giao hoạt.

Thanh Ảnh đẩy cửa bước vào, vừa vận nhìn thấy một màn này, khóe miệng liền co rút, nàng nghĩ thầm, nếu ai không biết mà nhìn thấy tiểu thư lúc này chắc sẽ thần hồn điên đảo, nhưng nàng biết, tiểu thư như thế này thì sắp tới sẽ có người gặp xui xẻo.

Vì thế nàng rụt cổ, nuốt nước miếng, đang chuẩn bị nói thì tầm mắt nữ tử từ trong hồ chuyển qua khuôn mặt Thanh ảnh, tựa tiểu phi tiêu nói :

”Có việc?”

”tiểu thư, người đừng nhìn ta nhìn ta như vậy, hai cái tin tức, người trước hết muốn nghe cái nào?”

Thanh Ảnh che cái miệng đang cười, chủ yếu là do tiểu thư nhà nàng quá mức xinh đẹp , đang muốn nuốt nước miếng liến phải chảy ra.

Thiếu nữ gian trá cười, sau chớp mắt nói :

”Không nói cho ta biết? Cũng được, vừa lúc ngân nhi đang đói , ta đem người cho ngân nhi.

Ngân nhi là trong thời điểm a Cửu lên núi hái thuốc mà nhặt được, bên trong khối Ngọc bị nàng đập nát liền bò ra một con rắn nhỏ màu vàng, vừa bò ra liền cắn a Cửu một cái, xem như cùng a Cửu kết hạ nhân duyên, mà a Cửu phát hiện tiểu kim xà này kịch độc vô cùng, không giống các loại độc xà khác, rất là hung phẫn mang theo trở về, nghiền cứu tiểu kim xà, đã nhận chủ nhân , tiểu kim xà cư nhiên rất ngoan ngoãn, phượng ngâm cứu liền đặt tên cho tiểu kim xà là ngân nhi, sau này a Cửu mới biết thì ra nàng đã nhặt được bảo bối , đương nhiên đây là lúc sau.

“. tiểu thư, người lại khi dễ ta, ta nói là được mà.”

Thanh Ảnh bĩu môi, nghĩ thầm, mỗi lần đều dùng chiêu này khi dễ nàng, nàng không có thích đãi ngộ này đâu.

”Tin thứ nhất đến từ Bắc Minh, hoàng thất Bắc Minh chi tiền điều tra tung tích của người, nam phong nói người không muốn ra mặt, nên nô tỳ muốn hỏi tiểu thư sắp xếp như thế nào, tin thứ hai chính là độc của hoàng đế Nam Cương hoàng đã hoàn toàn được loại bỏ , hoàng đế Nam Cương còn theo yêu cầu của người mà chuẩn bị tín vật, hần nói nếu một ngày công tử có việc gì yêu cầu, chỉ cần sai người đưa tín vật này tới, hần sẽ trợ giúp hết mình.

Thanh Ảnh nói xong liền đưa khối ngọc cho nữ tử. Mà nữ tử tuyệt sắc này chính là phượng ngâm cứu được lão nhân tóc trắng cứu năm xưa. Khó tin, nhưng phượng ngâm cứu thật sự lợi hại, ngăn ngừa mấy năm, danh tiếng của nàng đã vang vọng tứ quốc, còn y thuật độc thuật đã sớm vượt qua lão đầu cứu nàng, đó là được vương cốc chủ.

Phượng ngâm cứu thường xuyên cải trang thành nam nhân, dùng tên Mặc Cửu công tử xem bệnh cho mọi người, thanh danh đã sớm vượt qua được vương cốc, nhớ trước đây lúc được vương cốc cứu nàng, giang hồ đều nói lão lãnh lão vô tà, lúc đó lão dùng nàng làm người thử độc, trong hai năm thì phát hiện nàng có thiên phú, liền cầu nàng trở thành đệ tử của mình. Trúc lâu các này chính là cốc chủ vì phượng ngâm cứu mà tự mình xây nên.

”ừ, đã biết, nói cho nam phong trước đem thành ý tiếp nhận, sau hỏi hần khi nào thì quay về ?

”Đúng rồi ..., tiêu hồ ly đâu? Không phải nói hần đến trước rồi sao?”

Thiếu nữ nhìn ngọc bội trong tay mình nói.

”tiểu thư , tiêu ngọc sớm đã tới , quá mệt mỏi nên ngủ rồi.

“. . . Đi, đóng cửa, thả ngân nhi.”nữ tử gian trá cười nói

Lúc này nam tử liền đẩy cửa tiến vào, sau khi nghe được câu nói này, thì sợ đến xanh mặt, một tay vỗ ngực rồi nói :

”Cô nãi nãi, người tha cho ta đi, ta chưa có muốn chết “

Nam tử nói chuyện chính là hồ ly mà a Cửu nói, tên là tiêu ngọc, bởi vì mặt mũi đào hoa, ngọc thụ lâm phong, trên mình luôn phủ một thân áo mỏng màu hồng, giống hồ ly, nên a Cửu đặt nhũ danh cho hần như vậy. Bên này tiêu ngọc vừa tiến vào liền bắt chéo chân ngồi trên ghế. Vừa uống trà vừa suy nghĩ, nhớ trước đây hần bị ngân nhi cắn một lần, nếu không phải ngân nhi ở cốc tìm đồ ăn , lại nằm trên người nàng ta, hần sao có thể trúng chiêu . Vì thế liền dùng đôi mắt ái oán giống như tức phụ nhìn nữ nhân trước mặt nói :

”Phượng ngâm cứu, người cũng thật là hưởng phúc, ở nơi này tiêu diêu tự tại, có biết hay không Bắc Minh đều tìm người tìm muốn điên rồi , khiến ta mệt mỏi vô cùng, giống như tức phụ không gả được ra ngoài. . .”

Nói xong hần nghĩ tới ngân nhi, lúc sau liền cẩn thận rồi mới nói : ”Người nhìn xem, người là một cô nương, cả ngày trong tay áo đều là độc xà, thì ai dám cưới người, cưới người không quá một ngày liền hi sinh lừng lẫy .”

Phượng ngâm cứu híp mắt cười tủm tỉm nhìn hấn nói :

”Ngươi như vậy là sao, nam phong bên kia nhiều việc như vậy, ngươi rảnh rồi chạy tới đây làm gì, chính là tới kêu khổ? Ta thấy ngươi có chút hoảng, vậy mà vẫn quan tâm tới ta, sợ ta không gả được? Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, bằng không tiện nghi ngươi , đem ta cưới về đi. . .”

Không, đôi mắt nhỏ thất thần, việc này quá kinh khủng , thân mình hấn liền run lên.

”Ngươi tha ta đi, không nói đến y thuật cùng độc thuật của ngươi, còn ngân nhi nữa. . . Khụ khụ, bản công tử ngọc thụ lâm phong, muốn sống lâu một chút, tốt lắm, ta nói cho ngươi biết, ngươi ở đây nhàn nhã, có biết vị thái tử điện hạ của ngươi sắp thủ phi rồi không.”

Phượng ngâm cứu trừng mắt liếc hấn một cái : ”cười liền cưới, ai muốn làm Thái Tử Phi thì làm, ta không có hứng thú, cái gì của ngươi của ta, muốn chết. . .”

Đang nói liền một cước đá tới mông tiểu ngọc

”Khoan, ngươi đừng vội khi dễ ta, ngươi có biết người hấn cưới là ai không, chính là muội muội cùng cha khác mẹ với ngươi, phượng diên chân!

Tiểu ngọc nhìn thấy nụ cười lạnh trên môi nàng, xem ra người nào đó để ý , cũng nói lên sẽ có người gặp chuyện xui xẻo.

Hấn tiếp tục nói : ”Ba tháng sau, ngày mười tám tháng sáu, ngươi cũng đừng quên, đối với bọn họ ngươi đã là người chết. . .” Tiểu ngọc vừa nói vừa sợ bị đánh.

Nháo thì nháo, tiểu ngọc vẫn lo lắng nói :

”Có cần ta chuyển lời gì đến tiêu tương bích ảnh không.”

Tiêu tương bích ảnh là địa bàn của tiểu ngọc ở thiên phượng quốc, là địa phương các công tử du hồ sau nói chuyện phiếm, uống trà nghỉ ngơi, là biệt viện của hấn, cũng chính là nơi hấn và phượng ngâm cứu gặp nhau.

Phượng ngâm cứu gõ nhẹ ngón tay lên bàn, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt : ”ừ, ta biết rồi, ta sẽ cho bọn họ thấy ta sống tốt như thế nào, Thanh Ảnh, truyền lệnh xuống, trong ba ngày sưu tập đầy đủ tư liệu về thiên phượng quốc, đặc biệt là phủ Thừa Tướng, nói bích ảnh, ngàn vũ, ngàn tuyết ba ngày sau khởi hành đi thiên phượng quốc, gần đây tay chân ta ngứa ngáy, không có gì làm thì mang các ngươi quay về phủ Thừa Tướng hảo hảo chơi đùa một chút, sẵn tiện đốt thời gian. . .”

”ạ, tiểu thư”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Xấu Đến Dọa Người

Ba ngày sau

Phượng ngâm cứu bắt đầu xuất phát , chỉ dẫn theo hai người bên cạnh là thanh ảnh cùng bích ảnh, theo lệnh phượng ngâm vũ, ngàn vũ cùng ngàn tuyết tới thiên phượng quốc thám thính tình hình ở tiêu tương bích ảnh trước rồi chờ nàng , đương nhiên phượng ngâm cứu không quên dẫn theo ngân nhi, chuẩn bị ổn thỏa xong nàng thuê một chiếc xe ngựa, xe ngựa này nhìn từ ngoài có vẻ bình thường, nhưng bên trong lại ẩn giấu Càn Khôn, trong xe có một hòm nhỏ đựng được liệu nằm ở trên nhuyễn tháp, bàn cờ, kệ sách, đầy đủ mọi thứ, quả nhiên là phiên bản thu nhỏ của một căn phòng. Hơn nữa trong xe âm áp lạ thường, dùng cách mà phượng ngâm cứu nói chính là hưởng thụ xa hoa.

Mà phong thúc đánh xe, cũng là dạng hơi thở trầm ổn của người luyện võ, suốt đường đi phượng ngâm cứu đều đọc sách để đốt thời gian, bởi vì phượng ngâm cứu, nên bọn họ từ lâu đã không đến thiên phượng hoàng triều, cho nên dọc đường đi miệng thanh Ảnh ríu rít nói không ngừng, một hồi khen phong cảnh đẹp, hồi sau lại nói phong cảnh khác đẹp. Phượng ngâm cứu lắc đầu, muốn dùng được đem miệng nàng khóa lại.

Vì thế nàng duỗi eo, thấy cách đó không xa có quán trà, liền đối phong thúc nói : ”Phong thúc, còn bao lâu mới tới?”

Phong thúc vừa đánh xe vừa nói : ”Nhanh, ước chừng còn khoảng hai canh giờ.”

Vừa vặn phía trước có quán trà, a Cửu nói phong thúc dừng xe, để mọi người nghỉ ngơi một chút, uống một ngụm trà. A Cửu ở trong xe bắt đầu dịch dung, nàng bôi một chút phấn lên gò má trái, phần này giống như màu đỏ của son. Vì phòng ngừa người khác nhận ra là giả nên nàng dùng loại không thấm nước, phần này do chính tay nàng nghiên cứu rồi chế tạo ra.

Thanh Ảnh cùng bích ảnh thấy vậy liền tròn mắt há mồm nói : ”tiểu thư, người xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, đến lúc đó tiểu thư xuất hiện, nô tỳ khẳng định thái tử nhất định không kiềm chế được, đại hôn chắc chắn sẽ không thể cử hành, nhưng giờ người bôi phấn này, trên mặt xuất hiện vết bớt

lớn, làm sao còn có thể phá hư đại hôn của thái tử đây.”

Phượng ngâm cừ khóe miệng giật giật, rồi nói : ”lúc ta chết, trên mặt xuất hiện vết bớt này, nên vết bớt này nhất định phải có, không thì sau này ta diễn bằng cách nào, huống hồ có thành hôn hay không, không phải là vấn đề. Người nhìn nhân phẩm của thái tử, gả cho hắn thì miễn đi, ta không có hứng thú cũng không có thời gian quản lý ba nghìn giai nhân chốn hậu cung, còn nếu nhân phẩm hắn không tệ, làm bằng hữu giúp hắn thì thật ra không có vấn đề.”

“...”

A Cửu đang nói, nhưng trong lòng nàng suy nghĩ đến kiếp trước đã từng bị phản bội, nên kiếp này nàng đối với tình yêu cũng không ôm hy vọng nhiều. Chờ báo thù xong nàng sẽ cùng mọi người quay về độc y cốc sống cuộc sống bình yên . A Cửu nói Thanh Ảnh cùng bích ảnh xuống xe trước, còn nàng ở lại tiếp tục bồi phần lên hai gò má của mình.

Phượng ngâm cừ cải trang xong, nàng hài lòng nhìn vào gương, từ trên xe ngựa bước xuống, đi tới quán trà, Thanh Ảnh cùng bích ảnh thấy được khuôn mặt của phượng ngâm cừ sau khi dịch dung, khóe miệng đồng thời run rẩy, chỉ thấy trên mặt a Cửu ngoài vết bớt lớn, các chỗ còn lại đều là tàn nhang, trừ bỏ cặp mắt linh động kia thì không ai có thể nhìn ra được nàng chính là phượng ngâm cừ . Phượng ngâm cừ ngồi xuống bên cạnh Thanh Ảnh. Thanh Ảnh rót cho a Cửu chén trà, nói a Cửu uống nhanh một ngụm để giải khát. Đúng lúc này, có ba người dắt ngựa đi tới, thoát nhìn chắc cũng đã đi lâu, nên có lẽ đến uống trà nghỉ ngơi một chút, ba người này, người ở giữa giống như tiêu ngọc, một thân hồng y, miệng nói không ngừng, giống như đang oán hận chuyện gì đó.. Mà người mặc cẩm bào màu xanh cùng màu lam lại không nói gì nhiều. Hôm qua, Thanh Ảnh đưa cho nàng một quyển sổ, bên trong là một số nhân vật ở thiên phượng hoàng triều, phượng ngâm cừ âm thầm gấp quyển sổ, Thanh Ảnh liền truyện âm nói với nàng :

”tiểu thư, người mặc cẩm bào màu lam phía trước chính là con trai trưởng phủ thừa tướng, tên phong khinh, là Thừa tướng ở bên ngoài mang về.”

Nói đến vị Thừa tướng này, đúng là một kẻ hoa tâm, trước khi cưới lam thị, hắn từng xem trọng một nữ tử thanh lâu tên Ngọc thị, hơn nữa ngọc thị đã mang thai, phượng khinh trần liền chuộc nàng, do vấn đề thân phận nên vẫn chăm sóc ở bên ngoài, năm năm trước, Ngọc thị hương tiêu ngọc vẫn, phượng khinh trần liền đón phong khinh mười bốn tuổi quay về, hắn cùng Vương thị bán bạc để phong khinh nhận tổ tông, làm đích trưởng tử, nuôi dưỡng bên người Vương thị, Vương thị nghe vậy liền nhào một trận lớn, nàng nghĩ nhi tử của mình mới năm tuổi, còn quá nhỏ, trước mắt thấy tình hình không ổn nên nàng đành chấp nhận, đến nỗi năm năm phong khinh không xuất hiện ở ngoài là do phượng khinh trần cố ý để công đạo cho Vương thị, Vương thị cũng không dám làm gì, cho nên mấy năm này xem như cũng bình an vô sự.

A Cửu nghe truyện âm của thanh ảnh, liền ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt liếc nhìn phong khinh, chỉ thấy phong khinh, mày kiếm mắt phượng, mũi cao môi mỏng, gen của phượng khinh trần đúng là tốt, tổng thể nhìn thì hắn vô cùng soái, bất quá lúc này chân mày nhíu lại, giống như người có nhiều tâm sự trầm tư.

Vì thế nàng khẽ cười rồi suy nghĩ : ”Vương thị này phòng chuyện gì không phòng, lại không đề phòng lão cha, để hắn ở bên ngoài nuôi dưỡng thiếp thất, đứa nhỏ lại lớn như thế này, phỏng chừng trong lòng ghen đến bốc hỏa, thật tốt, haha.”

Thanh Ảnh vừa định truyện âm, thì nam tử mặc cẩm bào màu hồng đột nhiên đứng lên, giống như bị dọa, phun ra một ngụm nước trà, chỉ vào phượng ngâm cừ nói :

”Khụ khụ, xấu quá, người quái dị. Người xấu đến mức dọa người, sặc chết bản công tử .”

A Cửu về mặt vô cảm nhìn nhìn, không thèm để ý đến hắn, gần đây bọn ba một nhọc, nàng không có thời gian để tâm tới chuyện nhỏ nhặt này. Nhưng Thanh Ảnh cùng bích ảnh không chịu nổi, làm gì có người nào dám nói tiểu thư bọn họ như vậy, trông mắt đều trừng lớn nhìn tới, “tiểu thư, người này là Tam hoàng tử thiên phượng quốc, long thiên dực. Nghe nói thường xuyên lui tới thanh lâu.”

A Cửu nhìn Thanh Ảnh, đối Thanh Ảnh nói : ”Bản tiểu thư hiện giờ không có thời gian rảnh rỗi mà dạy dỗ hắn.”

Lúc này phong khinh cùng nam tử kia nhìn về phía này, nam tử mặc cẩm bào màu xanh bước tới, chỉ thấy mắt hắn trong suốt như sao trời, dùng từ ôn tồn lễ độ để hình dung về hắn thì cũng không có gì quá, người như vậy làm sao giống tam hoàng tử, nàng đang nghĩ ngơi thì nghe thấy hắn nói : ”Cô nương, xin thứ lỗi, biểu đệ ta từ trước tới giờ nói năng không lựa lời, làm tổn thương cô nương, tại hạ thay biểu đệ hướng người xin lỗi.”

Thì ra nam nhân này chính là biểu ca của tam hoàng tử, an lăng chi. Phượng ngâm cừ nhìn hắn, nói ba chữ : ”không có gì.”

Thanh âm của nàng mềm mại uyển chuyển, trong suốt động lòng người, giống như Cốc U Lan không có thực, mặc dù ngắn ngủi ba chữ nhưng lại làm người trong quán trà chấn động, sôi nổi thất thần. Có một vài người tiếc hận thở dài, chủ nhân của thanh âm mỹ diệu này lại là này xấu nhan nữ tử, đáng tiếc, đáng tiếc, mà lúc này vừa vặn an lăng chi đứng đối diện phượng ngâm cừ, hắn là lần đầu tiên nghe được thanh âm tuyệt vời như thế này, trong lòng chấn động liền ngẩng đầu lên nhìn phượng ngâm cừ, đôi mắt kia linh động chạm vào lòng người, hắn liền cảm thấy vết bớt trên khuôn mặt nàng phẳng phất không rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Miệng Thối Tam Hoàng Tử

Thanh ảnh nghĩ thầm : hừ, các người chỉ mới nghe thấy thanh âm của tiểu thư đã không giữ được bình tĩnh, nếu nhìn thấy dung nhan thật sự của người thì không biết còn xảy ra chuyện gì? Đúng là một lũ người nông cạn, dám chê tiểu thư nhà nàng xấu, thật sự có mắt mà như mù. Phải biết mỗi lần nàng nhìn thấy tiểu thư, đều là bộ dạng như người trồng cây si, thiếu điều chỉ chảy nước miếng.

Tam hoàng tử thấy an lăng chỉ thay mình xin lỗi, đã chịu không được, lại còn nghe thấy giọng nói của phượng ngâm cửu, nhất thời chấn động, hần ngay lập tức quát lên : "Biểu ca, ta nói sai sao, vết bớt trên mặt nàng ta đủ để dọa người, ai cười nàng không phải mỗi ngày buổi tối đều nằm mơ thấy ác mộng sao, trên mặt còn có tàn nhang, nói nàng ta khó coi cũng không có gì quá, vì cái gì người phải xin lỗi nàng. Ông trời thật không công bằng, thanh âm mỹ diệu như thế này lại thuộc về nàng ta, quả thực phí phạm của trời."

Mọi người trong quán trà nghe thấy, khoe miệng giật giật, nghĩ thầm : "Vị công tử này, cô nương người ta đã đủ thảm, người còn nói lời cay nghiệt. . ." "Khụ khụ, biểu đệ, đủ rồi, cô cô nói người ra ngoài thì nghe lời ta, lời cô cô nói người cũng không để trong lòng, đúng không? Vậy để ta trở về nói với cô cô, người không chỉ không xin lỗi vị cô nương này, trong lời nói còn mang theo ác ý." An lăng chỉ sau khi nghe hần nói xong thì không vui, ho nhẹ một tiếng rồi nghiêm túc nói.

Tam hoàng tử tuy rằng không có thành tựu gì, nhưng lại cực kỳ hiểu thuận, nghe tình quý phi nói, hần đặc biệt sợ mẫu phi của mình, vì thế nghe an lăng chỉ nói sẽ nói lại với mẫu phi hần, hần lập tức nói : "Hào hào hảo, biểu ca ta sai rồi, người ngàn vạn lần đừng nói với mẫu phi."

An lăng chỉ gật gù đầu, trong mắt hiện lên một tia áy náy, a Cửu nhìn nhìn hần, lại nói ba chữ : "Không có gì."

Tam hoàng tử đúng là dạng ngồi yên thì không chịu được, vừa mới uống một ngụm trà, liền tiếp tục mở mồm : "Phượng huynh, biểu ca, vất vả cho các người, nếu không phải vì tìm mặc Cửu công tử để chữa bệnh đau đầu cho mẫu phi, các người cũng không cần theo ta ăn cơm ngủ bụi suốt nửa tháng trời, mặc Cửu công tử đúng là đồ ăn hại, không phải mọi người nói hần đang ở nam cung sao, thật sự khiến cho người khác mệt mỏi, chúng ta vừa nhận được tin tức, liền đuổi theo, kết quả ngay cả bóng người cũng chưa nhìn thấy thì đột nhiên mất tích, nếu không phải bệnh đau đầu của mẫu phi càng lúc càng nghiêm trọng, chúng ta cũng không cần đuổi theo đến mức như vậy." Thấy không ai trả lời, hần uống ngụm trà rồi nói tiếp : "Phượng huynh, ba tháng sau muội muội của người sẽ gả cho thái tử, vốn bản công tử còn đang nhớ thương nàng, haiz, nhưng thánh chỉ đã hạ, ta không thể làm gì, bất quá muội muội của người thật sự xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành, bộ dạng ôn nhu như nước, lương thiện động lòng người. haiz, đáng tiếc đáng tiếc, bắt đắc dĩ phải thay thế người kia gả cho thái tử."

Phong khinh mặt không biểu tình, qua hồi lâu liền nhướng mày, cười nhạt một tiếng rồi nói : "Người cho rằng nàng ôn nhu như nước? Người cảm thấy nàng lương thiện động lòng người? Người từ đâu nhìn thấy nàng bị ép không đường chọn lựa?"

Phong khinh liền tiếp nói vài câu, người ngoài không biết nhưng hần còn không biết rõ sao, năm ấy hần quay về phủ thừa tướng, phượng thường vũ lúc đó cũng chưa lớn lắm, tầm mười tuổi, cư nhiên cùng Vương thị giống nhau, dùng ánh mắt ác độc nhìn hần, nói hần cướp thân phận con trai trưởng của đệ đệ nàng. Sau lưng, gọi hần dã chủng, gọi nương hần tiện nhân. tuổi còn nhỏ mà đã ác độc như vậy, sao có thể biến thành mỹ nhân ôn nhu như nước. Hơn nữa nàng ta đã sớm biết mình sẽ thay thế đại muội muội gả cho thái tử, cao hứng không ngừng, làm gì có chuyện thương tâm bất đắc dĩ?

Tam hoàng tử tuy rằng không biết phong khinh vì chuyện gì đối với vị muội muội này cực kì không thích, nhưng nhìn thấy biểu tình hần ngưng trọng liền không nói gì.

Tuy rằng thanh âm hần nói không lớn, nhưng bọn phượng ngâm cửu là người có võ công, đều nghe được rõ ràng. Thanh Ảnh dùng truyền âm nói : "tiểu thư, Tam hoàng tử đúng là người nói nhiều, còn phong khinh, xem ra hần cực kỳ không thích phượng thường vũ?"

Phượng ngâm cửu nói : "Phong chừng phượng thường vũ sau lưng phá hoại nhiều chuyện, phong khinh chắc cũng ăn không chút mệt, chúng ta vẫn nên quan sát một chút mới biết được."

Bích ảnh nói : "Dạ"

Thanh Ảnh truyền âm nói tiếp : "tiểu thư, vừa rồi nghe nói bọn họ đang tìm mặc Cửu công tử, không nghĩ đến, Tam hoàng tử tuy rằng miệng thối, nhưng lại là người hiểu thuận. tiểu thư, người sẽ chữa bệnh cho mẫu thân của hần sao?" Trong giọng nói chứa đựng sự sung sướng khi người khác gặp họa.

Thanh Ảnh, người không cần biểu hiện rõ ràng như vậy đâu!

Phượng ngâm cửu nói : "muốn ta chữa bệnh thì phải xem tâm tính ta như thế nào, ta cũng không phải người tốt, haha. . ."

"..."

"..." dường như sắp có người gặp chuyện xui xẻo.

Phượng ngâm cửu không nói gì, uống trà xong liền nói Thanh Ảnh cùng bích ảnh tiếp tục khởi hành, lúc đứng dậy đi qua chỗ của tam hoàng tử, nàng hơi hơi mỉm cười, ngón giữa nhẹ nhàng bắn ra một viên thuốc giống như hình viên đạn vào ly trà, thuốc kia gặp nước lập tức hoà tan, nước trà cũng không vì vậy mà thay đổi, mà tốc độ a cửu nhanh đến mức căn bản không ai biết đã phát sinh chuyện gì. . . Xem ra miệng thối đang gặp báo ứng.

Tam hoàng tử thấy phượng ngâm cửu đối hần cười, tuy rằng không dám kiêu ngạo nhưng giọng điệu cực kì không thân thiện, khoe miệng héch lên rồi nói : "Người cười cái gì, mặt mũi khó coi còn muốn quyến rũ bản công tử, hừ."

"....." Tam hoàng tử, người tự tin như vậy?

"tiểu thư, người thực xấu." Thanh Ảnh che cái miệng nhỏ đang cười trộm liền nói.

A Cửu cười cười không nói gì, về tới xe ngựa, bích ảnh rót nước trà đầy túi liền đưa cho phong thúc rồi lên xe . . .

Xe ngựa rời đi chưa lâu, quán trà liền trở nên náo nhiệt, Tam hoàng tử giống như uống quá nhiều, đột nhiên nhe răng nói lớn : ”Biểu ca, người nhất định phải đi phồn hoa lâu, cô nương nơi đó, muốn xinh đẹp như thế nào đều có xinh đẹp như thế đó, đáng người vô cùng tốt, lần sau bốn hoàng tử đất người đi mở mang tầm mắt.”

An lăng chi đứng lên, nhủ mảy : ”Tam hoàng tử, hôm nay người làm sao vậy, không biết giữ chừng mực, thanh lâu không phải chuyện người sẽ nói lung tung , vạn nhất cô cô mà biết được, người không sợ bị lột da sao?”

Quái lạ, càng khuyên hấn càng không dừng lại, hơn nữa Tam hoàng tử đột nhiên thấy ngựa, tự lấy tay cào đồ hết cả người của mình, vì thế an lăng chi điểm huyết hấn, đưa về cung.

Tĩnh nguyệt cung

Tĩnh quý phi nhìn thấy Tam hoàng tử bị điểm huyết, cả người sung đỏ liền vội vàng hỏi : ”Lăng chi, dự nhi hấn lại gây họa ?” An lăng chi uống trà tỳ nữ đưa cho liền nói : ”Lần này không tính là gây họa. . . Nhưng mà con không biết hấn bị gì , trên người hấn đột nhiên ngứa, tự cào ra máu , con thấy không tốt liền điểm huyết.” tĩnh quý phi bất đắc dĩ nói : ”dự nhi của ta, khi nào thì nó mới có thể trưởng thành, lăng chi, vất vả người .” “Cô cô, không cần khách khí.”

Giải huyết xong, Tam hoàng tử không thấy ngứa nữa, muốn nhận lỗi với tĩnh quý phi, nhưng phát hiện mình không nói được, tĩnh quý phi ngay lập tức mời thái y, thái y trong quá trình chữa trị nói giọng hấn không có vấn đề, kê được sau tĩnh dưỡng một thời gian, đúng là căn bệnh kỳ quái, ngay cả thái y còn lắc đầu. Muốn trách thì trách hấn không nên đắc tội với phượng ngâm cửu, nàng là người có thù tất báo, độc của nàng, ngoài nàng thì không người nào có thể giải.

Hai giờ sao, xe ngựa dừng trước cửa sau phủ thừa tướng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiếu, Độc Phi Thực Khuynh Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Phượng Đại Tiểu Thư Diễn

Chỉ thấy trước cửa phủ thừa tướng có hai người đang đứng dựa vào nhau, tất nhiên nghênh đón nàng không phải là người của thừa tướng, mà là ngân vũ cùng ngân tuyết đã tới thiên phượng hoàng triều từ trước. Ngân vũ cùng ngân tuyết thấy vết bớt trên mặt phượng ngâm cửu, khóe miệng giật giật, khó hiểu hỏi : ”tiểu thư, người đây là?” Phượng ngâm cửu im lặng không trả lời, liền hỏi ngân vũ : ”Thế nào, tìm được chưa ?”

ngân vũ từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội, phía trước ngọc chạm trổ tinh tế, trong suốt lấp lánh như thủy tinh, đúng là ngọc thượng hạng, trên mặt có khắc chữ liền đưa cho phượng ngâm cửu.

”vật trong hoàng cung quả nhiên là đồ tốt.” Phượng ngâm cửu thưởng thức ngọc bội nói.

”tiểu thư, không nghĩ tới người còn nhỏ mà đã thông minh như vậy rồi, cư nhiên đem ngọc bội chôn trong viện của Vương thị, người làm sao suy nghĩ ra cách này?” Ngân tuyết dùng ánh mắt sùng bái nhìn phượng ngâm cửu rồi nói.

Phượng ngâm cửu thở dài, hồi tưởng lại năm đó, Vương thị vì muốn lấy khối ngọc này, nên sai người lục soát khắp cả viện của nàng, tuy rằng a cửu lúc đó mới bảy tuổi, nhưng cũng biết ngọc bội này không thể giao ra, vì thế nàng liền suy nghĩ nơi nguy hiểm cũng chính là nơi an toàn nhất, ôm niềm tin, mỗi ngày khuya khoắt đều chạy đến trong viện vương thị luyện tập nửa tháng, cảm thấy thật an toàn mới đem ngọc bội chôn ở dưới cây đại thụ. Ngẫm lại năm đó, phượng ngâm cửu còn nhỏ mà đã thông minh hơn người, đáng tiếc lại không tránh được móng vuốt của Vương thị.

Ngân vũ thấy tiểu thư nhà mình trầm tư liền gọi : ”tiểu thư, tiểu thư .”

Phượng ngâm cửu đang suy nghĩ liền bị kéo trở về, cười tủm tỉm nói với ngân vũ : “tiểu thư nhà người là ai, lúc đó đã suy nghĩ nơi nguy hiểm cũng chính là nơi an toàn nhất, vì thế mới đem chôn trong viện của nàng .”

A Cửu chớp chớp mắt tiếp tục nói : ”Thế nào, đã an bài tốt hết chưa?”

Ngân tuyết nói : ”mọi chuyện đã an bài xong, nô tỳ cùng ngân vũ sẽ ở tiêu tương bích ảnh, tiểu thư, người yên tâm đi.”

”ừ, ta biết rồi, Thanh Ảnh cùng bích ảnh sẽ ở cùng ta, hai người các người trước tới tiêu tương bích ảnh, có chuyện gì ta sẽ tìm các người, tìm được cơ hội ta sẽ mang hai người hồi phủ, chúng ta đi trước.” Phượng ngâm cửu bàn xong chuyện rồi cầm ngọc bội lên xe, nói phong thúc dừng xe trước cửa lớn phủ Thừa Tướng, rồi quay về tiêu tương bích ảnh.

Thanh Ảnh cùng bích ảnh gõ cửa phủ thừa tướng, cửa mở , “Là ai, đến phủ Thừa Tướng có chuyện gì?”

Ra mở cửa là một gã sai vặt, hần dò xét nhìn nhìn Thanh Ảnh hỏi.

”Làm phiền vị đại ca này thông báo một tiếng, nói tiểu thư phượng ngâm cửu đã trở về .”

Vừa nói vừa đưa một chút bạc cho gã sai vặt “Cái gì? Đại tiểu thư không phải đã chết rồi sao, thế nào trở về , ngươi có phải bị nhầm lẫn rồi không?”

Thanh Ảnh vội vàng tiến lên nói : ”thật ra tiểu thư vẫn còn sống, chỉ là lúc còn nhỏ không may bị ngã, được người khác cứu, nhưng mất đi ký ức , mấy tháng trước đột nhiên nhớ lại , dựa theo ký ức lúc nhỏ mà tìm tới đây.” Thanh Ảnh nói vài câu đơn giản liền giải thích được tình hình của phượng ngâm cửu mấy năm qua.

Gã sai vặt cầm bạc trong tay liền nói : ”Được rồi, chờ một chút, ta đi thông báo.”

Nói xong hần hất xi một tiếng rồi đóng cửa lại . Hần không dám trực tiếp đi tìm thừa tướng, chỉ dám nói với quản gia, quản gia sau khi nghe xong liền hoang mang rối loạn, trực tiếp đi vào biệt viện thừa tướng để bẩm báo.

”Lão gia, lão gia, không tốt , “

Hôm nay, thái tử hện phượng thường vũ đến Hồ nhược thủy để phẩm trà nên không có ở trong phủ, mà Thừa tướng lúc này đang bàn bạc cùng Vương thị về chuyện đồ cưới của phượng thường vũ, đang nói thì thấy quản gia hoang mang rối loạn bước vào, hần nhíu mày nói : ”Bộ dạng như vậy còn ra thể thống gì, xảy ra chuyện gì ?”

Phùng quản gia cúi đầu, hướng về phía Thừa tướng rồi nói : ”Lão gia, nô tài biết lỗi, nhưng vì quá sốt ruột, vừa rồi Lục tử trông cửa nói đại tiểu thư đã quay về , cho nên nô tài bị dọa một hồi, liền chạy nhanh tới bẩm báo .”

”Cái gì, nó trở về , phượng ngâm cửu trở về ? Chuyện gì đây, mất tích bao lâu rồi mà bây giờ mới trở lại, “ phượng khinh trần lẩm bẩm trong miệng, vì quá kích động nên nước trà trong tay liền đổ trên người.

Trong mắt Vương thị hiện lên một tia hoảng loạn, vừa lấy khăn lau nước trên người phượng khinh trần vừa nói : ”Lão gia, năm đó chúng ta tìm cũng đã tìm, lục soát cũng đã lục soát, nhiều năm như vậy cũng không có kết quả gì, hiện giờ lại quay về, thật sự là đại tiểu thư sao, chắc chắn là người giả mạo, phải biết rằng năm đó chuyện đại tiểu thư mất tích mọi người trong kinh thành đều biết. Người xem . .”

Vương thị dùng khoeo mắt liếc trộm sắc mặt phượng khinh trần, xoay người liền hô : ”Phùng quản gia, ngươi đem tiện nhân giả mạo đại tiểu thư đuổi ra ngoài cho ta, ai cũng có thể tới phủ Thừa Tướng giả mạo người khác sao, nhanh đi.”

Phùng quản gia vừa mới xoay người chuẩn bị rời đi, “Chậm đã, ta qua đó xem, miễn cho lời ra tiếng vào nói ta đem nữ nhi thân sinh của chính mình đuổi ra ngoài cửa, ta thật muốn nhìn một chút người nào lại có gan dám giả mạo người thân của thừa tướng.”

Nói xong sắc mặt hần âm trầm, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, Vương thị nhìn thấy, sợ đến mức thân mình run lên, vì thế liền đuổi theo phượng khinh trần cùng nhau đi ra cửa.

Từ đằng xa Vương thị đã thấy được phượng ngâm cửu, còn thấy được vết bớt trên mặt của nàng, bà sợ đến mức xém chút nữa là trượt chân, kỳ thật không cần nhìn, vừa thấy vết bớt bà đã biết đứa nhỏ này chắc chắn là phượng ngâm cửu, hơn nữa chỉ có bà biết vết bớt này là từ đâu ra, thời điểm phượng ngâm cửu sáu tuổi, mỗi ngày bà đều hạ hồng nhan say trong nước uống của nàng, liên tục bảy ngày, nên vết bớt trên mặt phượng ngâm cửu càng ngày càng nặng, mà phượng khinh trần nhìn thấy vết bớt trên mặt nữ nhi thì chán ghét vô cùng, không nghĩ hần ngọc thụ lâm phong, lam thị cũng là người xinh đẹp, cuối cùng lại sinh ra một kẻ quái dị.

Lúc này phượng khinh trần tất nhiên cũng đã nhìn thấy nữ nhi này, hần dùng ánh mắt ghét bỏ đánh giá phượng ngâm cửu, nghĩ thầm trong lòng : ” như thế nào nhiều năm không gặp càng ngày càng xấu , trên mặt trừ bỏ vết bớt còn lại đều là tàn nhang.”

Giọng nói không mang theo một tia cảm tình : ”Ngươi đúng là lớn mặt, dám chạy đến phủ Thừa Tướng làm càn, giả mạo đại tiểu thư ? Nói, bằng không ta liền đưa ngươi lên quan phủ.”

Phượng ngâm cửu cũng đã nhìn thấy phượng Thừa tướng cùng Vương thị từ đằng xa đi tới, chỉ thấy ngũ quan phượng Thừa tướng đoan chính, mắt đen sâu thẳm, bộ dạng tuấn dật bất phàm, trách không được năm đó có thể khiến nương nàng từ bỏ người khác để một lòng với hần. nhưng mà phượng ngâm cửu chỉ thấy hần là một người phụ thân bại hoại, nói dễ nghe là phong lưu lỗi lạc, không dễ nghe chính là đứng núi này trông núi nọ. Mẫu thân nàng đúng là mắt mù . Nhìn sang Vương thị, đúng là một con hồ ly, năm đó mẫu thân chết có điểm bất thường, nàng nhất định sẽ tìm ra manh mối.

Phượng ngâm cửu trong ánh mắt hiện lên một tia khinh thường nhưng rất nhanh liền khôi phục , nàng lấy tay bắm vào đùi mình vài cái, nước mắt liền chảy ra, nàng ôn nhu nói : ”Phụ thân, con là a Cửu, Ô ô ô, người không nhớ con sao, người xem xem, vết bớt trên khuôn mặt của con không thể nào là giả được, con thực sự là đại tiểu thư phủ thừa tướng. Ô ô ô, gần đây con mới nhớ ra mình là ai, phụ thân có từng trách con?”

Phượng ngâm cửu khóc thương tâm, thở hổn hển liền tiếp tục diễn. Nàng suy nghĩ trong lòng : đầu cùng ta, ngươi chỉ có chết, ở thế kỷ hai mươi mốt các phim cung đấu, trạch đấu ta đều đã xem qua, ở doanh trại huấn luyện đặc thù, ta còn cùng các nữ nhân khác đấu, hừ, một giây liền tiêu diệt.

Thanh Ảnh cùng Bích Ảnh, khoeo miệng hai người giật giật, nghĩ thầm trong lòng, tiểu thư nhà mình thật giỏi, muốn khóc liền khóc, diễn xuất rất có thần, trước đây không biết tiểu thư còn có tài này, nay thấy được cảnh như vậy, hai người muốn cười to nhưng biết không thể, nên chỉ cố kìm nén, đến mức nước mắt trào ra, hai vai run rẩy. Ngoài cửa phủ thừa tướng bây giờ có rất nhiều người đang đứng xung quanh xem náo nhiệt, lại thấy Thanh Ảnh cùng

bích ảnh ánh mắt phiếm hồng còn tưởng rằng hai nàng vì tiểu thư nhà mình chịu ủy khuất nên cùng nhau khóc.

Mà Thừa tướng thấy dân chúng đang nhìn, suy nghĩ một hồi, hần liền lấy tay tự nhéo vào tay mình, hốc mắt tron ướt rồi bắt đầu nói : ”Ngươi thật sự là cửu nhi của ta sao, nhưng cửu nhi chín năm trước đã mất tích, ta cũng không biết ngươi có phải là kẻ giả mạo hay không, ta cũng không phải cố ý làm khó ngươi, nếu như ngươi có thể chứng minh được thân phận của mình, chúng ta nhất định sẽ nhận ngươi. Cho dù ngươi không phải cửu nhi, chúng ta cũng sẽ không truy cứu, ta nghĩ ngươi có lý do khó nói, chúng ta sẽ cho ngươi một số tiền, để ngươi bắt đầu cuộc sống mới.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Có Thể Để Cho Phượng Thường Vũ Giả Danh Chính Ngôn Thuận

Lời này khiến cho mọi người thật sự cảm động, dân chúng vây quanh xem náo nhiệt có chút tin vào lời nói của thừa tướng.

Vì thế ngươi một câu ta một câu liền nói, “Thì ra không phải không muốn nhận đại tiểu thư, mà có thể đó là kẻ giả mạo, Thừa tướng đúng là tâm địa bỏ tát, cho dù vị cô nương này không phải thân sinh của mình mà cũng muốn chiếu cố.” Phượng ngâm cửu trong lòng sớm đã tròn tròn mắt, lời hần nói tất nhiên nàng sẽ không tin, tiếp theo liền nói với phượng khinh trần : ”Phụ thân, người thật sự không nhận ra con sao, cho là người bận bịu nhiều việc hay quên, Vương phu nhân chắc chắn sẽ nhận ra được.”

”Vương phu nhân, chẳng lẽ ngươi cũng không nhận ra, ngươi quên năm đó lúc ta sáu tuổi thì mới bắt đầu xuất hiện vết bớt này? Ngươi cũng đừng quên ta còn có hôn ước với thái tử, ta nghe nói, ba tháng sau muội muội sẽ thay ta gả cho thái tử làm thái tử phi , ta tự biết bản thân mình dung mạo xấu xí không xứng với thái tử, nên ta tuyệt đối sẽ không cùng muội muội tranh giành, đơn giản ta chỉ muốn về nhà, Ô ô ô, ta cảm thấy nhiều năm không thể báo hiếu, muốn trở về hiếu kính phụ thân, chỉ như vậy mà thôi, ta thật sự không muốn tranh giành thái tử cùng muội muội, Ô ô ô. . . Vương phu nhân, người nhất định phải tin tưởng ta.”

Trong mắt phượng ngâm cửu hiện lên một tia giả hoạt, cúi đầu khước miệng cong lên. Đương nhiên dân chúng vây quanh không thấy phượng ngâm cửu đang cười, chỉ nghe thấy phượng ngâm cửu nói rành mạch, bưng bình đại ngộ. Vì thế ngươi một lời ta một lời liền tiếp tục nói : ”Thì ra đúng là đại tiểu thư phủ thừa tướng.”

”Vương thị là vợ kế, phượng đại tiểu thư lại mất tích chín năm, khó khăn lắm mới khiến hoàng hậu nương nương nói nữ nhi nàng thay thế đại tiểu thư gả cho thái tử, vừa mới hạ thánh chỉ định thời gian thành thân, thì lúc này đại tiểu thư còn sống quay về, cho nên phỏng chừng là do Vương thị sợ nữ nhi của mình không gả được, nên mới cản trở Thừa tướng nhận đại tiểu thư.”

Dân chúng dùng ánh mắt khinh thường nhìn Vương thị, Vương thị lại tận lực trốn tránh, mọi người vừa thấy đã hiểu, quả nhiên Vương thị có vấn đề. Thấy dân chúng đang bàn tán, Vương thị đứng không yên, bộ dạng vô cùng hiền dịu nhìn sang Thừa tướng, ôn nhu đối Thừa tướng miễn cưỡng nặn ra một ý cười, liền nói : ”Lão gia, trước hết chúng ta nên đưa vị tiểu thư này vào phủ, muốn chứng minh nàng ta có thật sự là đại tiểu thư hay không thì cũng tiện, mà thiếp từ lần đầu nhìn thấy đứa nhỏ này đã yêu thích, nếu nàng không phải đại tiểu thư, nhận nàng làm nữ nhi cũng không thành vấn đề. Lão gia, người xem?”

Lời này của Vương thị quả nhiên là người có trình độ, cho dù phượng ngâm cửu lợi hại như thế nào, nhìn đến đáng vẻ như quý hiện giờ của nàng ta, lại không biết xấu hổ đi ra ngoài, còn không tự lượng sức mình tiến vào phủ thừa tướng.

Sau đó bà ta sẽ sai người tung tin đồn, nói có người đến phủ Thừa Tướng giả mạo đại tiểu thư, nguyên nhân là do nàng bệnh thần kinh, rất đáng thương. Thừa tướng không những không trách tội, còn nhận nàng làm nữ nhi, như vậy mọi người đều sẽ tán dương Thừa tướng cùng phu nhân tâm địa bỏ tát, không đành lòng thương tổn cô nương là nàng.

Phượng ngâm cửu lúc này cúi thấp đầu, trong mắt nhanh chóng lóe lên một tia sáng, nghĩ thầm : thật sự là hảo mưu kế, đáng tiếc , bốn cô nương không phải là phượng ngâm cửu trước kia , các người cứ chờ tiếp chiêu đi. . . Phượng ngâm cửu ngẩng đầu, khịt khịt, lấy khăn tay lau nước mắt liền nói :

”Vương phu nhân, không cần phiền toái như vậy, năm đó ta cùng thái tử đính hôn có lưu lại một khối ngọc, hình như người đã từng thấy qua, ta đưa cho người xem.”

A Cửu vừa nói vừa từ trong ngực lấy ra một khối ngọc có khắc chữ đưa cho Vương thị. Vương thị xoa xoa mắt, nghĩ thầm : ngọc bội này nàng tìm bao nhiêu năm, bao gồm trên người phượng ngâm cửu, còn có gian phòng rách nát của nàng ta, nàng tìm mọi nơi nhưng cũng không tìm được, hôm nay xuất hiện ở đây, chắc chắn là do con tiện nhân này giấu, thật sự đáng giận, bất quá, cuối cùng ngọc cũng đã nằm trên tay nàng.

Vương thị tự nhéo mình vãi cái, bộ dạng dường như rất kích động, khóc thương tâm liền vội vàng nói : ”lão gia, nàng thật sự là cửu nhi, đại tiểu thư, mấy năm qua ngươi đi đâu vậy, làm hại chúng ta đi tìm, Ô ô ô.”

Phượng ngâm cửu đang cúi đầu, nghe Vương thị nói xong liền ngẩng lên, trong mắt còn đọng nước, cực kỳ ủy khuất nói : ”Ô ô, đa tạ Vương phu nhân quan tâm, mấy năm nay ta vẫn sống tốt, năm đó không biết vì sao ta bị trúng độc, được người khác đưa về tận tình cứu chữa. Trong nhà cha mẹ nuôi đối

với ta rất tốt, ta cũng không chịu khổ gì, nếu không phải trúng độc mất đi kí ức, ta đã sớm quay về, may mắn trước đó vài ngày ta nhớ ra mình là ai, liền vội vã theo kí ức mà tìm tới. Ta có trở về phủ Thừa Tướng hay không không phải vấn đề, vì trước nay cha mẹ nuôi đối với ta cực tốt, ta chỉ muốn quay về nhìn phụ thân một chút.” Giả đáng thương, hừ, cô nài nài cách người cả tám con phố?

Phượng khinh trần vừa thấy ngọc bội, tất nhiên liền hiểu ý của Vương thị, hắn nói : ”Cửu nhi, người chịu khổ rồi, người là nữ nhi của ta, ta sẽ không để người chịu ủy khuất, vào trong đi, đừng đứng ngoài cửa , chỗ này không phải là nơi thích hợp nói chuyện.”

Đang nói liền hướng Vương thị dẫn phượng ngâm cứu xoay người đi vào trong, phượng ngâm cứu thấy Vương thị muốn đem ngọc bội giấu trong người.

Nàng liếc mắt, Thanh Ảnh nhanh chóng bước lên giành lại ngọc bội rồi vừa đi vừa nói : ”Vương phu nhân, ngọc bội này vẫn không phiền phu nhân bảo quản , tương lai có dịp gặp, tiểu thư sẽ tự mình đưa lại cho thái tử.”

Vương thị ngây ra một lúc, chưa lấy lại tinh thần thì ngọc đã bị đoạt , phải biết rằng đây chính là ngọc bội đính hôn, rất quan trọng, đột nhiên mất bà ta sáng lên rồi nói : ”Cửu nhi, người nói gì, người muốn tự mình đem trả cho thái tử, người có biết ngọc bội này là tín vật đính hôn không, người muốn làm gì?”

Phượng ngâm cứu trong lòng khinh thường nhìn Vương thị liền nói : ”Vương phu nhân, ta đã nói rồi, lần này trở về ta sẽ không tranh giành thái tử cùng muội muội, sở dĩ quay về là vì phụ thân, thứ hai chính là hôn sự của muội muội, nếu muội muội muốn gả danh chính ngôn thuận, trước hết phải để ta cùng thái tử giải trừ hôn ước.

“.....”

Phượng ngâm cứu cũng không chờ Vương thị phản ứng, tiếp tục nói : ”nếu như phụ thân cảm thấy khó xử, ta sẽ không quay về phủ Thừa Tướng, ta chỉ muốn nhìn phụ thân một chút, huống chi cha mẹ nuôi đối với ta cực tốt, thấy phụ thân khỏe mạnh, ta cũng an tâm, nếu không có chuyện gì ta đi trước, yên tâm, tín vật này nhất định ta sẽ trả lại cho thái tử.”

”Lão gia, cửu nhi đi đường cũng mệt mỏi , không bằng trước tiên an bài cửu nhi đến viện trước kia của nàng, để nàng nghỉ ngơi một chút, rồi mới nói chuyện, người xem có được không.” Vương thị vừa nói vừa nghĩ thầm, không thể để phượng ngâm cứu ở bên ngoài một mình gặp mặt thái tử, vạn nhất . . đây không phải là chuyện tốt.

Vì thế liền nháy mắt với Thừa tướng. Phượng khinh trần hí hóp nói : ”đứa nhỏ này, người hiểu thuận như vậy đã khiến ta cảm động lắm rồi, sao có thể để người lưu lạc ngoài phủ, phụ thân mỗi ngày đều hy vọng mong muốn người trở về, phu nhân, tự mình an bài một chút, để cửu nhi trước nghỉ ngơi thật tốt, bữa tối nay chúng ta tiếp tục nói chuyện.” Phượng ngâm cứu đột nhiên quay đầu nhìn người đứng trên cây cách phủ thừa tướng mười trượng, nhìn xong liền cùng Vương thị tiến vào phủ Thừa Tướng.

Lúc này một bóng đen chọt lóe qua.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyển Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nàng Trở Về Là Để Từ Hôn

Cảnh Vương Phủ mặc lan hiên

Trong viện mặc lan hiên, không khí như cũ đều lộ ra sự lạnh lẽo, ngay cả một tỷ nữ cũng không có. Cũng may ngoài cửa có bảng hiệu ghi cảnh Vương Phủ, bằng không người nào bước vào còn tưởng đây là một ngôi miếu bỏ hoang. Một vị nam tử gần hai mươi tuổi, tóc đen dùng một cây trâm ngọc để buộc, dường như có ma lực rất hấp dẫn người, không cẩn thận nhìn một lần liền sẽ trầm luân trong đó. Mũi cao lại thẳng, môi mỏng hơi hơi gợi lên, hoàn toàn không tìm ra một điểm tí vết, xứng với một bộ bạch y, phiêu diêu phảng phất giống như thần tiên hạ trần. Hắn chỉ lẳng lặng ngồi đó nhưng đã khoác lên mình một sự tao nhã nhất định, người này sinh ra thì chắc chắn mọi sự tôn quý đều thuộc về hắn, có lẽ, trên thế gian này sẽ không có người nào so với hắn tuấn mỹ hơn nữa! nghe nói vị vương gia này, không thể nhìn thẳng vào mắt của hắn, đôi mắt ấy thâm sâu như đáy biển, càng nhìn càng khiến người tâm thần phân loạn. . . Nếu muốn tìm nhược điểm trên người hắn, có lẽ là da hắn trắng hơn người thường vài phần, đang ngồi trên xe lăn, vừa thấy liền biết người này mang bệnh trong người. Hiện giờ hắn đang cùng một nam tử yêu nghiệt đánh cờ.

Lúc này, một vị Hắc y nhân tiến vào, rót cho mình một chén trà, uống một ngụm rồi nói : ”gia.”

Bạch y nam tử không nháy mắt nhìn vào ván cờ liền nói : ”trở về, có phát hiện chuyện gì thú vị không?”

Hắc y nam tử cười tiếp tục nói : ”Hồi gia, chuyến đi này quả nhiên thú vị, phượng đại tiểu thư phủ thừa tướng mất tích nhiều năm trước trưa nay đã trở về, nhưng mà nàng ta thật sự xấu, Thừa tướng vô cùng ghét bỏ, tìm mọi cách để không nhận nàng. Kết quả phượng đại tiểu thư đem tín vật đính hôn năm đó cùng thái tử đưa ra, Thừa tướng không còn biện pháp lúc này mới nhận nàng, để nàng tiến vào phủ. Mà Thừa tướng phu nhân thì khóc thương tâm một hồi.”

Bạch y nam tử không trả lời, nâng nâng mí mắt, nhấp một ngụm trà, miệng hơi hơi hướng về phía trước cười khề. Mà nam tử yêu nghiệt nhìn không được

liền hỏi : ” Từ nặc, chuyện thú vị mà người nói chính là chuyện này, chẳng phải nàng ta trở về là để kịp gả cho thái tử sao?”

Tên kêu từ nặc nghĩ nghĩ ngượng ngùng một chút liền nói: “Dạ, tò thiếu gia, thú vị không phải là chuyện này, nhưng mà ngài đoán sai rồi, nàng trở về không phải để lập gia đình, mà trở về là để từ hôn. . .”

Bạch y nam tử nghi ngờ đánh giá lời nói của Hắc y nam tử, không biết hẳn suy nghĩ gì, lại uống một ngụm trà tiếp tục nói : ”ừ, phát sinh chuyện gì?”

“ . . . Nàng nói năm đó ở trong miếu trúng độc may mắn được người khác cứu, nhưng lại mất đi kí ức , mấy ngày trước mới nhớ tới mình có gia đình, muốn quay về báo hiếu phụ thân, mà tự thấy dung nhan xấu xí không xứng với thái tử, thái tử cũng không thể có một thái tử phi như nàng, còn nói muội muội của nàng ta cùng thái tử tâm đầu ý hợp, cho nên trước hết cần từ hôn, chỉ có như vậy mới có thể để muội muội nàng danh chính ngôn thuận gả cho thái tử.”

Bạch y nam tử trong mắt hiện lên một tia sáng, cười nói : ”phượng đại tiểu thư này xảo trá giống như hồ ly, phải người theo dõi nàng , ta thật muốn nhìn một chút nàng trở về đơn giản chỉ là muốn từ hôn thôi sao?” từ nặc đang nói, đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra trong quán trà, liền nói : ”gia, đại tiểu thư thừa tướng xác thật không đơn giản.”

Kỳ thật, từ nặc từ trước đã đi theo sau bọn Tam hoàng tử, chuyện xảy ra ở quán trà hẳn đều thấy rất rõ ràng. Vì thế liền đem chuyện ở quán trà nói hết với bạch y nam tử. Lại nghĩ tới chuyện xảy ra ở ngoài phủ Thừa Tướng thì tiếp tục nói : ”Hơn nữa, lúc ở phủ Thừa Tướng, ta ở trên cây cách mười trượng để theo dõi, nàng cư nhiên có thể phát hiện ra, ánh mắt đặc biệt sắc bén. Ngay lúc nàng theo phu nhân thừa tướng tiến vào phủ thì ngẩng đầu nhìn thoáng qua ta, tựa hồ nội lực không kém.”

Đối diện, nam tử yêu nghiệt nhìn bạch y nam tử một chút, hẳn liền nói :

“Ta nói này, a dân, nữ tử này thật có ý tứ, nếu không phải nàng xấu xí ta thật thương thức nàng, đáng tiếc.”

Long dân nói : ”A triết, thu hồi đôi mắt đào hoa của người đi, ta cũng không phải nữ nhân, hơn nữa hôm nay người nói nhiều như vậy làm gì. . .”

“ . . . Ta chỉ mới phát biểu một câu?” nam tử yêu nghiệt ai oán nhìn bạch y nam tử. Mà a triết lúc này ngồi ở trên giường, đôi mắt đào hoa quyen rũ người, không biết đã câu bao nhiêu tấm lòng của nữ nhân, môi mỉm cười như không cười. Mà nam tử yêu nghiệt này chính là đại đệ tử của được vương cốc chủ, tở ngọc triết.

Phải nói tở ngọc triết lớn lên cực kỳ xinh đẹp, bởi vì hắn có một khuôn mặt trung tính, sơ sơ nói hắn như vậy bởi vì da hắn trắng nõn nà, đôi mắt đào hoa cực kì mê người, mi không vẽ mà đen, môi không điểm mà lại đỏ. Đặc biệt là nốt chu sa đỏ rực giữa ấn đường. Khi thì tao nhã, khi thì mị hoặc, có khi lại tà khí.

Bạch y nam tử mí mắt đều lười nâng lên, không ngó ngang tới hắn tiếp tục nói : ”ừ, nói vậy thì xác thật nàng không đơn giản, ta nghĩ chuyện xảy ra ở quán trà cũng do nàng làm, chỉ không biết nàng ta ra tay như thế nào, nữ tử này can đảm can trọng, thông minh tuyệt đỉnh, có thù tất báo. Rõ ràng là một tiểu hồ ly, ta thật muốn nhìn thấy nàng.”

Bạch y nam tử gọi a dân vừa mới nói xong thì nam tử yêu nghiệt liền nhìn về phía hắn nói : ”Ồ ô, đây là xảy ra chuyện gì, nghe lời này ta thật sự không thể tin được nha, đường đường cảnh Vương điện hạ trước nay không gần nữ sắc, có bao nhiêu người muốn bò lên giường của người đều bị người đánh cho tàn phế, cuối cùng cảnh Vương Phủ ngay cả một nữ tỳ đều không có, thế nào, đối một người xấu xí cảm thấy thú vị , khẩu vị của người, ta cũng không dám nói nhiều. . . Bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất chứng tỏ người không phải đoạn tụ. . .”

Bạch y nam tử này, mười ba tuổi được xưng là chiến thần cảnh Vương điện hạ long dân .

Hắn còn nhớ rõ sáu năm về trước, Bắc Minh cùng thiên phượng quốc xảy ra chiến tranh, trước mắt, trận chiến này đánh quá đột ngột, quân bắc minh lại đột kích biên quan yên thành, dẫn đến thất thủ, dân chúng trong thành khổ không thể tả.

Lúc đó, nhi tử nhỏ tuổi nhất của tiên hoàng là cảnh vương long dân đang ở bên ngoài rèn luyện. Nhận được tin tức, liền tập kết mười tám ảnh vệ dưới tay cùng đội quân Tuyệt Ảnh hơn ngàn người, vội vàng cùng đội quân hợp khải, chuẩn bị nghênh đón hơn mười vạn quân binh của bắc minh.

Mà cảnh vương tuổi còn nhỏ gặp nguy không loạn, bày binh bố trận, chỉ điểm giang sơn, so với Bắc Minh chỉ có nửa phần binh lực, lại đánh lùi mười vạn quân địch. Chẳng những đoạt lại yên thành, còn đem tàn quân bắc minh đuổi ra ngoại thành hơn trăm dặm, cứu dân giữa nước lửa, từ này trở đi văn thao võ lược, kiêu dũng thiện chiến, vang danh tứ quốc, đoạt được danh xưng gọi là chiến thần!

Trận chiến ấy nổi danh danh còn mang theo truyền thuyết về cảnh vương phủ, mười tám ảnh vệ cùng Tuyệt Ảnh kị và cảnh vương long dân —— hẳn mười ba tuổi, giết hơn ba trăm người, bắt sống các quan viên đặc lực bắc minh, được dân chúng phượng hoàng triều tôn là tiểu chiến thần.

Không nghĩ tới hai năm sau, Nam Cương lại dám khiêu khích thiên phượng hoàng triều, ở biên cương khơi mào chiến tranh, vì thế hoàng thượng hạ chỉ, cảnh vương lại lần nữa xuất chinh, nhưng hoàng đế Nam Cương âm hiểm xảo trá, đã sớm chuẩn bị âm mưu để hại cảnh vương long dân, người Nam Cương lấy cớ độc làm chủ, cho nên hắn cùng Ngũ Độc giáo cầu kết, vì long dân mà chuẩn bị một loại bằng tằm cổ độc, cổ độc này cực kỳ âm hiểm, bình thường người trúng cổ sẽ không lập tức mất mạng, mấy ngày sau hoặc mấy tháng sau mới xuất hiện bệnh trạng tra tấn đến chết, mà bằng tằm cổ độc chính là loại cổ một khi trúng sẽ bị tra tấn, vài năm sau sẽ gãy tro xương, máu bị rút cạn mà chết. Mà người trúng cổ này, mỗi tháng vào đêm trăng tròn độc sẽ bộc phát, cả người đóng băng, ba canh giờ sau xương cốt bắt đầu trở nên đau buốt. Loại cổ độc này chỉ có giáo chủ Ngũ Độc giáo mới có khả năng nuôi được, trước hắn dùng máu của mình để nuôi cổ trùng một năm, sau mới đem cổ trùng phóng trên người một tên lính, chỉ cần máu của tên này bắn trên người long dân, như vậy long dân chắc chắn sẽ bị trúng độc. may mắn long dân cùng tở ngọc triết lúc nhỏ bởi vì tranh giành một khối ngọc, mà đánh nhau mặt mũi bầm dập, kết quả ngọc bội ai cũng không cướp được liền quăng bẻ nát, nhưng đánh xong liền thành bằng hữu. Mà a triết cũng không

giải được loại cổ độc này, chỉ có thể giảm bớt canh giờ đồng băng, áp chế cổ độc. Cũng may long dân nhẫn nại hơn so với người thường, nếu không đã sớm chịu không nổi xương cốt đau buốt liên tục sát mà chết. Mà lúc long dân trúng độc, không kịp nghĩ nhiều đã bị đưa về, sau này lúc long dân tỉnh lại liền nghĩ thiên phượng quốc chấn hấn có nội gián, nếu không thì làm sao hấn dễ dàng mắc mưu như vậy, vì thế không truy vấn hoàng đế Nam Cương, để hoàng đế Nam Cương tin tưởng long dân hiện tại chỉ có thể kéo dài hơi tàn để tồn tại, hấn lựa chọn ngồi trên xe lăn để làm cho người khác tin tưởng hấn bị cổ độc ăn mòn hai chân, sau này sẽ không thể quay lại chiến trường.

Năm năm trước hấn tự tin, kiêu ngạo, bá khí, nhưng sau khi trúng độc hấn chỉ có thể thu liễm mũi nhọn của mình, thoát nhìn hấn giống một công tử ôn hòa, khiêm tốn, nhưng thật ra hấn phúc hắc độc miệng trước nay đều không thay đổi, đừng thấy bình thường hấn cười, thật ra con người của hấn rất băng lãnh.

Mà từ nặc chính là một trong mười tám ảnh vệ của hấn, gia phái hấn đi tìm mặc Cửu công tử là do độc trên người, nhưng không nghĩ tới bọn Tam hoàng tử cũng đi tìm mặc Cửu công tử, hấn liền đi theo. Kết quả chứng kiến một màn kia ở quán trà thì cảm thấy thú vị. Muốn nhìn một chút có phải do không phượng ngâm cứu làm hay không, nên không đi theo Tam hoàng tử nữa, liền đi tìm phượng ngâm cứu, tưởng không có tung tích thì lúc sau nghe được động tĩnh ngoài cửa lớn phủ thừa tướng, vì thế liền thấy được một màn xuất sắc.

“Từ nặc, ngày mai tiến cung đi gặp thái hậu.” Long dân cúi đầu không biết tính toán chuyện gì, nhú mày nói.

“..Dạ”

“Ta sẽ không đi, a dân, ta đối người xấu xí không có hứng thú, người đi một mình đi, đương nhiên có chuyện gì thú vị chuyện thì đừng quên ta.” Tô ngọc triệt trong mắt bắn ra một tia quyền rũ liền nói.

“.....”

“Người có thể lăn...”

Mà long dân không biết rằng lần đi này chính là thay đổi cả cuộc đời hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiếu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thái Tử Phi Thuộc Về Nàng, Vũ Nhi Nàng Yên Tâm

Sau giờ Ngọ buổi trưa, một vài đám mây trắng trôi lững lờ, phơi nắng dưới ánh mặt trời, theo gió chậm rãi phù du. Thái dương dần dần ngã về phía tây, chậm rãi tiếp cận đường chân trời, bầu trời đỏ hồng giống như ánh lửa, ánh lên đám mây đỏ rực cả một vùng trời, tất cả cùng nhau hình thành nên một khung cảnh diễm lệ.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa cực kì xa hoa hương phủ Thừa Tướng đi tới, người đánh xe dừng lại trước cửa lớn, liền nói :

“Điện hạ, đã đến phủ Thừa Tướng.”

Trên xe ngựa, rèm được vén lên, từ trong xe bước xuống một vị nam tử tầm hai mươi tuổi, nam tử này mặc cẩm bào màu trắng có thêu ngũ triều, cẩm bào trên người y được thêu từ sợi chỉ bạc, lúc ánh nắng chiếu vào, ngũ triều trên cẩm bào như ẩn như hiện, tựa như đang bay lượn trên bầu trời, trên đầu cài một cây trâm từ vân, thoát nhìn ôn tồn lễ độ, mặt mày sáng lạn, nhưng lại thiếu đi một phần khí khách, nhiều hơn là bộ dạng quân tử khiêm nhường, người này chính là đương kim thái tử long thiên tuyết. Hai người này đúng là long thiên tuyết cùng phượng thường vũ đã du hồ xong rồi quay về phủ Thừa Tướng.

Long thiên tuyết cực kì ôn nhu, trong mắt mang theo ý cười nói với người trong xe ngựa : “Vũ nhi, tới rồi, ta đỡ nàng xuống dưới.”

Vừa nói vừa duỗi tay ra, chỉ nhìn thấy một ống tay áo màu hồng nhạt đưa tới, tay ngọc nhỏ dài đặt trong lòng bàn tay của long thiên tuyết, thật cẩn thận từ trên xe ngựa bước xuống, nữ tử gọi vũ nhi này chính là phượng thường vũ.

Bởi vì dung mạo của phượng Thừa tướng cực tốt cho nên nữ nhi của phượng gia cũng cực kì xinh đẹp, năm nay nàng ta vừa vặn mười lăm tuổi, mặc một thân lụa mỏng màu hồng nhạt, đáng yêu vô cùng, đương nhiên cũng thuộc dạng duyên dáng yêu kiều, mặc dù không thể so sánh cùng phượng ngâm cứu, nhưng cũng là mỹ nhân số một số hai trong kinh thành, khuôn mặt nhỏ nhắn hình trái xoan, mắt hạnh mày lá liễu, môi đỏ như trái đào, đáng vẻ nhu thuận động lòng, tán ra ánh sáng mê người. Người ở bên ngoài thấy phượng thường vũ không chỉ có nhan sắc mỹ miều còn có tài mạo song toàn, tâm địa cũng cực kỳ lương thiện, nhưng lại không thấu con người nàng ta mang tâm tư rắn độc, trong mắt không chấp nhận được một hạt bụi. điểm này cũng chỉ có người trong phủ cùng nha hoàn thân cận nàng ta mới biết được.

Chỉ thấy phượng thường vũ từ trên ghế bước xuống xe ngựa, sắc mặt đỏ bừng, hơi hơi cúi đầu nói với long thiên tuyết : “Thái tử ca ca, chúng ta cũng mệt mỏi, không bằng cùng vũ nhi tiến vào phủ nghỉ ngơi một chút, được không?” Phượng thường vũ thanh âm mềm mại, khiến cho người khác không đành lòng cự tuyệt.

Thái tử sùng nịch nhìn phượng thường vũ nói : ”Người nói vậy liền cứ vậy đi, bản thái tử nghe người.”

Hai người liền hướng phủ Thừa Tướng đi đến, tiến vào cửa sau, phòng quần gia vừa thấy nhị tiểu thư cùng thái tử điện hạ du hồ trở về , vội vã tiến lên hành lễ : ”Thái tử điện hạ, nhị tiểu thư .”

Phượng thường vũ nói : ”Phòng quần gia, phụ thân đâu, nhanh đi thông báo một tiếng, nói thái tử ca ca tới.” Nói xong phượng thường vũ liền dẫn long thiên truyện đi dạo ở hoa viên rồi mới đi vào sảnh chính.

Vương thị vừa đưa phượng ngâm cửu đến thanh hà viên xong liền quay về sảnh chính, lúc này phượng Thừa tướng đang bàn bạc cùng Vương thị nên giải quyết chuyện phượng ngâm cửu như thế nào, hạ nhân liền thông báo thái tử điện hạ tới , Vương thị nói phượng Thừa tướng tối nay sẽ thương lượng tiếp, lát sau thì trở về lan uyển , mà phượng Thừa tướng thì ở lại sảnh chính tiếp đón thái tử, vừa gặp long thiên tuyết chuẩn bị quý xuống, liền bị long thiên tuyết ngăn lại, rồi nói :

“Thừa tướng đại nhân, ta và người đều sắp trở thành người một nhà, hà tất còn giữ lễ tiết?”

Phượng Thừa tướng không dám chậm trễ vội vàng đáp lời : ”Thái tử điện hạ, vì thần sợ hãi, lễ không thể bỏ.”

Rồi mới tiếp tục thử thăm dò nói : ”Thái tử, mời ngồi, vừa lúc hạ quan có chuyện muốn cùng người thương lượng một chút.”

Đôi hạ nhân nói : ”Dâng trà.”

“Dạ”

Long thiên tuyết cho rằng phượng Thừa tướng muốn nói chuyện thành thân, liền gật gật đầu ngồi xuống, ý bảo phượng Thừa tướng tiếp tục nói.

Phượng Thừa tướng nhìn nhìn long thiên tuyết, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn liền nói :

“Thái tử, chuyện là như vậy, đại nữ nhi phượng ngâm cửu mất tích chín năm về trước của ta đã trở về , ta cũng xác định không phải là giả mạo, hiện nàng đang ở thanh hà viên nghỉ ngơi, ngài xem việc này?”

Vì thế phượng Thừa tướng liền đem chuyện phát sinh sau giờ ngo nói đơn giản cho thái tử cùng phượng thường vũ nghe một lần, đương nhiên không nói đến chuyện phượng ngâm cửu ở trong miếu trúng độc, chỉ nói nàng bị ngã hồng đầu mất trí nhớ nên không thể trở về, thái tử sau khi nghe xong thì nhủ trăm năm không nói, trên mặt cũng không có biểu tình gì. Phượng thường vũ thì lại choáng váng, nàng cũng hiểu được rằng , nếu phượng ngâm cửu trở về, sẽ đánh tan giấc mộng làm Thái Tử Phi của mình, tương lai nàng nhất định phải làm hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ. Bằng cái gì nàng ta trở về liền cùng mình tranh đoạt, mất tích còn quay về làm gì, trúng độc thì chết đi cho rồi, lễ thành hôn của nàng sẽ tốt, thế nào trở về vào lúc này , tức chết nàng , càng nghĩ càng tức, vì thế hai bàn tay vò nát khăn, buộc miệng thốt ra : ”Phụ thân, người nói cái gì, ý của người là phượng, Đại tỷ tỷ đã trở về ? Người nói chính là sự thật?”

Phượng Thừa tướng nhìn nhìn nàng, làm bộ bất đắc dĩ cũng gật gật đầu. Tiếp tục nói : ”Vũ nhi, người xem, tỷ tỷ của người, nàng đã trở lại ?” thật ra phượng Thừa tướng chỉ muốn thử thái độ của thái tử đối với phượng thường vũ mà thôi.

Phượng thường vũ nghe xong lời nói của phụ thân thì triệt để hiểu được , lại thấy thái tử cau mày, trăm năm không nói, trong lòng thấp thỏm không yên, chỉ sợ thái tử điện hạ sẽ không cưới nàng, mà lúc này phượng thường vũ cúi đầu, vành mắt hồng hồng, trong mắt hiện lên tia ác độc, ngũ quan dữ tợn, sao còn giống bộ dạng ôn nhu hiền thực như vừa rồi, mà móng tay nàng giấu trong áo đã sớm cấu vào lòng bàn tay đến đỏ rồi, lúc ngẩng đầu lên thì ngũ quan đã bình thường như cũ, ủy khuất nhìn thái tử điện hạ liếc mắt một cái liền nói :

“Thái tử ca ca, nếu, nếu tỷ tỷ của ta trở về , hôn ước của chúng ta liền bỏ đi, ý tứ của phụ thân ta hiểu được, dù sao ta cũng chỉ thay thế tỷ tỷ mới gả cho ngài, xem như ta và ngài hữu duyên vô phận.” Nàng ủy khuất nhìn long thiên tuyết, thấy long thiên tuyết vẫn trăm năm vì thế không kìm được liền nói:“Thái tử ca ca, hôm nay xem như lần cuối chúng ta gặp mặt, sau này, chúng ta không cần thiết phải gặp nhau nữa , Ô ô ô ô ô” Nói xong liền khóc lóc chạy ra ngoài.

Long ngàn tuyết mặc dù trăm năm, nhưng trong lòng suy nghĩ chuyện phượng ngâm cửu rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt, hẳn cùng vũ nhi vừa mới định ngày thành thân, phượng ngâm cửu liền trở về, không khỏi có điểm trùng hợp. Nhưng thấy phượng thường vũ ủy khuất chạy ra ngoài, mắt nhìn phượng Thừa tướng liền đuổi theo, đuổi tới hoa viên thì thấy phượng thường vũ ở sau núi giả khóc, liền một tay đem nàng ôm vào lòng, an ủi nói : ”Vũ nhi, bản thái tử có nói không cùng nàng thành thân sao, vốn dĩ ngay từ đầu để nàng thay thế gả là đã ủy khuất nàng, nhưng khi ta nhìn thấy nàng liền thích nàng, nàng thiện lương như thế ta làm sao để nàng chịu ủy khuất, huống chi ta và nàng tâm đầu ý hợp.” thấy phượng thường vũ ủy khuất ngẩng đầu nhìn, hẳn tiếp tục nói : ”Mặc dù ta cùng nàng ta có hôn ước, nhưng gặp cũng chưa từng gặp qua, ta cũng không có tình cảm với nàng ấy, ta muốn trước cùng nàng ta nói rõ ràng, nếu nàng ta nhất định phải gả cho ta, thì vị trí Thái Tử Phi phi chỉ thuộc về nàng, vũ nhi nàng yên tâm đi?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Có Lễ Ngày Mai Chúng Ta Sẽ Dọn Tới Phong Ngâm

Các

Phượng thường vũ chờ chính là những lời này, bởi vì nàng thật sự không đem phượng ngâm cửu để ở trong lòng, giấu lại khi còn nhỏ, nàng cùng hai thứ muội bày ra nhiều biện pháp khi nhục nàng ta liền cảm thấy vô cùng vui sướng, như vậy, nếu nàng ta trở về thì nàng lại có cơ hội giẫm nát nàng ta một lần nữa, nếu nàng ta mê luyện không tỉnh ngộ, nàng sẽ tự tay đưa nàng ta vào chỗ chết, trong lòng đang tính toán cách tra tấn phượng ngâm cửu như thế nào, lúc này phượng thường vũ cúi đầu, trong mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn, hận không thể đem phượng ngâm cửu giết chết, nhưng ngẩng đầu lên trong nháy mắt liền biến thành thiếu nữ thẹn thùng nhìn long thiên tuyết : "Thái tử ca ca, người yên tâm đi, vũ nhi nhất định sẽ không làm người khó xử, tỷ tỷ cũng là người đáng thương."

Phượng thường vũ chớp chớp mắt, tiếp tục bộ dạng vô tội nói : "Ai, kỳ thật, ngày đó nếu không phải tỷ tỷ ý vào sinh nhật mình mà ham chơi, chạy ra ngoài phủ, thì làm sao có thể bị trượt chân đem đầu phá hỏng đến nỗi mất đi ký ức không thể về nhà." Nói xong vội vàng che miệng lại, giống như chính mình đã lỡ lời.

Long thiên tuyết nghe được liền nói : "Lúc trước không phải nói nàng ta vì mẫu thân nên mới đi miếu cầu phúc sao, thế nào lại biến thành ham chơi?" Phượng Thừa tướng vốn dĩ trong lòng cũng thấp thỏm bất an, sợ thái độ long thiên tuyết, cũng sợ phượng thường vũ gặp họa, nên mới đi theo, nhưng thấy long thiên tuyết rất quan tâm phượng thường vũ thì liền nhẹ nhàng thở ra , làm bộ tức giận trách mắng : "Hồ nào, người nhìn xem người là cái dạng gì, lời này là lời một tiểu thư khuê các nên nói sao, trước mặt thái tử nói năng vô lễ, chuyện của tỷ tỷ người há cho người ở đây nói bậy, chín năm trước người mới bao nhiêu tuổi, có thể nhớ chuyện gì mà bắt đầu nói bậy, ngày mai không được phép ra khỏi phủ, chép cho ta hai trăm lần nữ tắc."

Hướng hồ, lần này tỷ tỷ người trở về cũng tự biết mình không xứng với thái tử, nàng trở về là chuẩn bị từ hôn, để thành toàn cho người cùng thái tử. Lời này còn chưa nói xong người đã chạy ra ngoài, đúng là không có năng lực ."

Phượng Thừa tướng xoay người nói với long thiên tuyết : "Điện hạ, cửu nhi ngay lúc đó xác thật là vì ham chơi mới chạy ra ngoài phủ, cuối cùng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nói đi cầu phúc là sợ ảnh hưởng tới thanh danh của nàng, dù sao khi ấy nàng cùng ngài có hôn ước."

Long thiên tuyết sững sờ, một chút cũng không nghe được, chỉ nghe được lúc phượng ngâm cửu nói không muốn gả cho hắn, hắn nghĩ thầm : "Trên đời này còn xuất hiện nữ nhân không muốn làm thái tử phi sao, phải biết rằng vinh hoa phú quý này phải tu luyện mấy đời phúc khí mới có được, long thiên tuyết trong lòng nghĩ, chỉ cần hắn nguyện ý, sợ là làm thiếp, thì các quan viên trong triều cũng sẽ tự giác đưa nữ nhi của mình tiến vào phủ thái tử, bởi vì trong tương lai hắn sẽ kế thừa vị trí hoàng đế, sau này các nàng cũng có thể sắc phong làm phi, cho dù phượng ngâm cửu xấu xí, tương lai tiến vào cung tuy rằng không thể làm hoàng hậu, ít nhất cũng là quý phi, phải biết rằng nữ tử lui hôn vốn khó có thể tái giá, hướng hồ, nàng là nữ nhân mang dung nhan xấu xí, có hai khả năng, một là nàng lạt mềm buộc chặt, thứ hai chính là nàng không giống người thường, thật muốn mau mau nhìn thấy nữ tử này."

Nhưng ngoài miệng hắn lại nói : "nàng hôm nay đi thuyền xa một mõi, nghỉ ngơi trước đi, chờ bản thái tử ngày mai đem việc này bẩm báo để phụ hoàng cùng hoàng tổ mẫu định đoạt, tin tưởng phụ hoàng cùng hoàng tổ mẫu nhất định sẽ thông cảm cho chúng ta."

Mà phượng Thừa tướng lại thập phần hiểu về thái hậu, thái hậu nếu biết chuyện phượng ngâm cửu trở về, nhất định trước tiên sẽ truyền phượng ngâm cửu vào cung, sau đó thái hậu thấy phượng ngâm cửu đáng thương, không nung còn mang dung mạo xấu xí, sẽ nói thái tử chiếu cố nàng, nhất định cũng không đồng ý hủy bỏ hôn sự, nhưng lấy dung nhan phượng ngâm cửu, nếu muốn để nàng trở thành Thái Tử Phi thì chắc chắn là không thể, đương nhiên vì thế diện phủ Thừa Tướng cũng sẽ không hủy bỏ hôn ước giữa phượng thường vũ cùng thái tử, chẳng qua phượng thường vũ có khả năng sẽ trở thành trắc phi, việc thái tử hứa hẹn phượng thường vũ để nàng làm thái tử phi, ai mà biết chuyện này có được hay không, đến lúc đó đường đường phủ Thừa Tướng hai vị tiểu thư đều thành trắc phi, hắn giờ tre mức nước công dã tràng, chẳng phải tiện nghi cho người khác. Cũng may phượng ngâm cửu tự mình hiểu lấy, không muốn gả cho thái tử, chỉ bằng để thái tử gặp mặt phượng ngâm cửu, lấy dung nhan phượng ngâm cửu tin tưởng thái tử nhất định sẽ chường mắt nàng, đương nhiên nếu có thể trực tiếp đưa tin vật trao đổi thì càng tốt , theo tính tình của thái hậu, thái hậu cũng sẽ không cưỡng cầu, vừa lúc thành toàn cho phượng thường vũ, chẳng phải đẹp cả đôi đường.

Phượng Thừa tướng liếc mắt nhìn phượng thường vũ, trong lòng tính toán liền nói : "điện hạ, đã trễ, chi bằng hôm nay ngài ở lại ăn một bữa cơm, xem như tiếp đón tiểu cửu."

Long thiên tuyết thấy trong mắt phượng Thừa tướng có sự tính toán, liền trả lời : "Cũng được."

Mà phượng thường vũ không cao hứng , vốn long thiên tuyết ở lại là chuyện tốt, nhưng vì phượng ngâm cửu mà ở lại nàng liền không vui , tính tìm cách ngăn cản, lời vừa chuẩn bị nói ra thì nhận được ánh mắt của phượng Thừa tướng, liền nuốt nghẹn trở về.

Phượng Thừa tướng liền phân phó quản gia, nói thái tử ở lại dùng bữa, để quản gia tự mình đi phòng bếp dọn đồ một chút. lát sau liền cùng thái tử chơi cờ. Mà phượng thường vũ lúc này không có về phòng, mà đi lan uyển tìm Vương thị thương lượng một chút đối sách.

Trong Thanh hà viên, gió êm sóng lặng

Thanh Ảnh nhìn nhìn mọi nơi, nhìn đến khung cảnh hoang tàn trong viện thì không chịu nổi, sắc mặt cực kỳ khó coi liền nói : "tiểu thư, lúc nhỏ người sống ở nơi này?"

đường đường đích nữ phủ Thừa Tướng, cư nhiên sống ở nơi so với hạ nhân còn không bằng, Thừa tướng đại nhân thật sự làm tốt, tiểu thư nhà nàng thật vất vả mới trở về , lại để tiểu thư ở trong cái viện cũ nát này, thật sự là tức chết nàng , đúng là không biết tốt xấu.

Phượng ngâm cửu làm sao không biết Thanh Ảnh các nàng là đang đau lòng vì nàng, vì thế cười tươi như hoa liền nói :

"Ồ tại đâu cũng không quan trọng, không cần để ý nhiều đến việc như thế này , ta không phải vẫn tốt sao, lần này trở về đã định là sẽ không tha cho bọn

họ, chúng ta chậm rãi chơi từ từ, Thanh Ảnh, người không cần tức giận.”

Bích ảnh nghe tiểu thư nhà nàng nói xong, khoe mắt không tự giác run rẩy, nàng nghĩ thầm : tiểu thư cười tuy ngọt, nhưng thật buốt lạnh lòng người, trong nháy mắt vì một nhà Thừa tướng liền cảm thấy bị ai một chút.

Thanh Ảnh vừa thu dọn bàn ghế vừa nói : ”tiểu thư, chúng ta dọn dẹp một chút, người trước ngồi một lát đi.”

Phượng ngâm cứu nghĩ nghĩ cười nói : ”Thanh Ảnh, bích ảnh, không cần dọn dẹp quá cẩn thận, chủ yếu buổi tối chúng ta tìm vài cái chăn để ngủ rồi thu thập một chút là được, chúng ta không ở nơi này lâu, có lẽ ngày mai sẽ dọn về phong ngâm các.”

“Dạ.”

Theo hiểu biết của phượng ngâm cứu, bởi vì phong ngâm các là viện tốt nhất, nên năm đó phượng Thừa tướng nói bà vú đem phượng ngâm cứu dọn vào thanh hà viên, phượng thường vũ liền chuyển vào, bởi vì phong ngâm các dùng tên thừa tướng đặt cho phượng ngâm cứu nên nàng ta mới đổi tên viện thành thường vũ uyển. Nàng nhất định phải đem viện cướp trở về. Mà ngày mai nếu thái hậu biết nàng trở về , nhất định sẽ triệu kiến nàng, đến lúc đó tìm một cơ hội là được.

Ba người dọn dẹp sau một canh giờ thì có chút đói bụng , vì thế bích ảnh hỏi thăm phòng bếp ở đâu liền đi phòng bếp chuẩn bị nấu cơm, vì là buổi chiều nên trong phòng bếp cũng chỉ có vài người, vừa nghe nói đại tiểu thư mới trở về đói bụng, đều không muốn động tay giúp đỡ, mà bích ảnh cũng ước gì bọn họ không nhúng tay vào, vì thế nhanh chóng nấu đơn giản một vài món gồm một món mặn một món canh ba chén cơm liền để vào hộp đựng mang vào thanh hà viên, ba người vừa ăn vừa khen ngon miệng. Ăn và dọn dẹp xong, phượng ngâm cứu liền đi ngủ .

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gặp Qua Thái Tử

Trong thư phòng

Tâm tư lúc này của phượng Thừa tướng cơ bản là không nằm trên ván cờ, sau mấy ván liền nói phượng thường vũ bồi long thiên tuyết đi dạo ở hoa viên, lát sau thì tự mình đứng dậy đi lan uyển tìm Vương thị nói chuyện, dặn dò Vương thị cần phải tự mình đi thanh hà viên lửa phượng ngâm cứu đến tiền thính (sảnh ngoài) dùng bữa.

Thời gian đã đến, Vương thị dẫn đám nha hoàn cùng tôn mama đi vào thanh hà viên, vừa vào trong thì liền thể hiện sự khó chịu, bà dùng khăn che cái mũi của mình, nói tôn ma ma đi gọi phượng ngâm cứu đến tiền thính dùng bữa.

Tôn ma ma thấy trong sân không có người liền hô : ”Đại tiểu thư, lão gia nói người đến tiền thính dùng bữa.”

Khẩu khí kia không có một chút gì gọi là tôn kính, thậm chí còn mang theo một tia ghét bỏ.

Lúc này, Thanh Ảnh từ trong phòng đi ra, thấy tôn ma ma thì không khách khí nói : ”Vị ma ma này, tiểu thư chúng ta hôm nay đi đường mệt mỏi, hiện giờ còn đang ngủ, vừa rồi có phân phó buổi tối sẽ không dùng bữa , phiền người quay về nói với Thừa tướng một tiếng.”

Tôn ma ma nhất thời sững sốt, giờ này mà còn ngủ ? bà quay đầu nhìn về phía Vương thị, Vương thị không có cách nào liền hắng giọng một cái, ôn nhu nói : ”Mau đi gọi đại tiểu thư dậy, lão gia đã dặn dò ta tự mình đón đại tiểu thư đến tiền thính dùng bữa, đứa nhỏ này mới trở về sao có thể để bụng đói đi ngủ, nàng không chăm sóc bản thân mình, ta sẽ đau lòng.”

Ý của lão gia là để bà tự mình đi đón phượng ngâm cứu đến tiền thính, bằng không bà cũng không nguyện ý đến cái viện hẻo lánh này, lại không ngờ tiểu tiện nhân này còn đang ngủ.

Phượng ngâm cứu đã sớm tỉnh dậy, nhưng vẫn nằm trên giường lười cử động, lời nói của Vương thị nàng nghe rất rõ ràng, ngay lập tức tự rùng mình một cái, cả người đều nổi da gà, trong lòng liền cảm khái nói : ”bái phục, ảnh hậu thể kỷ hai mươi mốt có diễn thì cũng chưa chắc trụ được một phút đã bị Vương thị tiêu diệt , kỹ thuật diễn đỉnh cao.”

Trong lòng cười lạnh nói : ”Tại sao nhất định phải dẫn nàng đến tiền thính dùng bữa, nguyên nhân sâu xa có lẽ là do thái tử hôm nay tới đây, trước khi để nàng tự mình nói với thái hậu chuyện lui hôn, để nàng trước trao đổi tín vật, có như vậy thì thái hậu cũng không thể can thiệp . Nhưng thật ra vậy cũng tốt, sớm muộn gì cũng phải từ hôn, thừa dịp hôm nay thái tử ở đây, lui cũng tốt, chỉ là không biết ý thái tử như thế nào.

Vì thế, liền nói với Thanh Ảnh : ”Thanh Ảnh, ai đang ở ngoài nói chuyện, có việc gì?”

Thanh Ảnh vừa nghe tiểu thư nhà mình lên tiếng liền biết tiểu thư là muốn đi gặp thái tử.

Vì thế trả lời : ”tiểu thư, là Vương phu nhân, nàng nói mừng ngày người quay về, muốn dẫn người đến tiền thính dùng bữa.”

Vương thị vừa nghe phượng ngâm cửu tình, thì nhanh chóng bước vào phòng, từ đằng xa đã thấy được phượng ngâm cửu nằm trên giường nghỉ ngơi, trong mắt hiện lên một tia ghét bỏ nhưng rất nhanh liền biến mất, bà cho rằng sẽ không có ai phát hiện, nhưng hành động này làm sao trốn được đôi mắt của phượng ngâm cửu, nàng nhìn thấu từng biểu tình trên mặt của bà ta. Vương thị đi tới mép giường liền nói : ”Cửu nhi, ngươi mới trở về, bữa cơm này là vì ngươi mà tổ chức, ngươi thế nào có thể không đi, cũng nhân dịp này nhận thức lại với muội muội, hơn nữa, làm gì có người nào để bụng dỗi mà đi ngủ, ngươi không đau lòng, ta và phụ thân ngươi sẽ đau lòng, mau mau sửa soạn một chút, ta dẫn ngươi đi tiền thính, chúng ta người một nhà cùng nhau dùng cơm.” Vương thị nói xong thì an vị ngồi trên ghế chờ phượng ngâm cửu.

Phượng ngâm cửu vẫy vẫy tay, bởi vì ngủ đến mơ hồ nên Thanh Ảnh đỡ phượng ngâm cửu ngồi dậy, phui phui quần áo, vì phượng ngâm cửu vẫn một búi tóc đơn giản. Nàng dùng khăn lau mặt để thanh tỉnh một chút liền theo Vương thị bước ra ngoài.

Vương thị dẫn phượng ngâm cửu tiến vào tiền thính, vừa đi vào, liền thấy được thái tử long thiên tuyệt, phượng thường vũ còn có phượng Thừa tướng đang ngồi ở trước bàn, phượng Thừa tướng thấy sau lưng Vương thị là phượng ngâm cửu thì trong mắt hiện lên một tia ghét bỏ nhưng nháy mắt liền biến mất, hắn đứng lên vẫy tay với nàng, cười nói : ”Cửu nhi, mau lại đây, đêm nay xem như là vì ngươi mà mở tiệc , ngươi xem, thái tử nghe nói ngươi trở về liền ở lại dùng cơm.” Long thiên tuyệt không nghĩ phượng Thừa tướng sẽ nói như vậy, giống như hắn đang cố ý chờ phượng ngâm cửu tới, nghĩ thầm trong lòng : Đúng là cáo già. Nói vậy là để hắn đem tin vật thu hồi, miễn cho hắn dỗi ý . Liền hướng ngoài cửa nhìn phượng ngâm cửu cùng Vương thị đang bước vào.

Long thiên tuyệt không phải kẻ ngốc, hắn thích phượng thường vũ, nhưng cũng không thể đắc tội phượng Thừa tướng để duy trì triều đình, cho nên hắn cũng không tức giận, thuận theo phượng Thừa tướng không nói gì, dù sao hắn muốn có nữ nhân nào mà chẳng được, thiếu một cái cũng không thành vấn đề.

Phượng ngâm cửu hơi hơi hành lễ, cúi đầu không nói gì với thái tử.

Phượng thường vũ dùng ánh mắt khinh thường nhìn phượng ngâm cửu rồi nghĩ thầm : ”Một chút lễ nghĩa cũng không có, nhìn còn quá dọa người, tựa hồ không có điểm nào uy hiếp, loại người này cơ bản không xứng ngồi trên bàn .” Trong lòng thì âm thầm cười trộm”

Mà long thiên tuyệt lúc này đang âm thầm quan sát phượng ngâm cửu, chỉ thấy nàng có sự trầm ổn cùng một đôi mắt linh động thu hút lòng người. Hắn suy nghĩ trong lòng : ”Đại tiểu thư này nhìn thấy hắn mà không có vẻ sợ hãi, cũng không mang ánh mắt si mê, trong con ngươi càng không có một tia dao động. Phải biết rằng, trong cung mỗi lần tổ chức yến tiệc đều có rất nhiều tiểu thư của các đại thần trong triều dùng ánh mắt si mê nhìn hắn, hắn cảm thấy rất khó chịu, nguyên nhân thực đơn giản, các tiểu thư này là vì tham lam quyền lực mới đối với hắn sinh ra sự yêu thích, mà phượng ngâm cửu cư nhiên không để tâm đến hắn, khiến cho hắn thật sự tò mò, cho dù là phượng thường vũ, tuy rằng rụt rè nhưng cũng giống như những người khác, lần đầu đã bị đôi mắt hắn hấp dẫn.”

Phượng ngâm cửu trong lòng cười lạnh, vừa nhíu mày vừa âm thầm đánh giá long thiên tuyệt, phượng ngâm cửu dùng tám chữ để hình dung về người này, ôn nhuận Như Ngọc, quân tử khiêm nhường, khiến cho người nhìn thực thoải mái, chỉ là không biết người này có phải hay không lại là một kẻ bại hoại?

Nàng xoay người biểu tình giống như khó xử, không nhịn được liền nói với Vương thị : ”Vương phu nhân, không phải nói người một nhà cùng nhau ăn một bữa cơm sao, như thế nào điện hạ cũng tới, ta đây vẫn nên trở về thôi.”

Vương thị cùng phượng Thừa tướng nghe xong, biểu tình thực sự phong phú, thật vất vả mới có thể dẫn tiểu tiện nhân này lại đây , vậy mà nàng ta lại nói một câu như thế.

Vương thị ngay lập tức nói : ”Cửu nhi, như thế nào thì điện hạ và ngươi cũng có hôn ước, sao có thể tính là người ngoài?” Phượng Thừa tướng thấy phượng ngâm cửu không hành lễ với thái tử, ánh mắt tối sầm vội vàng nói với long thiên tuyệt : ”điện hạ, xin bỏ qua cho tiểu nữ nhà ta, nàng mới từ xa trở về không hiểu lễ nghĩa, sau này còn phải dạy dỗ từ từ.”

Long thiên tuyệt đã muốn đi tới trước mặt phượng ngâm cửu liền nói một câu : ”Không có gì.” Trong lòng lại bị thanh âm của phượng ngâm cửu hấp dẫn.

Long thiên tuyệt yên lặng suy nghĩ trong lòng : ”phượng gia đại tiểu thư này mặc dù lớn lên ở ngoài nhưng bộ dạng tự nhiên hào phóng, hắn là đương kim thái tử, nhưng trong mắt nàng lại không có vẻ sợ hãi khi nhìn hắn, càng không có một chút gì gọi là tình ý, hắn đã từng gặp qua vô vàn nữ nhân, nhưng nữ nhân lần đầu nhìn hắn không khiếp đảm thì có lẽ nàng là người duy nhất, chỉ cần hắn nhìn vào nữ tử nào lâu một chút, thì trong mắt nàng ta đều là xấu hổ cùng tình ý say đắm, ngay cả phượng thường vũ thời điểm thấy hắn cũng bị hắn mê hoặc. Nhưng phượng ngâm cửu nàng thật sự đặc biệt, xấu nữ thì thôi, nhưng trong mắt lại không có sự si mê như người khác, còn thanh âm mềm mại hấp dẫn lòng người kia. Đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bản Thái Tử Hứa Cho Ngươi Vị Trí Trắc Phi

Đáng tiếc. vết bớt trên mặt của nàng lại chiếm hết hai phần ba khuôn mặt, phần còn lại thì phủ đầy tàn nhang, giọng nói tuy rằng dễ nghe, nhưng

xấu như vậy cũng không đem lại lợi ích gì, thứ lỗi hấn chỉ thích mỹ nhân duyên đáng yêu kiều, nói hấn thấy nàng đáng thương, cưới nàng về để nàng tùy tiện ở một viện trong cung thì có lẽ hấn cũng làm được, xem như nuôi thêm một muội muội, hấn nghĩ những người khác nhất định sẽ không cưới nàng, nhưng nếu làm vậy thì Thừa tướng có thể hay không đối với hấn này sinh oán hận, ai, chỉ mong phượng đại tiểu thư sẽ giống như lời phượng Thừa tướng nói tự mình từ hôn, nhưng xem đi xem lại hấn vẫn cảm thấy luyến tiếc, xấu nữ thì thôi, lại đối với hấn không động tình, thật không thể nào hiểu nổi.”

Com quá ba hồi, phượng thường vũ đều liên tục liếc mắt đưa tình với thái tử, còn long thiên tuyết thì thi thoảng mới đáp lại, cho nên ăn bữa com này đối với nàng tuyệt đối là một sự tra tấn, phượng ngâm cửu tưởng tượng tư thế muốn nôn, trong lòng thì vô cùng xem thường, nàng nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ thầm trong lòng : ” Thật là chướng mắt nàng, bình thường không phải đều nói nữ tử cô đại rất rụt rè hay sao, sao nữ nhân này làm trò trước mặt cha mẹ, trường tỷ mà lại thản nhiên như vậy, xem ra phượng thường vũ cũng thuộc loại không có đầu óc, không sợ nàng thật sự lạt mềm buộc chặt, càng không sợ bản tiểu thư đối thái tử vừa gặp đã yêu hay sao? Nói thế nào thì nàng cùng thái tử cũng đã có hôn ước, vậy mà nàng ta lại liếc mắt đưa tình trước mặt nàng, đúng là không có đầu óc, không hiểu lúc nhỏ nàng ta làm cách nào để khi dễ tiểu cửu đến mức chết đi sống lại, chẳng lẽ chân ái ảnh hưởng đến chỉ số thông minh? Nhìn cảnh này thực khiến nàng mất khẩu vị.” Ăn không vào nên phượng ngâm cửu dùng tốc độ nhanh nhất để kết thúc bữa ăn.

Bữa tối trôi qua, thái tử ngồi một chút liền đứng dậy cáo từ, ánh mắt phượng thừa tướng hơi lóe, liền nói với phượng ngâm cửu : ”Tiểu cửu, người đi tiễn điện hạ đi.”

“”

Tiền cái đầu người, ta mới tới phủ Thừa Tướng chưa lâu đã vội vàng từ hôn, mà dường như thái tử cũng không xem trọng mối hôn sự này, quá mức do dự thiếu quyết đoán, không có khí phách của nam tử, phượng ngâm cửu nàng tất nhiên không muốn cưới một người như vậy? lúc này trong lòng Phượng ngâm cửu lại nổi lên vô số sự xem thường

Long thiên tuyết còn đang rối trong lòng, hấn nghĩ thầm, không bằng đêm nay hồi cung liền cùng hoàng tổ mẫu thương lượng một chút, có hay không đẹp cả đôi đường, sau đó hấn sẽ dành cả đêm để suy nghĩ cách giải quyết chuyện này như thế nào.

Vì thế tay phải chống cằm nhắm che đi sự xấu hổ, hấn nói : ”Thừa tướng, sắc trời đã tối, huống gì đại tiểu thư vừa mới trở về, đối với đường ở phủ không quen, bản thái tử tự mình rời đi.” Nói xong đã bước ra ngoài.

Phượng ngâm cửu khinh bỉ nhìn, việc từ hôn vẫn nên nhanh một chút, bằng không nàng cũng không biết khi thái hậu biết chuyện thì sẽ có phản ứng như thế nào, vì thế liền nói : ”điện hạ, xin đừng bước, thần nữ có chuyện muốn nói cùng người, không bằng vừa đi vừa nói, xem như ta tiễn điện hạ ra phủ ?”

Long thiên tuyết vừa nghe, trong lòng liền cảm thấy không ổn, không biết phượng ngâm cửu có chuyện gì muốn nói cùng hấn, chẳng lẽ giống như phượng Thừa tướng nói, nàng muốn từ hôn? Hay nàng thấy hấn rồi thì lại thay đổi chủ ý ? Nhưng vẫn dừng lại, quay đầu về phía phát ra giọng nói mềm mại kia, cùng phượng ngâm cửu bước ra ngoài.

Kỳ thật không thể trách thái tử tự mình đa tình, bởi vì bộ dạng lớn lên của hấn thực khiến cho người si mê.

Hai người một đường không nói gì, đi một chút thì đã tới phía sau của hoa viên, thái tử thấy phượng ngâm cửu không nói lời nào, liền thiếu kiên nhẫn , dừng lại nói : ”Phượng tiểu thư, người có chuyện gì muốn nói thì nói đi, nếu là về hôn sự thì không được, bản thái tử muốn cùng hoàng tổ mẫu và phụ hoàng bàn bạc.”

“”

“Hơn nữa hôn kỳ giữa ta cùng vũ nhi đã định, hôn sự của ta và người chỉ có thể chờ đến lúc ta cùng vũ nhi thành thân xong thì mới có thể quyết định.”

“”

Định cái đầu người, tất xấu tự quyết định của người nên sửa sớm một chút, còn chừa lời cho người khác nói chuyện . Ta đang cấp bách nghĩ cách để từ hôn với người như thế nào? Người lại nói ta chỉ có thể gả sau làm thiếp, người thật đề cao bản thân mình, lúc này phượng ngâm cửu trong lòng tự hỏi trời xanh, một phút muốn đem vị điện hạ này tiêu diệt.

Phượng ngâm cửu nhìn thấy trong mắt long thiên tuyết đã không còn kiên nhẫn thì đôi mắt nàng hiện lên một tia khinh thường, khẽ mỉm cười liền nói : ”điện hạ, thật đúng là về chuyện hôn sự, nhưng mà không phải như ngài nghĩ, ta là muốn nói về chuyện từ hôn.”

“” Ha ha, lần này đến phiên thái tử câm nín .

“điện hạ, ngài xem, chúng ta có hôn ước, lần này hôn sự giữa ngài cùng muội muội được tạo thành là bởi vì ta, để muội muội lấy danh nghĩa của ta mà gả đi thì thật sự không tốt, làm vậy là không công bằng đối với nàng, đương nhiên lần này ta trở về cũng không phải vì muốn quán lấy điện hạ, ta chỉ muốn báo hiếu mà thôi, ta tự biết trời sanh tính tình thô kệch, không hợp với những nơi thanh nhã, nên tất nhiên không xứng với ngài, cho nên ta sẽ không chiếm lấy vị trí thái tử phi, đương nhiên càng không để muội muội mình chịu ủy khuất, cho nên cần điện hạ phối hợp cùng ta.”

Long thiên tuyết nhất thời không biết phải nói gì, chỉ có thể bị phượng ngâm cửu dắt mũi : “phối hợp thế nào?”

Phượng ngâm cửu thấy long thiên tuyết tròn mắt thì nói tiếp : ”Từ hôn, chỉ có từ hôn mới có thể giải quyết tình cảnh hiện tại, ta không thể để muội muội thay ta lập gia đình, nói câu không nên nói, ta hi vọng nàng tìm được hạnh phúc của chính mình, nếu điện hạ không cưới nàng, thì không phải ta đã hại cả cuộc đời của muội muội hay sao; đương nhiên, nếu muội muội cùng điện hạ tâm đầu ý hợp thì khác , ta đây càng phải từ hôn, như vậy mới công bằng với muội muội và ngài.”

khuôn mặt thái tử mông lung“. Cái gì? Chẳng lẽ gả cho ta thì sẽ không hạnh phúc, người không muốn làm Thái Tử Phi sao?”

Phượng ngâm cứu thấy thái tử trong trạng thái mơ hồ, vì thế liền bồi thêm một câu : ”điện hạ hiểu lầm cửu nhi, trên đời này không phải cứ gả cho hoàng thất thì mới được hạnh phúc, không phải điện hạ không đủ ưu tú, mà là rất ưu tú cho nên chỉ có nhị tiểu thư ôn nhu lương thiện, am hiểu lòng người mới có thể xứng đôi với ngài, chẳng lẽ ngài muốn để muội muội giống như lời đồn bên ngoài, nói ngài không thật sự thích muội muội, mà bởi vì hôn sự giữa chúng ta nên mới cưới nàng, như vậy không phải để muội muội ta chịu ủy khuất rồi sao?”

Long thiên tuyệt bị phượng ngâm cứu nói cho mơ hồ, còn tự hỏi chính mình có thật sự thích phượng thường vũ hay không. Nhưng vẫn nhịn không được hỏi phượng ngâm cứu :

“. Bản thái tử có một vấn đề, phượng tiểu thư có thể trả lời ta?”

Phượng ngâm cứu gật gù đầu, nhìn về phía long thiên tuyệt.

Long thiên tuyệt có chút chột dạ nhìn phượng ngâm cứu, tựa hồ đã hạ quyết tâm thật lớn liền nhẹ giọng nói : ”Người vì sao cảm thấy không xứng với bản thái tử, vì sao cự tuyệt hôn sự này, nếu bản thái tử không chê người tính tình thô kệch, cũng không chê người lớn lên ở ngoài, nếu người sợ người khác khi dễ người, thì có thể không cần ra ngoài, ta cũng có thể xây cho người một viện riêng biệt, như vậy sẽ không có ai thương tổn người, sẽ không để người chịu ủy khuất rồi từ hôn như vậy. huống gì nữ tử bị từ hôn, cuộc sống sau này. Phượng ngâm cứu, bản thái tử hứa cho người vị trí trắc phi có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cưới vợ phải cưới vợ hiền

“Phượng ngâm cứu, bản thái tử hứa cho người vị trí trắc phi có được không?” Long thiên tuyệt nói xong câu này liền thở phào nhẹ nhõm

Phượng ngâm cứu không kìm được liếc long thiên tuyệt một cái, theo nàng nghĩ, vị thái tử này giống như đang thương hại nàng, tùy tiện bố thí cho nàng một nơi ở, ý của hắn là nàng quá tuổi rồi mà lại từ hôn, bản thái tử không cưới người thì người chắc chắn không thể gả ra ngoài, không bằng ta cưới người, cho người ở một viện nào đó rồi để người tự sinh tự diệt, hóa ra hắn đem hậu viện để hấp dẫn hoa tàn, thật xin lỗi nàng không phải hoa tàn, mà là đóa hoa đang nở rộ, tất nhiên càng không có chuyện tiến vào viện của người.

Phượng ngâm cứu không muốn dây dưa cùng hắn vì thế liền nói : ”điện hạ, hậu viện của ngài cả một vườn hoa nở rộ, thêm ta thì không thay đổi mà thiếu ta thì cũng không ảnh hưởng gì, hơn nữa tương lai sau này hậu viện của ngài chứa đầy ba ngàn giai nhân, đến lúc đó ta càng không có chỗ dung thân, huống gì ta cũng không muốn vũ nhi khó xử, điện hạ không cần để ý ta, vẫn nên nhanh chóng đưa lại tín vật, hủy bỏ hôn ước là được.”

Phát tay một cái, Thanh Ảnh liền đem ra một khối ngọc bội có khắc chữ đưa cho phượng ngâm cứu, phượng ngâm cứu nhận lấy ngọc rồi nói tiếp : ”điện hạ, ngọc bội này hôm nay ta trả lại cho ngài, còn của ta ngày sau ngài phái người mang tới là được.” Nói xong liền đem khối ngọc đặt vào trong tay long thiên tuyệt, ngọc bội kia giống như một củ khoai nóng bỏng tay người.

Thái tử bị phượng ngâm cứu làm cho sững sốt, chưa kịp phản ứng, hắn cảm thấy trong lời nói của phượng ngâm cứu xác thật đều vì vũ nhi mà suy xét, trong lòng hắn nghĩ, mặc dù dung mạo phượng ngâm cứu rất dọa người, nhưng tâm địa lại thiện lương. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại đưa tay tiếp nhận ngọc bội, cất vào trong ngực rồi nói : ”bản thái tử đồng ý từ hôn, phượng đại tiểu thư tương lai thật sự sẽ không hối hận?”

Phượng ngâm cứu hiểu ý long thiên tuyệt, nhấp môi nói : ”Đã quyết định tất nhiên ta sẽ không hối hận.”

“Hảo, ngày mai ta phái người đem tín vật trả lại cho nàng, sau này có chuyện gì cần bản thái tử giúp đỡ thì nói với ta, xem như ta là ca ca của nàng, ta nhất định sẽ không để muội muội chịu ủy khuất, đừng bước đi, cáo từ.” Nói xong long thiên tuyệt thở dài, không đợi phượng ngâm cứu trả lời đã tức tốc rời khỏi hoa viên, chính hắn cũng không hiểu vì lý do gì lại muốn phượng ngâm cứu gọi hắn là ca ca, có lẽ không đến được với nhau nên tâm hắn sinh ra áy náy, muốn bù đắp cho nàng. Long thiên tuyệt nghĩ nghĩ như vậy thì mới an tâm, vội vàng hướng hoàng cung đi đến.

“Cuối cùng cũng chịu đi, người cổ đại sao lại lảm nhảm như vậy, cái gì mà ca ca, ta đồng ý gọi hắn như vậy sao, không phải ta đã có một ca ca rồi còn gì?”

Sau khi phượng ngâm cứu thấy long thiên tuyệt đã thực sự rời đi, trong mắt nàng hiện lên một tia giao hoạt, hé miệng cười nói : ”Thanh Ảnh, bích ảnh, tâm tình bản tiểu thư đang tốt, hảo hảo đi dạo hoa viên một chút rồi quay về thanh hà viên mở tiệc chúc mừng.”

Khỏe miệng Thanh Ảnh, bích ảnh giật giật, tiểu thư, người đứng là gạt người, thái tử một câu cũng không trả lời được, bất quá xem như đã thành công một nửa, tốt xấu thì ngọc bội tiền cung lúc trước cũng sắp trở về.

Đi dạo một lúc thì đã về tới thanh hà viên, phượng ngâm cứu dẫn dò thanh ảnh cùng bích ảnh một vài chuyện, xong xuôi liền bắt đầu tắm rửa, lúc sau thì ôm ngân nhi tiến vào mộng đẹp.

Hoàng cung, trường nhạc cung

Sau bữa tối, hoàng thái hậu lười nhác nằm trên ghế quý phi, trên người một thân hoa phục màu vàng, ung dung hoa quý, bộ dạng hơn sáu mươi nhưng thoát nhìn trẻ hơn tuổi khá nhiều, có thể nhìn ra lúc còn trẻ thì cũng là một nữ nhân xinh đẹp. Lúc này bà đang nhấp một ngụm trà, kể từ khi lam thị không còn, thái hậu liền đổ bệnh, hơn nữa tiểu nhi tử của nàng, cảnh vương chân tàn, còn mang bệnh trong người, thân thể đã không bằng trước đây.

Một lát sau, lâm ma ma bên người thái hậu tiến vào nói : ”Thái hậu, thái tử ở ngoài cung chờ, muốn gặp người.”

Thái hậu vừa nghe thái tử tới liền đặt chén trà trong tay xuống rồi nói : ”Mau truyền, để ai gia nhìn thấy cháu ngoan.” Vừa nghe trưởng tôn của mình đến, tinh thần bà lập tức tỉnh táo.

Thái tử tiến vào liền đi tới bên người thái hậu : ”Hoàng nãi nãi.”

Thái hậu nghe xong thì trong lòng cao hứng, cười nói : ”Tuyệt nhi, ngươi nói xem bao lâu rồi ngươi chưa đến thăm bà nội, buồn chết ai gia.”

“Hoàng nãi nãi, ngài oan uổng tôn nhi.”

“Uh, biết ngươi gần đây bận bịu nhiều việc, đang cùng Thừa tướng chuẩn bị hôn sự cho nhị tiểu thư, nếu người người cưới là phượng nha đầu thì tốt rồi, ai gia có chết cũng mãn nguyện.” Thái hậu vốn dĩ không muốn để long thiên tuyệt cưới phượng thường vũ, nhưng không có biện pháp, phượng ngâm cửu mất tích chín năm, thái hậu vẫn mong nàng có thể trở về để không hủy bỏ hôn ước, kết quả trước đó không lâu, phượng Thừa tướng cùng hoàng thượng thương lượng nói a Cửu mất tích chín năm, không bằng để phượng thường vũ thay thế, xem như hoàn thành tâm nguyện của lam thị. Hoàng thượng năm ấy cũng thích lam thị, nghe phượng Thừa tướng nói vậy cũng không tiện cự tuyệt nên đành đáp ứng, cho nên thái hậu ước gì hôn lễ không thành.

Long thiên tuyệt vừa nghe liền nói : ”Hoàng nãi nãi, người nói gì đó, người nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Ha ha, cũng chỉ có cái miệng của ngươi mới có thể khiến lão thái thái ta nở nụ cười.”

Long thiên tuyệt suy nghĩ về lời nói của thái hậu, lại suy nghĩ về những gì phượng ngâm cửu nói hôm nay, hần hạ quyết tâm rồi nói : ”Hoàng nãi nãi, người không biết đâu, hôm nay ta đi phủ Thừa Tướng, nhìn thấy đại tiểu thư phượng gia đã trở về.”

Thái hậu nghe xong, mặt đầy khiếp sợ, không kìm được suýt chút nữa ngất đi, đương nhiên cũng là cao hứng, long thiên tuyệt vội đỡ thái hậu, thái hậu nhất thời ghen ngào nói : ”Trở về, thật sự trở về, có thật là như vậy không, ngươi không có lừa ai gia chứ, mau mau nói cho ai gia nghe mọi chuyện.”

Vì thế long thiên tuyệt liền đem chuyện hôm nay gặp phượng ngâm cửu còn có chuyện phượng ngâm cửu muốn trao đổi tin vật để từ hôn kể một cách tỉ mỉ, đương nhiên hần không dám nói chuyện hần còn giữ tin vật của nàng, long thiên tuyệt sợ thái hậu nghe xong thì buộc hần đưa ra quyết định, hần cũng không muốn cưới nữ nhân xấu xí làm Thái Tử Phi.

Thái hậu tức giận nhìn long thiên tuyệt : ”Ngươi nói sao, là phượng Thừa tướng nói phượng nha đầu muốn từ hôn, do nàng trở nên xấu xí nên cảm thấy không xứng với ngươi? Tuyệt nhi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ta không tin một tiểu nha đầu nhưng lại muốn từ hôn, chuyện này bên trong chắc chắn có nội tình, không được, ta muốn mau mau gặp nha đầu này.”

Thái hậu dừng một chút, tiếp tục nói : ”Tuyệt nhi, ngươi nói cho ai gia nghe, có phải ngươi thấy cô nương người ta dung mạo xấu xí, không như nhị tiểu thư phượng gia duyên dáng yêu kiều, cho nên mới. Ai, phụ hoàng dạy ngươi như thế nào, cưới vợ phải cưới vợ hiền, bên ngoài có giúp ích được gì không, sao ngươi lại nông cạn như vậy? Ngươi thế nào lại khiến phượng nha đầu thất vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chuẩn bị làm tân nương xinh đẹp nhất thiên phượng hoàng triều

Long thiên tuyệt vừa nghe liền biết không tốt, hoàng nãi nãi đây là đang tức giận, hần vội vàng ngồi xuống bên người bà, nhéo nhéo bà vai ủy khuất nói : ”Hoàng nãi nãi, người cũng biết tôn nhi không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, sự tình không phải như người nghĩ, là phượng ngâm cửu cương quyết muốn từ hôn, nàng tự thấy bản thân mình xấu xí cũng không muốn làm khó mọi người, ta thấy nàng đáng thương, cho nên hứa cho nàng vị trí trắc phi, nhưng nàng không cần, còn nói ta nhất định phải đối xử thật tốt với mọi người của nàng, ta không còn cách nào khác, hơn nữa nàng khẳng định muốn từ hôn, ta nghĩ trước tiên cứ đồng ý, sau thì cùng người và phụ hoàng thương lượng.” Nói xong long thiên tuyệt liền thở phào nhẹ nhõm.

Thái hậu thờ dài, trong lòng sao có thể không hiểu, mẫu thân của đứa nhỏ này tâm cao khí ngạo, tất nhiên nàng cũng sẽ là người như vậy, lúc trở về nhìn thấy mọi người tình thâm, còn vị hôn phu của mình chỉ sợ cũng là tình đầu ý hợp, bởi vì dung mạo mà từ chính phi biến thành trắc phi, thấy nàng đáng thương mới ban tặng cho nàng, đứa nhỏ này làm sao có thể nhẫn.

Vì thế liền nói : ”ngày mai để ai gia gặp nha đầu này, thấy nàng rồi thì ai gia cùng hoàng thượng mới định đoạt. Ngươi mau đi thăm mẫu hậu đi, ai gia mệt

môi.”

Long thiên tuyệt nói một tiếng liền rời đi .

Thái hậu còn đang chìm đắm trong tin tức phượng ngâm cửu còn sống trở về , vành mắt đỏ hồng liền nói với lâm mama : ”Ngươi nói xem, ai gia không phải nằm mơ đúng không, phượng nha đầu còn sống, tốt, tốt, xem như không làm mẫu thân của nàng thất vọng , đứa nhỏ này mệnh khổ. Khụ, khụ, khụ.” Thân thể thái hậu vốn không tốt, vừa nghe tin phượng ngâm cửu quay về trong lòng liền trở nên cao hứng.

Lâm ma ma từ nhỏ đã đi theo bên người thái hậu, nhìn thấy cảnh này liền đau lòng nói : ”Thái hậu, phượng tiểu thư thật sự đã trở về, điện hạ sẽ không gạt người, người sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai sáng sớm truyền nàng vào cung, có chuyện gì ủy khuất thì để nàng nói cho người, có người giúp nàng chống lưng, tin tưởng ai cũng không dám khi dễ nàng, nếu người luyến tiếc thì để nàng ở lại trường nhạc cung chăm sóc cho người, người muốn nhìn nàng bao lâu cũng được, chính là, người đừng để mình khổ sở, năm ấy lam thị khó sinh cũng không phải chuyện người có thể khống chế, cũng may phượng tiểu thư phúc lớn mạng lớn trở về , tặc ngữ nói đại nạn không chết về sau nhất định có phúc.”

“haha, ngươi nha, được, ai gia nghe lời ngươi, ngày mai sẽ hỏi phượng nha đầu mấy năm rồi đi đâu, sao không sớm trở về, còn vội vàng muốn từ hôn, có phải phượng Thừa tướng uy hiếp nàng , phượng Thừa tướng mấy năm nay lá gan càng ngày càng lớn.” Thái hậu nghe lâm ma ma nói xong thì nhẹ nhàng cười ra tiếng, nhưng nói tới phượng Thừa tướng thì biểu tình của bà trở nên ngưng trọng .

Lan uyển

Ban đêm, ánh trăng lặng lẽ hiện lên bầu trời, từng trận gió nhẹ thổi qua, tối nay có người mộng đẹp nhưng cũng sẽ có người ưu sầu, mà phượng thường vũ chính là một trong số đó.

Lúc này bộ dạng phượng thường Vũ thấp thòm bất an, không còn dáng vẻ của một tiểu thư khuê các, hai bàn tay nàng vò nát khăn, trừng mắt nói : ”Nương, ngươi nói xem, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao nàng ta có thể trở về, người không phải nói nàng vĩnh viễn sẽ không thể trở về sao. Còn nữa, sao người có thể để nàng tiến vào phủ? Cũng may, hôm nay thái tử hứa hẹn với con, nhưng mà vạn nhất thái tử đổi ý, thật sự cưới nàng về thì con làm sao bây giờ ?”

Vương thị thấy nữ nhi của mình mất kiên nhẫn, không có dáng vẻ của tiểu thư khuê các, âm thầm thở dài nói : ”Vũ nhi, ngươi bình tĩnh một chút, nếu không phải lần này nàng ta trở về chính miệng nói từ hôn, hơn nữa còn mang dung mạo xấu xí, ta sẽ dễ dàng cho nàng hỏi phủ sao, hơn nữa nàng ta còn làm trò trước mặt bao nhiêu người, đưa ngọc bội đính hôn ra, ta và phụ thân ngươi có thể không cho nàng vào phủ sao, ngươi cũng không cần để tâm đến chuyện này, ngươi nhìn ngươi xem, bình thường nương dạy ngươi như thế nào, gặp chuyện thì phải bình tĩnh, ngươi sao lại nôn nóng như vậy, ngươi ngẫm lại xem, cho dù nó có gả cho thái tử, ngươi còn sợ nó tranh sủng với ngươi sao, chỉ sợ điện hạ khinh thường không thèm nhìn nó một cái.”

Phượng thường vũ tỉnh táo lại, lời của Vương thị nàng hiểu được, vội vàng ngẩng đầu ủy khuất nói : ”Nương, vậy người nói đi, tiếp theo con nên làm gì, tất cả nghe theo người, chỉ cần để con có thể gả cho thái tử, muốn con làm gì con đều nguyện ý.”

Vương thị ôm nữ nhi của mình, sủng nịch vuốt đầu phượng thường vũ thở dài một tiếng : ”Vũ nhi, ngươi chỉ cần ổn định lại tính tình của mình, an phận ở nhà đợi ngày gả đi, đến lúc đó ngươi cứ chuẩn bị làm tần nương xinh đẹp nhất thiên phượng hoàng triều là được.”

“Thật vậy chăng?”

“Uh, thật sự, mau trở về nghỉ ngơi đi, bằng không ngày mai sẽ không xinh đẹp.”

“Nương.”

Thật vất vả mới lừa được phượng thường vũ rời đi, phượng Thừa tướng đã sớm nghỉ ngơi ở viện khác, Vương thị nghe lâm ma ma bẩm báo xong liền tắt đèn đi ngủ.

Ngày hôm sau

Sáng sớm, hoàng thượng bãi triều xong thì cùng thái tử đi trường nhạc cung thỉnh an thái hậu, thái hậu thấy hoàng thượng và long thiên tuyệt cùng nhau tới thì trong lòng rất là cao hứng, vội vàng nói cho hoàng thượng biết chuyện phượng ngâm cửu đã trở về, vì thế hoàng thượng liền hạ thánh chỉ, tuyên phượng ngâm cửu vào cung.

Đến phủ Thừa Tướng truyền chỉ là trần công công, tâm phúc bên người hoàng thượng, trần công công đọc thánh chỉ xong thì cười khanh khách nói : ”Phượng đại tiểu thư, chúng ta đi thôi, hoàng thượng cùng thái hậu đang chờ.” Vì thế phượng ngâm cửu chuẩn bị một chút liền dẫn Thanh Ảnh cùng bích ảnh lên xe ngựa tiến vào hoàng cung.

Hôm nay phượng ngâm cửu mặc một bộ y phục màu tím nhạt, tà áo theo gió bay bay, mặc phát lưu vân, tỏa ra khí chất cao nhã xuất trần, trên mặt dùng một tấm lụa mỏng che lại, lộ ra đôi mắt linh động thu hút lòng người.

Đến hoàng cung, trần công công dẫn phượng ngâm cửu hướng trường nhạc cung đi tới, trần công công thấy phượng ngâm cửu cư xử khéo léo, từ đầu đến chân đều lộ ra quý khí cùng thoát tục, trừ bỏ dung mạo còn lại mọi thứ đều tốt, vì thế liền dặn dò vài câu, rất nhanh đã đến trường nhạc cung, trần công công nói phượng ngâm cửu chờ ở ngoài, rồi mới vào trong bẩm báo phượng tiểu thư đã tới.

Thái hậu nghe xong thì vành mắt liền đỏ, vội nói ”Mau mau tiến vào.” rồi khẩn trương sửa lại quần áo của mình. Hoàng thượng thấy cảnh này thì dở khóc dở cười nhưng lại đau lòng, liền nói : ”Mẫu hậu, ngươi làm cho trẫm cũng trở nên khẩn trương, xem ra người thật sự rất thương nha đầu này.”

Đang nói thì thấy phượng ngâm cừ một thân y phục màu tím tiến vào, phượng ngâm cừ liếc mắt một cái thì trong đầu liền hiện lên hình ảnh năm đó nàng cùng thái hậu chơi đùa trong cung, vì thế mắt hồng hồng, hành lễ nói : ”Thần nữ tham kiến thái hậu, tham kiến hoàng thượng, vạn phúc kim an.” Phượng ngâm cừ thấy thái hậu thì trong lòng vui sướng nói không nên lời, nàng biết là do ý niệm của chủ nhân thân thể này, có lẽ trừ bỏ lam thị thì thái hậu là người duy nhất đối tốt với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cảnh vương là chiến Thần vương gia bị què

Thái hậu vừa thấy phượng ngâm cừ thì lập tức kích động, nước mắt trào ra liền nói : ”Hảo hài tử, nhanh đến đây, để ai gia nhìn xem, nha đầu người đã lớn thế này, có còn nhớ ta hay không, lúc nhỏ người cùng mẫu thân thường xuyên lui tới nơi này, ai gia còn hay ôm người vào lòng, lại đây, ngồi cạnh ai gia.” Vừa nói vừa vẫy tay để phượng ngâm cừ đi qua, để nàng ngồi cùng bà trên ghế quý phi.

Thái hậu liền tiếp hỏi nhiều vấn đề, khiến cho phượng ngâm cừ không biết nên trả lời cái nào, vốn dĩ đối với chuyện lúc nhỏ nàng cũng không nhớ rõ ràng, chỉ nhớ phượng ngâm cừ thường xuyên lui tới trong cung, cho nên phượng ngâm cừ liền đi qua nghen ngào nói : ”Thái hậu, cừ nhi sao có thể quên người, trừ bỏ mẫu thân thì thái hậu là người duy nhất đối tốt với cừ cừ.”

Người nói vô tâm, người nghe cố ý, nhất thời trong lòng thái hậu cùng hoàng thượng ngửi vị tạp trần.

Thái hậu thở dài lại hỏi : ”Nha đầu, vết bớt trên khuôn mặt của người xuất hiện khi nào, hơn nữa sao lại mất tích, nghe nói phủ Thừa Tướng phái người tìm người một tháng cũng chưa tìm được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phượng ngâm cừ nghe thái hậu nói vậy, liền cảm thấy chua xót, tuy rằng phượng Thừa tướng là phụ thân của nàng, nhưng hắn chỉ mong nàng đã chết, còn thái hậu không phải người thân của nàng nhưng lại hơn hắn ruột thịt, xem ra thái hậu đau lòng vì nàng là thật, cho nên trong lòng một trận âm ảm, nhưng nàng biết hiện giờ không phải là thời điểm nói thật, vì thế liền nói : ”Vết bớt trên mặt cừ nhi không biết như thế nào, chỉ biết lúc sáu tuổi đột nhiên xuất hiện, sau này càng ngày càng nghiêm trọng, năm đó ta bảy tuổi cũng là ngày giỗ của mẫu thân, ta vì mẫu thân đến miếu cầu phúc nhưng không biết vì sao bị trúng độc, nếu không phải cha mẹ nuôi lúc đó cũng đến miếu cầu phúc cứu ta, chỉ sợ trên đời này ta sẽ không xuất hiện nữa, sau khi tỉnh lại thì bị mất trí nhớ, cho nên không có quay về phủ Thừa Tướng, gần đây ta mới nhớ ra mình là ai, vì muốn gặp phụ thân, cũng muốn bái tế mẫu thân, cho nên mới quay lại phủ Thừa Tướng.”

Thái hậu nghe xong thì trầm mặc thật lâu, đột nhiên kích động nói : ”Cái gì, trúng độc ?đang êm đẹp thì làm sao có thể trúng độc ? Trách không được, trách không được người không có trở về, nguyên lai là mất ký ức? Người có tự chăm sóc bản thân mình tốt không? Cha mẹ nuôi đối với người thế nào?”

“Hồi thái hậu, cừ nhi biết chăm sóc cho mình, hơn nữa cha mẹ nuôi đối với ta rất tốt, cũng không chịu khổ gì.”

Nhớ tới chuyện hôm qua thái tử nói với bà phượng ngâm cừ muốn từ hôn, thái hậu liền ngẩng đầu, mang theo tức giận trừng mắt nhìn tôn tử của mình, tiếp theo hỏi : ”Phượng nha đầu, người vì cái gì muốn từ hôn, cho dù dung mạo biến thành thế này cũng không phải là lý do thích hợp, tiểu tử này nhất định không dám đối xử không tốt với người.”

Nghĩ nghĩ tiếp tục nói : ”Có phải phượng Thừa tướng ép người nói như vậy, hẳn để người chịu ủy khuất gì, người nói với ta, ai gia làm chủ cho người.”

Long thiên tuyệt dờ khóc dờ cười nhìn thái hậu, phượng ngâm cừ có thể chịu ủy khuất gì, từ hôn là chính nàng yêu cầu, ai cũng không ép nàng.

Bên này đang nói, liền thấy trần công công đi tới nói nhỏ vào bên tai hoàng thượng, hoàng thượng nhất thời sùng sờ, một lúc cũng không có phản ứng, thờ dài liền nói với thái hậu : ”Mẫu hậu, hoàng đệ hẳn ở ngoài điện, nói đã lâu không tới thăm người, hỏi người có muốn gặp hắn hay không, người xem. . . .” Nguyên lai là cảnh Vương đến đây, nghe nói, kể từ khi cảnh Vương bị thương, hắn không tiến cung nữa, thái hậu muốn thấy nhi tử của mình thì chỉ có thể rời cung đến cảnh vương phủ mới có thể gặp hắn, bởi vì cảnh Vương ngày thường ít nói, cho nên lúc gặp cũng chỉ nói được một vài câu, từ nặc nói mấy câu liền gọi lên lòng hiếu kỳ, nên hôm nay hắn mới tìm lý do để tới đây.

Thái hậu cả kinh, kích động không thua gì tối hôm qua nghe được chuyện phượng ngâm cừ trở về, bất chấp phượng ngâm cừ ở đây liền thốt ra : ”Cái gì? tiểu tử thú, mau, mau để hắn tiến vào, có phải hắn có chuyện gì không thoải mái, không đúng, bình thường a dặn suy nghĩ rất cẩn thận, hôm nay là ngày gì, nhất định là a Cửu mang vận tốt đến cho ai gia, hoàng thượng, ai gia không phải nằm mơ chứ?”

Hoàng thượng cũng mang vẻ mặt kích động : ”Không phải nằm mơ, mẫu hậu.”

Phượng ngâm cừ khuôn mặt mông lung, nghĩ thầm : có quan hệ gì với ta, cảnh vương này là quý gì, được rồi.. hắn không phải quý, nghe nói hắn là chiến thần, chẳng qua chỉ là chiến thần què chân, hơn nữa bởi vì trúng độc nên mới bị què.

Phượng ngâm cừ còn đang suy nghĩ cảnh vương là người như thế nào, liền thấy từ nặc đẩy xe lăn tiến vào, long dân hôm nay vẫn là một thân bạch y, trên mặt không có biểu tình nhưng dáng vẻ ôn hòa, tuấn mỹ vô thường, cảm giác giống như thần tiên hạ thế. Phượng ngâm cừ liếc mắt nhìn một cái, trong lòng thâm kích động : ”Người này là nam nhân sao, là yêu nghiệt mới đúng, so với thái tử còn đẹp hơn nhiều lần, nhưng mà sao nàng cảm giác hắn

nhìn giống thần tiên giả dối thì hợp hơn.”

Long dân liếc mắt nhìn phượng ngâm cửu, phát hiện nàng đang âm thầm đánh giá mình, hần nghĩ thầm : ” nha đầu này, không có hảo ý, trong lòng nhất định đang cười hần lớn lên nhìn quá mỹ.”

Ho nhẹ một tiếng liền nói với thái hậu : ”Nhi thần bái kiến mẫu hậu, nhiều năm chưa từng tiến cung, thỉnh mẫu hậu tha thứ.”

Rồi mới mỉm cười nhìn về phía hoàng thượng nói một câu : ”Hoàng thượng, thần đệ để ngài chê cười .”

Long thiên tuyệt thấy long dân giống như chuột thấy mèo, nháy mắt nhớ tới long dân khi còn nhỏ mọi chuyện đều bức bách hần, vì thế đôi mắt lóe lên nói : ”thập thất thúc.”

Long dân cả mí mắt cũng lười nâng lên, thật vất vả mới lên tiếng : ”ừm”

Thái hậu lúc này kích động, nước mắt lưng tròng, nức nở nói : ”Hảo, hảo, Xú tiểu tử, người cũng biết ai gia đợi người lâu rồi sao, chỉ cần người có thể tới liền tốt, hôm nay tiến cung có chuyện gì, mấy năm nay thân thể có tốt không?”

Long dân mặc dù tuần mỹ vô thường, nhưng trên mặt lại không bộc lộ biểu tình liền nói : ”Mẫu hậu xin yên tâm, nhi thần mấy năm này. Còn tốt.”

Long dân là thái hậu gần bốn mươi tuổi mới sinh ra, hơn long thiên tuyệt một tuổi, tuy rất yêu thương hần nhưng tiên hoàng đã sớm ném long dân vào quân doanh để rèn luyện, đương nhiên hần cũng không làm tiên hoàng thất vọng. Nhưng hoàng thượng cực kỳ hối hận, năm năm trước xảy ra cuộc chiến kia, hần đã khiến đệ đệ của mình trở nên tàn phế. Từ đó long dân cũng không bước vào cung, thái hậu có thể không kích động ? Hoàng thượng có thể không áy náy sao?

Long dân vốn dĩ không muốn tiến cung, bởi vì vừa thấy hần thì biểu tình của thái hậu cùng hoàng thượng đều là sự áy náy, cho nên vài năm qua hần không muốn bước vào đây, sáng nay nếu không phải biết phượng ngâm cửu tiến cung, nàng gọi lên sự hiếu kỳ trong hần, hần muốn nhìn một chút phượng ngâm cửu có phải là tiểu hồ ly hay không, nếu không hần cũng không nguyện ý bước vào nơi này, vừa tiến vào thì thấy thái hậu đang nói chuyện cùng phượng ngâm cửu.

Thái hậu liếc mắt nhìn hần giận dữ nói : ”Chờ a Cửu đi rồi xem ta thu thập người thế nào.”

ngài lão nhân gia làm được sao, rõ ràng là đau lòng đến không chịu được?

thái hậu không quên hỏi phượng ngâm cửu về chuyện từ hôn, để phượng ngâm cửu nói rõ ràng, mới cho nàng một cái công đạo. Phượng ngâm cửu liền đem chuyện ngày hôm qua trò về, chuyện từ hôn còn thêm chuyện gặp thái tử bắt đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thái tử, cẩn thận từ trắc phi thành thị thiếp

Thái hậu kể từ khi gặp được phượng ngâm cửu tựa như đang nhìn thấy lam thị lúc còn trẻ, nhìn đến vết bớt trên mặt nàng, bà cảm thấy mình nên thay lam thị chiếu cố cho nàng thật tốt, đôi mắt kia quá giống với lam thị, bà nắm tay phượng ngâm cửu không buông, vừa nghe phượng ngâm cửu nói xong liền kéo tay nàng đau lòng nói : ”Ai gia không đồng ý, hải tử ngoan, ai gia thế nào bỏ được, mẫu thân người đã không nghe lời của ai gia, người cũng không nghe, ai gia mặc kệ muội muội người tình thâm như thế nào với tuyệt nhi, hơn nữa phượng Thừa tướng muốn đánh chủ ý gì ai gia sao có thể không biết, người lại vì thanh danh của nhị tiểu thư phượng gia, cửu nhi, người cũng biết nếu lui hôn, thanh danh của người chắc chắn cũng bị ảnh hưởng, bằng không thì ngày mười sáu tháng tám người cũng gả, để tuyệt nhi chiếu cố cho người thì ai gia mới yên tâm”

Phượng ngâm cửu đau đầu thật sự, thái hậu vì nàng suy nghĩ nên không muốn cho nàng từ hôn, nàng làm cách nào mới có thể giải quyết chuyện hôn sự này, chính phi hay trắc phi nàng cũng không muốn làm, ánh mắt liền nhìn qua long dân, trùng hợp long dân cũng đang nhìn nàng, phượng ngâm cửu như đứa nhỏ làm sai, khuôn mặt đau khổ, ánh mắt lóe lóe, trong lòng lo lắng : ”Không tốt, đôi mắt người này quá mức thâm sâu, nhìn hần nàng giống như bị thôi miên, chắc không phải hần nhìn thấu nàng không muốn gả đi chứ, người này nhìn qua phong độ nhẹ nhàng, nhưng nàng nhìn thế nào cũng thấy hần không phải người dễ chọc, chỉ mong chốc nữa hần đừng lảm nhảm là tốt rồi.”

Vì thế, phượng ngâm cửu cúi đầu, giả bộ thẹn thùng nói với thái hậu : ”thái hậu, ta biết người đau lòng cho thần nữ, mà hôn lễ của muội muội và điện hạ đã định, lúc đầu ta tưởng chỉ có muội muội tình thâm, nhưng sau này mới biết thái tử cùng muội muội rõ ràng là tâm đầu ý hợp, lại để nàng ấy mang danh gả thay, vậy thì thanh danh của điện hạ cùng hoàng thất đều không tốt, dân chúng sẽ nghĩ rằng đại tiểu thư phượng gia mất tích, hoàng thất không nên ép phượng gia đưa một nữ nhi để gả thay, cho nên ta lựa chọn từ hôn chính là muốn cho mọi người biết, thái tử cùng muội muội là tâm đầu ý hợp nên mới thành hôn, không phải vì hôn ước mà hủy đi thanh danh của muội muội.” Cuối cùng phượng ngâm cửu đi đến trước mặt thái hậu quỳ xuống, nàng ngẩng đầu nhìn thái hậu, trong mắt chứa nước nói một câu : ”Thỉnh thái hậu thành toàn muội muội cùng điện hạ, lòng ta đã vỡ, vì người thân nên hy sinh bản thân mình là chuyện nên làm, mong người đồng ý .”

Thái hậu nhìn phượng ngâm cửu, lại trừng mắt nhìn long thiên tuyệt liếc hần một cái, thờ dài rồi vội đỡ phượng ngâm cửu đứng lên liền nói : ”Ai, người

nha đầu này, cùng mẫu thân người giống nhau, tâm địa quá thiện lương, trong lòng người muốn gì ai gia sao có thể không biết, nhưng là. Không được, ai gia cũng không thể để nhị tiểu thư tiện nghi như vậy, ai gia không đồng ý.

Phượng ngâm cửu vừa nghe liền biết không ổn, thái hậu đối tốt với nàng là thật, cũng thật muốn đem nàng gả cho thái tử, nhưng làm vậy là hại chết hân, phượng ngâm cửu đang định tìm thời điểm từ chối thì long dân lên tiếng.

“Mẫu hậu, nhi thần có chuyện muốn nói, mặc dù hôn sự giữa đại tiểu thư phượng gia và thái tử cùng nhi thần không có quan hệ, nhưng mẫu hậu làm vậy sẽ khiến cho phượng đại tiểu thư sẽ khó xử, nếu nàng tự biết mình xấu xí không bằng với nhị tiểu thư, vậy thành toàn cho nàng đi, hưởng hồ, cho dù là gả thái tử cũng không thích nàng, để nàng ở hậu viện tự sinh tự diệt, chỉ bằng để nàng tự do. Hơn nữa nhi thần cảm thấy phượng đại tiểu thư nói rất đúng ... vì người thân nên hy sinh bản thân mình “Nói xong liền nhíu mày nhìn phượng ngâm cửu, môi mòng hơi hơi hướng về phía trước, chứng tỏ giờ phút này tâm tình hân cực tốt. Phảng phất nói cho phượng ngâm cửu biết, hân giúp nàng như vậy thì nàng sẽ báo đáp hân như thế nào đây.

Phượng ngâm cửu khóe miệng gật gật, nghĩ thầm : “Cáo già”

Thái hậu còn đang tức giận chuyện thái tử cùng phượng thường vũ tâm đầu ý hợp, long dân lại bỏ thêm một câu vì người thân nên hy sinh bản thân mình, thái hậu tức càng thêm tức, thân là người hoàng thất thì không thể đặt tình cảm lên đầu, làm gì có vị hoàng đế nào vì phi tử mà không thượng triều, huống gì người phượng thường vũ phải gả không phải là người thường, mà là thái tử, sau này hân sẽ kế thừa đại thống, hậu cung chứa ba ngàn giai nhân, sao có thể chuyên sủng một mình nàng. Vì thế thái hậu liền nói “Mà thôi, ta không làm khó người nữa phượng nha đầu, ai gia thành toàn cho bọn họ, nhưng gả đi thì phượng thường vũ cũng không thể làm chính phi, hoàng thượng, người nói có phải hay không?” Cuối cùng thái hậu cực kỳ nghiêm túc ngắt đầu nhìn hoàng thượng rồi nói.

Thái hậu là ai, ở hậu cung nhiều năm sao có thể không hiểu, bà cho rằng phượng Thừa tướng sau lưng giờ trò quỷ, nhất định phượng ngâm cửu bị bức bách, kỳ thật, lần này phượng Thừa tướng thật sự là oan uổng.

Hoàng thượng trong lòng sao mà không hiểu ý của thái hậu, mấy năm nay phượng Thừa tướng làm gì hân sao có thể không biết, là do hân nỗ lực giao tình năm xưa, nhưng lần này xác thật vượt quá giới hạn, nếu thái hậu đã lên tiếng vậy thì hân thuận theo bậc thang đi xuống là được rồi, vì thế gật gật đầu nói : “Mẫu hậu nói rất đúng, chốc nữa trăm hạ chi, phượng thường vũ từ hôn thái tử, phong làm trắc phi, người xem.”

Long thiên tuyệt vừa nghe liền cười không nổi : “Phụ hoàng, hoàng nãi nãi, sao có thể như vậy, thánh chỉ không phải đã hạ rồi sao?”

Long dân liếc mắt nhìn hân, cười nhạt một tiếng : “Xuy, thái tử, người nên thấy đủ đi, cẩn thận trắc phi biến thành thị thiếp.”

“... ”

Phượng ngâm cửu suy nghĩ, long dân này thật sự là một người phúc hắc, hân sợ náo nhiệt còn chưa đủ lớn đi.

Thái hậu nghe long dân nói xong thì liền trừng mắt nhìn long thiên tuyệt, xụ mặt trách mắng : “Tuyệt nhi, chuyện này chính là sự nhượng bộ cuối cùng của ai gia, nếu là tâm đầu ý hợp thì danh phận cũng sẽ không quan trọng, nếu nàng bắt nắn làm trắc phi khi cưới người, thì hôn sự này hủy bỏ đi, ai gia cùng mẫu thân người sẽ tìm người khác.”

Long thiên tuyệt vừa nghe trong lòng liền tức giận, nhưng hân chỉ lặng lẽ đem cục tức này chuyển sang người long dân, mặc dù long dân cười tủm tỉm nhìn hân, nhưng hân vẫn cảm thấy rừng mình, rụt cổ nhận lỗi nói : “Tôn nhi nghe lời người.”

Thái hậu áy náy nhìn phượng ngâm cửu nói : “Phượng nha đầu, nếu người có yêu cầu gì cứ nói với ai gia, chỉ cần ai gia làm được, nhất định sẽ đáp ứng người.”

Phượng ngâm cửu vừa nghe, tròn mắt vừa chuyển, trong lòng có tính toán liền nói : “Thật sự sao, thần nữ chỉ muốn dọn về phong ngâm các, nơi đó có ký ức của ta cùng mẫu thân, thái hậu có thể đồng ý chứ?”

Thái hậu nghi vấn hỏi : “Àn? Trước giờ không phải người vẫn ở phong ngâm các sao, xảy ra chuyện gì?”

Phượng ngâm cửu biểu tình ủy khuất liền nói với thái hậu : “Thái hậu, kể từ khi mẫu thân qua đời, đạo sĩ nói mệnh ta diêm dúa lắng lợ, phụ thân sợ mệnh ta mạnh, ảnh hưởng đến vận khí của người trong nhà, liền để ta dọn tới thanh hà viên, nhưng mà hiện giờ ta đã trưởng thành, rất nhớ mẫu thân, muốn trở về nơi đó. Không biết có được không?”

“bàn tay thái hậu đập mạnh vào bàn một tiếng : “Buồn cười, hảo phượng khinh trần, thật sự là nhìn lầm, gia tộc lam thị sao có thể để cho hân khi dễ như vậy, hân không sợ định viễn hầu sẽ tìm hân tính sổ sao, tức chết ai gia .” Thái hậu vừa tức giận, liền hô ra đại danh của phượng thừa tướng.

“Ai gia đồng ý, mặt khác, hoàng thượng, ai gia có chuyện cùng người thương lượng, các người đều lui xuống đi.”

“Dạ”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiều, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 17: Quận chúa tuệ mẫn

Phượng ngâm cửu trong lòng nở hoa, cười ha ha một tiếng. Cuối cùng nàng cũng được giải thoát, trong lòng âm thầm vui sướng. Tuy rằng sắc mặt không biến hóa gì, nhưng trong mắt đã không còn nước, tất cả đều mang ý cười.

lúc này long dân đang cười cười nhìn phượng ngâm cửu, hẳn không bỏ sót bất kỳ một biểu tình nào của nàng, long dân vừa nhìn vừa nghĩ: "Nhìn tiểu nha đầu vui vẻ như vậy, nào có bộ dạng thương tâm như vừa rồi, nói là để thành toàn cho muội muội nhưng thực chất là nàng không muốn gả cho thái tử, đây là dạng nữ tử gì, thú vị, thật sự là một tiểu hồ ly. nha đầu này nhìn sao hẳn cũng thấy thuận mắt, cực giống ngôi sao lấp lánh trên bầu trời." Thấy ở đây không còn náo nhiệt nữa nên hẳn liền nói: "Mẫu hậu, các người tiếp tục nói chuyện, nhi thần đi trước, ngày sau lại đến."

vừa dứt lời thì từ nặc đã đẩy xe lăn đi tới, thái hậu thấy hẳn chuẩn bị đi, chưa kịp nói gì thì long dân đã bước ra ngoài.

từ nặc lại phát hiện chủ tử của bọn họ cư nhiên vì một tiểu nha đầu mà tâm tình tốt hơn hẳn, giờ phút này khoe miệng khê cong.

Bên này xe ngựa chở phượng ngâm cửu cùng Thanh Ảnh và Bích Ảnh đã về tới phủ thừa tướng, tâm tình phượng ngâm cửu cực tốt, dọc đường đi còn khê ngân nga lời nhạc, chứng minh tâm tình của nàng thực sự tốt, Thanh Ảnh cùng Bích Ảnh thấy vậy liền che miệng cười.

Tới thanh hà viên phượng ngâm cửu dặn dò Thanh Ảnh thu dọn đồ, chuẩn bị chuyển sang nơi khác, Thanh Ảnh hỏi: "tiểu thư, Thừa tướng sẽ đồng ý sao?"

Phượng ngâm cửu nói: "Ngươi trước cứ thu dọn, tiểu thư nhà người xuất chiêu có lần nào mà thất bại, một lát nữa ngươi sẽ biết."

Vì thế dùng cơm xong, phượng ngâm cửu ở trong thư viện xem y thư, thánh chỉ liền truyền tới, nói phượng ngâm cửu đi chính đường, phượng ngâm cửu đi ở phía trước, Thanh Ảnh, Bích Ảnh theo sau.

Lại truyền chỉ vẫn là trần công công, vừa thấy phượng ngâm cửu thì trần công công liền tươi cười chào đón, : đại tiểu thư, lại gặp mặt, tiếp chỉ đi.

Phượng ngâm cửu đi lên cười cười: "Trần công công vất vả ngươi."

"phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, đích nữ thừa tướng phượng ngâm cửu, thông minh lương thiện, huệ chất lan tâm, thanh tú sáng dạ, còn rất hiếu thuận, đặc biệt phong hào quận chúa nhất phẩm, tước danh tuệ mẫn, hưởng bổng lộc triều đình mỗi năm, ban ngàn hộ, thưởng đất phong trong kinh thành. Vì nhớ mẫu thân nên đặc biệt ban cho nàng viện phong ngâm các, khâm thư."

vừa dứt lời, ánh mắt phượng thường vũ độc ác nhìn phượng ngâm cửu, hẳn không thể nhìn xuyên qua nàng, âm thầm vò nát khăn tay, thầm nghĩ: "Vì cái gì nàng ta tiến cung một lần liền được phong làm quận chúa."

Phượng Thừa tướng cũng mang vẻ mặt khó hiểu, chân mày nhíu lại, đại nữ nhi tiến cung liền biến thành quận chúa? Nhưng nữ nhi được phong quận chúa thì cũng khiến cho hắn nở mày nở mặt, vì thế liền cười tươi đắc ý.

Vương thị nghe xong sắc mặt cũng biến đổi nhưng rất nhanh liền khôi phục.

Phượng ngâm cửu về mặt mông lung, ngây người một hồi mà quên tiếp chỉ, trần công công liền hô: "Đại tiểu thư, tiếp chỉ."

Vì thế phượng ngâm cửu cung kính tiếp chỉ, đã là hoàng thượng thưởng, nàng đương nhiên muốn, không nghĩ đến còn có đất phong, có lẽ thái hậu sợ nàng ngày sau bị người khác bắt nạt nên đã yêu cầu với hoàng thượng, còn chưa kịp phản ứng, trần công công từ trong tay áo đã tiếp tục lấy ra một đạo thánh chỉ khác: "phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, đại tiểu thư phượng gia tự biết không xứng với thái tử nên hôn ước sẽ được giải trừ, nhị tiểu thư phượng gia không cần làm người thay thế, niệm tình nhị tiểu thư thông minh cơ trí, tài hoa hơn người. Còn cùng tuyệt nhị tình đầu ý hợp, đặc biệt ban làm trắc phi, hôn kỳ không thay đổi, khâm thư."

thời điểm trần công công mới đọc thánh chỉ, phượng thường vũ cùng Vương thị trong lòng đều sung sướng, tâm phượng thường vũ đã muốn nhảy ra ngoài, cuối cùng nàng cũng có thể danh chính ngôn thuận trở thành Thái Tử Phi, liền thẹn thùng mỉm cười, nhưng sau khi biết mình không cần làm người thay thế mà lại biến thành trắc phi, nhất thời sắc mặt nàng ta cực kì khó coi, Vương thị nghĩ thầm, vì cái gì tiện nhân kia mới trở về liền phong hào quận chúa, mà nữ nhi của nàng từ chính phi biến thành trắc phi, thật sự khác biệt, mà phượng thường vũ không biết ma xui quỷ khiến như thế nào lại đưa tay tiếp chỉ.

"Quận chúa xin đứng lên, chúc mừng quận chúa, thái hậu nhờ ta chuyển lời, nói sau này có chuyện gì thì nói với người, thái hậu đau lòng người, đừng sợ."

Phượng ngâm cửu nói với trần công công: "Làm phiền công công, mời người vào trong uống chén trà nghỉ ngơi một chút?"

Trần công công mỉm cười cự tuyệt nói: "ta còn phải về cung hướng bệ hạ phục mệnh, không dám ở lâu. Không quấy rầy quận chúa." Phượng ngâm cửu có thái hậu chống lưng, trần công công cũng không dám đắc tội.

Phượng ngâm cửu cũng không tiện ở lâu nên cười nói: "Một khi đã như vậy thì không làm chậm trễ đại sự của công công, đây là một chút lễ vật nho nhỏ, để công công thưởng trà, hôm nay vất vả ngươi đi một chuyến." Bên cạnh Thanh Ảnh liền lấy ra một hộp đưa đến trong tay trần công công, trần công công lấy tay sờ sờ, tươi cười trên mặt càng thêm ôn hòa. mặt khác nói cung nhân đưa đồ hoàng đế ban thưởng đến sảnh ngoài.

Phượng Thừa tướng nói quân gia tiễn trần công công ra ngoài, hẳn thấy phượng ngâm cửu thường cho trần công công thì cực kỳ hài lòng : "Người cũng không còn nhỏ . lại vừa mới trở về, đến phòng thu chỉ lấy một ngàn lượng cầm tiêu vật đi."

Phượng ngâm cửu nói : "phụ thân, khi nào thì con mới có thể dọn về phong ngâm các."

Phượng Thừa tướng đang định nói chuyện, chợt nghe tiếng phượng thường vũ rống lên : "tiên nhân, quay về chưa lâu liền chiếm đồ của ta, hiện giờ đã không còn phong ngâm các , người mau rút về thanh hà viên đi, nếu không đồng ý liền rút ra ngoài phủ Thừa Tướng."

"....."

Phượng ngâm cửu không nói gì, chỉ mỉm cười, nhưng nàng cười như vậy lại khiến cho người khác cảm giác lạnh thấu xương.

Phượng thường vũ thấy phượng ngâm cửu không phản ứng, trong mắt càng thêm tức giận , liền nói : "Người cầm rồi sao ."

Vương thị thầm nghĩ không tốt, liền đi tới cho phượng thường vũ một bạt tai, rồi giả bộ trách mắng : "Sao người có thể nói chuyện với đại tỷ như vậy, trở về tự kiểm điểm cho ta, không cho phép bước chân ra ngoài."

Phượng thường vũ bị đánh bất ngờ, khóc một trận lớn, không tin liền nói : "Nương, người đánh ta, bình thường ngay cả ngón tay người cũng chưa từng đánh ta, hôm nay vì nàng mà người lại đánh ta?" Nói xong đã chạy về viện của mình, nhưng hiện giờ đã là nơi thuộc về phượng ngâm cửu.

Vương thị khóc lóc nói với phượng ngâm cửu : "Cửu nhi, người vạn lần đừng để trong lòng, muội muội người, nàng bị ta chiều cho hư rồi, ta biết cửu nhi luôn luôn hiểu chuyện, đừng cùng muội muội so đo."

"....." Phượng ngâm cửu vẫn không nói gì, chỉ nhìn về phía phượng Thừa tướng cười, tiếp tục hỏi : "Phụ thân, đêm nay ta sẽ dọn về phong ngâm các." Vừa mới là câu nghi vấn thì hiện giờ đã là câu khẳng định .

Giờ phút này, sắc mặt phượng Thừa tướng cũng không tốt, phượng ngâm cửu được phong làm quận chúa, hẳn cũng không thể nói gì, nhưng phượng thường vũ xác thật là luống cuống, vì thế hẳn híp mắt, sự ác độc trong nháy mắt đã khôi phục thành bộ dạng ôn tồn nho nhã nói : "Một lát người dọn vào đi, ta sẽ nói vũ nhi chuyển ra ngoài." Bất quá ánh mắt này không giấu được phượng ngâm cửu, phượng ngâm cửu trong lòng cười lạnh.

"Lão gia!" Vương thị sờ dĩ cho phượng thường vũ một bạt tai là để cho phượng ngâm cửu cân nhắc về việc chuyển đi, nhưng không ngờ lão gia cư nhiên đồng ý, đây là chuyện gì. Đánh cũng đánh, mắng cũng mắng , cuối cùng vẫn chuyển ra ngoài. Giờ phút này trong lòng vương thị rất tức giận.

Phượng ngâm cửu xem như không thấy, liền nhu thuận nói : "Đa tạ phụ thân, không có gì thì ta đi trước thu dọn ."

Thừa tướng nhìn xuống rồi nói : "Khoan đã, các người đều lui xuống đi, cửu nhi, người theo ta đến thư phòng."

"Dạ"

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đang êm đẹp thì sao vũ nhi liền biến thành trác phi

Vì thế, những người khác đều lui xuống, Vương thị thở dài một hơi, sợ phượng thường vũ lại chọc giận Thừa tướng nên đi thường vũ các nói phượng thường vũ tới lan uyển cùng bà, bên cạnh phân phó hạ nhân dọn dẹp tứ trúc các bên cạnh thường vũ các, đương nhiên viện này so với thường vũ các thì nhỏ hơn rất nhiều, lúc trước thường vũ các là nơi ở của lam thị cùng phượng ngâm cửu, cũng là viện lớn nhất trong phủ thừa tướng, cho nên Vương thị cùng phượng thường vũ tất nhiên là không cam lòng dọn ra ngoài, Vương thị cố ý để phượng thường vũ dọn đến tứ trúc các, hi vọng thái tử thấy được sẽ cho rằng phượng ngâm cửu quá ngang ngược, đồng thời hi vọng phượng Thừa tướng nhìn phượng thường vũ chịu ủy khuất như vậy thì có thể giảm nhẹ hình phạt.

Phượng ngâm cửu theo sau lưng thừa tướng, hướng về phía thư phòng. Thừa tướng vừa đi vừa âm thầm quan sát đại nữ nhi của mình, thầm nghĩ : đứa nhỏ này không có lớn lên cùng mẫu thân, lại có thể bình tĩnh thông dong, không kiêu không nóng nảy. Đúng là đứa nhỏ của gia tộc lam thị, ài, đáng tiếc dung mạo lại quá dọa người, nếu nữ nhi của hắn cũng có tâm tính như vậy thì tốt rồi. Lúc này trong lòng phượng Thừa tướng vẫn thiên về phía phượng thường vũ, dù phượng ngâm cửu có dung mạo hay không cũng là người không có giá trị để hắn lợi dụng.

vào thư phòng, phượng Thừa tướng liền ngồi trên ghế không nói lời nào, hạ nhân thấy sắc mặt phượng Thừa tướng không tốt cũng không dám lưu lại, chuẩn bị trà liền rời đi, phượng ngâm cửu ngồi đối diện với Thừa tướng, cũng không nói lời nào chỉ tiếp tục uống trà, thấy phượng ngâm cửu vẫn không nói cũng không hỏi mình gọi nàng đến thư phòng có chuyện gì, hơn nữa nữ nhi này thật sự quá mức bình tĩnh, khiến cho hắn không biết mở lời thế nào, vì thế nhấp một ngụm trà, liền nói : "Khụ khụ, cửu nhi, người nói xem, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đang yên lành thì làm sao muội muội người liền biến thành trác phi?"

Phượng ngâm cửu vẫn không trả lời, phượng Thừa tướng có chút tức giận, khẩu khí liền hô lớn : "Người rốt cuộc nói gì với thái hậu, hay người làm gì

không đúng mực khiến cho thái hậu tức giận, để muội muội người từ chính phi trở thành trắc phi? Người dám nói chuyện này một chút cũng không quan hệ với người?”

Lúc này trong lòng Phụng ngâm cửu thật sự rất khinh thường, nàng lập tức đứng lên nói : “Phụ thân, ta không đúng mực chỗ nào, người cho rằng ta làm gì đắc tội với thái hậu sao, thái hậu đau lòng ta còn chưa đủ, thế nào bởi vì ta liền giáng tội lên người phụng thường vũ, càng không thể có chuyện khiến cho phụng thường vũ từ chính phi biến thành trắc phi, huống hồ, hôm nay hoàng thượng cũng ở đó, một câu không cẩn thận liền đầu rơi xuống đất, ta sẽ không biết đúng mực mà nói bậy bạ sao, phụ thân, nếu hôm nay không phải thái hậu đau lòng vì ta, phụng thường vũ ngay cả trắc phi cũng không làm được, người cũng nên biết hôm nay thái hậu nói những gì, ta một lòng thấy phụng thường vũ si tình nên không đồng ý gả cho thái tử, nói rõ hơn, ta không tiếc lấy dung nhan hạ thấp bản thân mình, sợ tương lai phụng thường vũ ở hậu viện của thái tử bị người đâm sau lưng, không để phù Thừa Tướng hồ thẹn, cho nên ta quý trước thái hậu thỉnh cầu bà hủy bỏ hôn ước, thành toàn cho muội muội, kết quả phụ thân không những không tin ta, còn nghi ngờ ta, lại không có ai vì ta mà đứng ra nói một lời công đạo.”

Phụng Thừa tướng hít một hơi nhìn chằm chằm phụng ngâm cửu, thấy phụng ngâm cửu không có phản ứng gì, lời nói đầy lý lẽ, hợp tình hợp lý, trong giọng nói còn lộ ra sự ủy khuất, thật đúng là nhìn không ra phụng ngâm cửu nói thật hay nói giả, hắn liền nói : “Ta sẽ tìm cho người một mối hôn sự tốt, người không cần u rú như vậy, nhưng mà thái hậu rốt cuộc đã nói cái gì?”

“Phụ thân, thái hậu nương nương nói, nếu phụng thường vũ muốn gả cho thái tử, chỉ có thể lấy vị trí trắc phi để gả vào, bởi vì phụng thường vũ không có thân phận, nàng cũng chỉ là thứ nữ, căn bản không có tư cách gả cho thái tử làm chính phi.” Phụng ngâm cửu nhấp một ngụm trà tiếp tục nói : “Thái tử thực sự cùng nhị muội tâm đầu ý hợp nên không đồng ý quyết định của thái hậu, khi ấy liền giận dữ lý luận cùng thái hậu và hoàng thượng, nhưng vừa nói một câu thì thái hậu liền tức giận, người nói nếu nhị muội không muốn làm trắc phi, thì để nàng làm thiếp, không phải nói tâm đầu ý hợp sao, vậy thì thân phận cũng đâu có quan trọng, nếu còn không hài lòng thì hôn sự này liền hủy đi, không có cách nào, lúc này điện hạ mới miễn cưỡng đồng ý, phụ thân, người nghĩ đi, chỉ sợ thái hậu nương nương không chấp nhận được câu tâm đầu ý hợp.” Phụng ngâm cửu trả lời chân thực không giả bộ, mà phụng Thừa tướng cũng không nhìn ra phụng ngâm cửu suy nghĩ cái gì, muốn nói lại thôi, nhưng ở trong lòng có sự khó hiểu.

Thất sách, hoàng cung là địa phương như thế nào, thái hậu là nhân vật gì, trong trường hợp này chỉ sợ không có thiện cảm với những người tâm ý tương thông, người trong hoàng cung sao có thể đặt chân tình lên đầu, hơn nữa sau này thái tử sẽ là người kế thừa đại thống, càng không thể vì một nữ tử mà buông lỏng bản thân mình. Cho nên, thái hậu đánh phủ đầu trước, hắn nghĩ cho dù phụng ngâm cửu không trở về, thì nữ nhi của hắn chỉ sợ cũng lấy thân phận trắc phi để gả qua, chuyện này không phải trừng phạt phụng thường vũ mà là làm cho hắn xem, để hắn cúi đầu thấp một chút.

Vì thế cuối cùng nói : “Tốt lắm, người về thanh hà viên thu dọn đồ đi, dọn xong thì đi phong ngâm các, ta sẽ nói với nữ nhi chuyện ra ngoài.”

“Uh, đa tạ phụ thân.” Phụng ngâm cửu nói câu này là muốn thật sự cảm ơn phụng Thừa tướng.

Phụng ngâm cửu liền trở về thanh hà viên dọn đồ, nói là dọn nhưng thật ra chỉ có mấy tay nải và một vài món quần áo, bởi vì hôm qua phụng ngâm cửu có dự cảm chỉ cần thái hậu triệu kiến nàng thì nàng sẽ có cơ hội chuyển tới phong ngâm các, đơn giản là thái hậu đau lòng cho mẫu thân nàng.

Thường vũ các, đèn đuốc sáng trưng

Dọn xong phụng ngâm cửu ba người trực tiếp đi tới thường vũ các, mà lúc này phụng thường vũ đã không còn ở thường vũ các, dự đoán lúc này nàng ta đang ở lan uyển oán giận vương thị. Như vậy thì đồ đạc vẫn chưa kịp dọn đi, thực xin lỗi, bản tiểu thư một cái cũng không muốn liếc nhìn.

Theo sau phụng ngâm cửu là tô ma ma, Vương thị lo lắng cho nên đã phân phó tô ma ma đi theo nàng, sợ nàng lấy đồ vật chiếm làm của riêng. Nhưng không nghĩ đến phụng ngâm cửu căn bản không xem trọng mấy thứ này. Mà trước kia, trong phong ngâm các kỳ thật có một mật thất nhỏ, nhưng bọn họ chắc hẳn là không biết, đương nhiên bí mật này là làm thị nói cho nàng, cho nên chỉ có phụng ngâm cửu mới biết được mật thất bên trong này.

Phụng ngâm cửu nhìn bằng hiệu trên đầu, phân phó nói : “Bích ảnh, đem nó hủy cho ta, nhìn mà phát hoảng; Thanh Ảnh đem toàn bộ xiêm y trong phòng, chăn mền đã sử dụng qua, còn ly bát chén đĩa, các thứ linh tinh khác toàn bộ đều ném hết ra ngoài cho ta.” Phụng ngâm cửu lại nhìn đến hộp đựng đồ trang sức và ngân lượng, bĩu môi tiếp tục nói : “Cái này hai người các người chia ra.” Rồi mới nói Thanh Ảnh thu dọn xong thì đi truyền tin nói ngân vũ cùng ngân tuyết tới đây, thuận tiện gọi bọn tiểu ngọc lại, hảo hảo một tiệc chúc mừng. Thanh Ảnh vui sướng bước vào phòng, có mấy nha hoàn tiến lên định ngăn cản đều bị bích ảnh không dấu vết đẩy ngã trên mặt đất.

“Tiểu. thư, chuyện này sợ là không được?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiếu, Độc Phi Thực Khuynh Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Tô ma ma cực kì rối rắm, tuy nói hoàng thượng hạ chỉ ban cho phụng ngâm cửu ở nơi này, nhưng không nói rằng nàng ta có thể tùy tiện xử trí đồ vật ở nơi đây, kể từ khi nhị tiểu thư cùng điện hạ bắt đầu hôn ước, quần áo trang sức của nhị tiểu thư đều đổi thành đồ tốt, tiện nhân này sao có thể nói ném liền ném? Hơn nữa đồ cưới cùng trang sức của nhị tiểu thư đều nằm bên trong.

“Không bằng để lão nô chuyển đồ của nhị tiểu thư ra ngoài, người xem thấy được không?” Tô ma ma vừa cười nịnh vừa thương lượng với phụng ngâm

cửu.

“Làm càn!” Thanh Ảnh quát lên một tiếng, nguy hiểm nheo mắt lại : “tiểu thư muốn làm gì, khi nào thì đến phiên ngươi lên tiếng?”

Tô ma ma nhất thời cảm thấy hai chân vô lực, suýt chút nữa đứng không xong. Mẹ ơi, bà như thế nào cũng không nghĩ tới, Thanh Ảnh chỉ là một nha hoàn đi theo tiện nhân kia, thế nhưng lại có khí thế cùng ánh mắt sắc bén khiến cho người khác sợ hãi như vậy.

Phượng ngâm cửu từ từ xoay người nhìn về phía tô ma ma.

Nàng còn nhớ rõ, tô ma ma này là người mà Vương thị mang từ nhà mẹ đẻ đến đây, thường cùng Vương thị thông đồng làm bậy, khi còn nhỏ hay thường xuyên đánh nàng, hơn nữa người đưa nàng đến miếu cầu phúc năm đó, chính là tô ma ma cùng từ ma ma bên người vương thị, chưa gì đã tự tìm tới nàng.

Phượng ngâm cửu cứ như vậy nhìn tô ma ma, trên mặt bình thản không bộc lộ cảm xúc, thoát nhìn cực kỳ vô hại. Nhưng tô ma ma không biết như thế nào, thấy phượng ngâm cửu nhìn như vậy lại làm cho bà nom nớp lo sợ, cảm giác nha đầu kia so với bà lợi hại hơn rất nhiều.

Thật lâu sau, phượng ngâm cửu mới nhàn nhạt lên tiếng : “Lui ra đi.”

Tô ma ma như được đại xá, dường như phía sau có sài lang hổ báo đang truy đuổi bà, ngã nhào một cái mới rời khỏi đây.

Thanh Ảnh đuổi tất cả bà từ cùng nha hoàn của phượng thường vũ ra ngoài thì bên trong mới khôi phục lại sự yên tĩnh.

Mà phượng ngâm cửu nói với tô ma ma xong liền quay về phòng ngủ, nàng đi tới trước bàn trang điểm, nhẹ nhàng xoay chuyển chiếc lược hình phượng hoàng để trên bàn thì giá sách liền mở ra, xuất hiện một cánh cửa, phượng ngâm cửu cầm giá nên bước vào. Phượng ngâm cửu vừa vào, nhất thời cảm thấy choáng váng, đúng vậy, đây là mật thất nhỏ mà mẫu thân đã từng nói với nàng, phượng ngâm cửu trong tay cầm chắc giá nên, tưởng bên trong tối không thấy được gì, kết quả bên trong cực kỳ sáng bừng như ban ngày, nàng rất tò mò, hướng góc tường thì vừa vặn nhìn thấy, đây mới gọi là người giàu trong truyền thuyết, bốn góc tường treo bốn viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay, nhìn kỹ một chút thì, mẹ ơi, chọc mù mắt ta đi, cái này là, nhất thời phượng ngâm cửu cảm thấy chính mình đặc biệt hỗn loạn, nàng đang thấy cái gì, cực kỳ là một rương bảo tàng, tuy nói mật thất này không lớn, cũng không phải quá nhỏ, nhưng bên trong lại ẩn dấu bảo bối giá trị liền thành, nàng thuận tay cầm lấy một chiếc đèn thờ cúng, không ngờ lại là đèn gia diệp, như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này. Truyền thuyết đèn gia diệp là đèn Phật tổ, chỉ cần đứng trước mặt đèn thì nguyện vọng sẽ thành hiện thực, hơn nữa, xung quanh đèn gia diệp tản ra năng lượng để duy trì đông ấm hạ lạnh.

Đừng nói mẫu thân nàng là người đi trộm mộ, làm sao lại có nhiều bảo bối như thế này. Khụ khụ, cũng chỉ có phượng ngâm cửu mới dám nói mẫu thân nàng như vậy, chẳng lẽ của hồi môn sao? Gia tộc Lam thị là một trong tứ đại thế gia ở kinh thành. Phượng ngâm cửu nuốt một ngụm nước bọt nghĩ thầm : xem ra chỗ này trừ bỏ lam thị cùng phượng ngâm cửu thì không ai biết đến mật thất này.

Phượng ngâm cửu là người yêu tiền cho nên nhìn đến tiểu bảo tàng này, nàng nằm mơ đều có thể cười tỉnh. Vì thế ở bên trong ước chừng một canh giờ mới cười tùm tùm đi ra ngoài.

Bởi vì trong phòng ngâm các có thiết lập một phòng bếp nhỏ, hơn nữa mọi thứ đều có đủ, nên bọn họ không cần đi phòng bếp lớn nấu cơm, Thanh Ảnh cùng bích ảnh đi phòng bếp lớn chỉ lấy một chút đồ liền trở về, ngàn tuyết ngàn vũ bốn người bọn họ cùng nhau làm đồ ăn, thêm vài món điểm tâm, một chút cũng không chậm trễ, không lâu sau, đồ ăn đã được dọn lên.

Thấy tất cả mọi người đã ở đây, phượng ngâm cửu quét một vòng hỏi:“Tiêu ngọc đâu, sao hôm nay không đến?”

Ngàn vũ cười hi hi nói : “tiểu thư , nam phong về rồi nên phòng chừng tiêu ngọc đang lo chuyện ở nam cương.”

“Uh, không đến thì quên đi, chúng ta trước hết khai tiệc, chúc mừng ta đã đem phong ngâm các trở về, đúng rồi..., nếu tiêu ngọc về thì nói hẳn điều tra của hồi môn của mẫu thân ta, ta cảm thấy có điểm kỳ lạ, sau này sẽ có chuyện cần dùng .” Phượng ngâm cửu vì mọi người nâng một cốc lớn rồi nói.

“Hào, cụng ly.” Phượng ngâm cửu không coi bọn họ là hạ nhân, bọn họ đối với phượng ngâm cửu mà nói đều là bằng hữu, ở thời điểm bọn họ gặp nạn thì được phượng ngâm cửu cứu, cho nên có thể cùng bọn họ cùng nhau uống rượu ăn cơm là khoảng thời gian nàng thấy hạnh phúc nhất.

Trước khi bọn ngàn tuyết rời đi, phượng ngâm cửu nói : “Ngày mốt là ngày giỗ của mẫu thân ta, ngày mai chúng ta đi một chuyến tới tiêu tương bích ảnh, sẵn tiện gặp bọn tiêu ngọc, các người trước tiên đem đèn gia diệp bảo hộ thật tốt, ngày mốt sáng sớm chúng ta xuất phát đi yến chi sơn bái tế mẫu thân, ngàn tuyết, ngàn vũ, ngày mai trực tiếp theo ta hồi phủ, nói là mua từ tiêu tương bích ảnh về.”

“Thật tốt quá tiểu thư , chúng ta sau này có thể ở cùng một chỗ, vậy thì ngày mai gặp lại.” Nói xong, ngàn tuyết cùng ngàn vũ dùng khinh công nhảy ra ngoài.

Lan uyển

“Nương. Ô ô ô, bình thường người thương ta nhất, hôm nay người lại vì phượng ngâm cửu mà đánh ta, hơn nữa, nàng ta vừa tiến cung thì hoàng thượng liền hạ chỉ phong ta làm trắc phi, chính nàng lớn lên nhìn không mỹ không thể gả ra ngoài, còn không cho phép người khác gả? Nương, là nàng, nhất định là nàng đã nói gì với thái hậu, bằng không mấy năm qua thật vất vả thái hậu mới đồng ý hôn sự giữa ta và điện hạ, thế nào nàng tới một hồi liền thay đổi , nương, nàng làm sao có thể độc ác như vậy, rõ ràng chính nàng không muốn gả, vì cái gì phải để ta lãnh hậu quả, sự tồn tại của nàng chính là ngày tàn của ta, ta không muốn làm trắc phi, ta đường đường chính chính là Thái Tử Phi, làm sao nó dám cản trở con đường của ta, nương, van cầu người , bằng không người cùng cửu cửu nói chuyện, tìm biện pháp, lạng lẽ giết chết nàng, Ô ô ô.” Phượng thường vũ lúc này đang dựa vào lòng của lam thị khóc rống lên, lúc này khuôn mặt nàng ta dữ tợn, ánh mắt ác độc, thái tử nếu nhìn thấy cảnh này thì có còn nghĩ phượng thường vũ hiền lương thực đức

nữa không.

“tiểu tử tông của ta ời, người nói nhỏ một chút, đừng khóc nữa, con gái của ta, mạng người sao lại khổ như vậy, mau nín đi, khóc mất sẽ sưng lên, nương đau lòng.” Lúc này Vương thị bất lực, bà thấy phượng ngâm cứu xấu xí, cho dù trở về cũng không có chuyện gì đáng ngại, kết quả liên lụy nữ nhi bà từ chính phi biến thành trắc phi, xem ra cần phải thay đổi kế hoạch.

“Vũ nhi, đừng khóc, để nương nghĩ cách, chính là, trước mấy ngày xuất giá người vạn lần đừng đi trêu chọc nha đầu kia.” Vương thị tận tình khuyên bảo phượng thường vũ, tựa hồ đang nghĩ tới chuyện gì.

“Nương, vì cái gì?” Phượng thường vũ không phục hỏi. Ở trong mắt nàng, hiện giờ mọi việc ở phủ Thừa Tướng đều do mẫu thân nàng quản, muốn chinh hoặc giết chết ba người phượng ngâm cứu thì dễ như trở bàn tay, nàng nếu có chết thì cũng muốn kéo con tiện nhân kia đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Tiêu ngọc, ngân nhi nhớ người

“Nàng ta không thể ở phủ chúng ta xảy ra chuyện!” Vương thị thở dài ôm phượng thường vũ tiếp tục nói : “Vũ nhi, người chỉ cần bình tĩnh đợi gả, làm tần nương đẹp nhất, chuyện khác có cha người cùng nương lo.”

“Hon nữa việc này nhất thiết không cần nói với cậu người, nương tự mình có biện pháp, người yên tâm đi, nương nhất định hoàn thành tâm nguyện của người, nếu cản trở vũ nhi, nương sẽ không để nàng ta sống lâu.” Vương thị ánh mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, đại khái đã biết nên giải quyết phượng ngâm cứu như thế nào.

Vương thị là đích nữ của an bình hầu phủ, khi còn nhỏ cha mẹ vô cùng sủng ái bà, sau này cha mẹ qua đời, ca ca tẩu tẩu đối với bà cũng cung chiều vô hạn, chăm sóc bà như con gái. Bởi vì tâm của bà nằm trên người phượng khinh trần, nên từ nhỏ đã muốn gả cho phượng khinh trần làm thê tử, nhưng phượng khinh trần đã sớm cưới lam thị, cho dù bà gả qua cũng không thể trở thành chính thê, cho nên ca ca cùng tẩu tẩu không muốn bà chịu ủy khuất, trở thành thiếp thất của phượng khinh trần, nhưng Vương thị từ nhỏ đã rất kiêu căng, không chiếm được phượng khinh trần thì bà sao có thể cam lòng, cho nên liền quyền rũ phượng khinh trần mang thai, không còn cách khác, ca ca chỉ có thể để bà gả cho phượng khinh trần, còn nói phượng khinh trần mau chóng nâng Vương thị làm bình thê. Lúc ấy lam thị đang mang thai phượng ngâm cứu, thiếu chút nữa động thai khí mà đẻ non.

Mà vài năm qua Vương thị cũng không được nâng làm bình thê, với tính cách của bà thì làm sao có thể chịu được, vì thế nàng liền cùng an bình Hầu phủ thư từ qua lại, chỉ khiến lam thị chết thì bà mới có thể được như ý nguyện. Cho nên lúc lam thị mang thai lần nữa thì đã tạo cơ hội cho bà, mà vương thị hiện giờ đã không còn là tiểu nha đầu năm đó, bà làm việc gì cũng suy nghĩ tránh liên lụy cho ca ca, dù sao ca ca của bà cũng là quan viên trong triều, cho nên rất nhanh trong lòng đã có tính toán.

“Phu nhân.” Âm thanh tờ ma ma nức nở từ ngoài viện truyền vào.

“Tờ ma ma, xảy ra chuyện gì, sao lại luống cuống như vậy.”

“Phu nhân tha tội.” Tờ ma ma quỳ xuống nói : “là tiện nhân kia đem toàn bộ xiêm y của tiểu thư ném ra ngoài, còn đồ trang sức của nhị tiểu thư thì chia đều cho hai nha đầu kia, lão nô mới không giữ được bình tĩnh như vậy.”

“nương, áo cưới cùng trang sức của ta!” Phượng thường vũ tức giận ủy khuất khóc lóc nói : “Nương, viện đã đưa cho nàng, vì cái gì nàng ta còn dám ném đồ của con?”

Vương thị biết là hoàng thượng hạ chỉ, nên chỉ có thể kìm nén sự tức giận trong lòng rồi an ủi phượng thường vũ : “vũ nhi, nương sẽ mua cho người đồ tốt hơn.”

“Ân.” Phượng thường vũ gạt đầu.

Tiện nhân người thật sự là mạng lớn, bất quá bản phu nhân có thể để người chết một lần thì cũng có thể khiến cho người chết một lần nữa!

Sáng sớm hôm sau, sau khi dùng xong bữa sáng, phượng ngâm cứu lau đi vết bột cùng tàn nhang trên mặt rồi nói Thanh Ảnh chuẩn bị cho nàng một bộ nam trang để xuất phủ, bên hông còn treo một cây quạt. Phượng ngâm cứu biến hóa xong, liền biến thành công tử nhà giàu ôn tồn nho nhã, dung mạo tinh xảo, so với nam nhân khác chỉ hơn chứ không kém.

Mà đi theo nàng là Thanh Ảnh cùng bích ảnh, cũng mặc một thân xiêm y màu xanh, bởi vì phượng ngâm cứu sợ bị phát hiện nên nói Thanh Ảnh cùng bích ảnh cũng dịch dung, cải trang thành gã sai vặt. Ba người nhanh chóng di chuyển lên xe ngựa ở cửa sau phủ thừa tướng, người đánh xe cũng chính là phong thúc mà ngày đó đã đưa bọn họ quay về.

Tiêu tương bích ảnh

Một canh giờ sau, Rốt cuộc cũng đã tới tiêu tương bích ảnh, vừa xuống xe ngựa thì cửa tiêu tương bích ảnh đã mở ra, bên trong tỳ nữ thấy có khách tới, liền bước lên chào đón, thì thấy một công tử trẻ tuổi, bộ dạng ôn tồn nho nhã, mặt mày tinh xảo trên khuôn mặt ba phần ý cười, bên hông còn treo một cây quạt. Chỉ thấy phượng ngâm cửu gõ cây quạt xuống phẩy phẩy, bộ dạng gian manh hướng bên trong đi đến, rất giống một tiểu lưu manh, lại nhìn đến Thanh Ảnh khố miệng đang giật giật, nàng kia vừa thấy tiểu thư thì đã bị mê hoặc rồi sao, phượng ngâm cửu vừa đi tới cửa liền hô : ”Tiêu ngọc, bản công tử tới , mau bước ra cho ra.”

Đương nhiên tỳ nữ vừa rồi mắt vẫn còn choáng váng vì gặp được một vị nam nhân ưu tú như vậy, cho nên lúc phượng ngâm cửu bước vào, nàng ta cũng không kịp nói một lời.

Lúc này liền thấy một cô nương xiêm y màu hồng nhạt từ thiên các đi ra, vội vàng nói : ”Vị công tử này, thật xin lỗi, công tử chúng ta hiện giờ vẫn chưa dậy, ngài nếu không vội tìm hân, mời đến bên trong thiên các nghỉ ngơi rồi thưởng trà.”

“Không cần , ta tự mình thỉnh hân ra đây, ta không tin hân dám không ra ngoài.” Phượng ngâm cửu trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, cười như đám mình trong gió xuân.

Thanh Ảnh rút cổ, khố miệng giật giật nghĩ thầm : ”Tiêu ngọc, tự mình bảo trọng”

Phượng ngâm cửu nói xong liền đi nhanh tới trúc các, vừa đi vừa hô : ”Tiêu ngọc, ngân nhi nhớ ngươi , muốn gặp ngươi, nếu không ra ngân nhi liền đi vào” Nói xong một cước đá văng cửa phòng.

“Phượng ngâm cửu, ngươi đứng lại đó cho ta, ngươi đem ngân nhi giấu cho kĩ đi, bằng không ngươi bước vào một bước ta liền chết cho ngươi xem”

“”

Hồng y cô nương bị kinh sợ, miệng mở to như muốn rớt trên mặt đất, chủ tử nhà nàng từ lúc nào mà lá gan lại nhỏ như vậy, vị công tử áo trắng này là ai, có thể khiến cho tiêu công tử nhấc tay đầu hàng?

Cửa chính bị phượng ngâm cửu phá hư, tiêu ngọc vừa mặc quần áo vừa bước ra ngoài, ai oán nhìn khung cửa, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm : ”Thúc giục thúc giục thúc giục, chỉ biết thúc giục, ngươi có biết sửa cửa tốn nhiều tiền lắm không?” Vừa nhắc đầu liền thấy phượng ngâm cửu cười khanh khách nhìn hân, nhìn đến mức lấm hân nổi da gà, vì thế liền nịnh nọt nói : ”Hắc hắc, a Cửu, ngươi tới rồi à, mau đến đây, bản công tử mời ngươi uống trà, đảm bảo sẽ khiến ngươi hài lòng.”

Thanh Ảnh đỡ trán nhìn trời, tiêu ngọc, ngươi không đáng cứu.

bên trong trúc các

“A Cửu, việc buôn bán bên này, ngươi muốn thế nào.” Tiêu ngọc lười nhác ngồi trên ghế dựa, hai chân bắt chéo nhấp một ngụm trà rồi nói.

Phượng ngâm cửu suy nghĩ một hồi thì mới lên tiếng : ”Trước không vội, qua một thời gian rồi nói sau, đem mọi người xử lý xong rồi chúng ta liền rút về đại bản doanh?” “Đúng rồi..., ngươi có biết đèn gia diệp?”

“Ân? Đèn gia diệp? Ngươi thấy rồi sao? Ở nơi nào vậy?” Tiêu ngọc vừa nghe tới đèn gia diệp thì cực kì hưng phấn, hỏi liên tục mấy câu.

“Ở trong tiêu kim khố của mẫu thân ta, hơn nữa bên trong còn có rất nhiều bảo bối nổi tiếng, lần sau sẽ dắt ngươi vào xem, chắc chắn ngươi cũng không tưởng tượng được , lúc bắt đầu tiến vào ta còn nghĩ đây một hầm mộ.

“Đúng vậy, lẽ ra đèn gia diệp sẽ không xuất hiện tại đây, kỳ quái.”

“Tiêu ngọc, ta đã nói ngàn vũ kêu ngươi đi tra của hồi môn của mẫu thân ta, ta hoài nghi kim khố đó cũng là của hồi môn của mẫu thân ta, nhưng kỳ quái ở chỗ đã là của hồi môn thì sao không ai đi tìm? Chẳng lẽ mẫu thân mang theo hai phần hồi môn nhập phủ.

“Cho nên, chuyện này chỉ có thể an bài ngươi giúp ta tra, phải cẩn thận, ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.”

“Uh, nếu không còn việc gì thì ngươi nhanh chóng lấy mấy giấy khế ước rồi thừa dịp không ai phát hiện mau trở về đi, thời gian lâu sợ là bị phát hiện?” Tiêu ngọc nghĩ đến một nhà Thừa tướng thì đầu liền đau.

“Uh, đã biết, đúng rồi Tiêu ngọc, chuyện thành thân của ngươi, đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi suy xét” Tiêu ngọc vừa hưởng thụ vừa uống trà, đột nhiên nghe được phượng ngâm cửu nói chuyện thành thân liền phun hết ra ngoài, ngẩng đầu nhìn về phía phượng ngâm cửu, kết quả phượng ngâm cửu lên tiếng xong liền cất bước tiêu sái đi ra ngoài.

“Phượng ngâm cửu!” Tiêu ngọc tức giận dậm chân.

Một canh giờ sau thì phượng ngâm cửu đã về tới phủ Thừa Tướng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: khẩu vị vương gia nhà hắc thay đổi

Cảnh Vương Phủ mặc lan hiên

Bên trong viện, cho dù ngọn đèn dầu có sáng như ban ngày thì cảnh vật xung quanh vẫn như cũ lộ ra sự lạnh lẽo, có lẽ do có người thường xuyên dùng được nên mùi thảo dược nhân nhát tỏa ra khắp mọi nơi, hòa thêm mùi hoa lan hỗn loạn, không những không gây ra sự khó chịu, ngược lại còn vô cùng dễ ngửi.

Trên giường, một nam tử sắc mặt tái nhợt đang nằm, trên người hắc đắp một tấm chăn mỏng, dựa đầu trên gối, đôi mắt khép hờ, tựa hồ như đã ngủ rồi. Dung nhan hắc tuần mỹ vô thường, tóc đen như thác nước trải dài trên gối.

Nam nhân này không phải là cảnh vương điện hạ long dân, ngày đó ở trong cung nói giúp phượng ngâm cửu thì là ai.

Tô ngọc triệt lùi nhấc gối trên ghế uống trà, môi mỏng cười như không cười nhìn đến khuôn mặt của long dân, hiển nhiên là bộ dạng vui sướng khi thấy người khác gặp họa, mở miệng nói : "Ta nói này, a dân, ngươi thế nào tiến cung liền biến mình thành như thế này, nhìn như thư sinh ốm yếu, được còn quên cảm?" lại Thờ dài tiếp tục nói : "mà bằng tấm cổ độc này xác thật quá mức âm độc , mắt thấy ta cũng sắp không khống chế được, ngươi nhanh sắp xếp thời gian đi tìm mặc Cửu công tử đi, để hắc cùng ta luận bàn một chút. Đúng rồi, còn phượng tiểu hồ ly kia, rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà nàng biến thành như vậy, còn muốn từ hôn? Thái tử phi cũng không muốn làm."

Long dân chậm rãi mở mắt, không ngó ngang tới tô ngọc triệt, liền nói : "Nàng kêu phượng ngâm cửu, ngươi không thể yên tĩnh trong một lúc sao, hiện giờ ta cần được tăng nội lực."

Tô ngọc triệt trừng lớn hai mắt, cảm tức nhìn long dân : "lời ta nói ngươi không nghe phải không, coi như gió thoảng bên tai ? cổ độc của ngươi ta đã không khống chế được , ngươi còn có tâm tư tăng lên cái gì nội lực, đừng tưởng ta không biết tâm tư của ngươi, ngươi có biết hậu quả sau khi dùng được tăng nội lực không, vạn nhất có người muốn hại ngươi, chỉ trông vào tử nặc thì có thể cứu được ngươi sao, ta cũng không muốn để ngươi chết trong tay ta."

"Ngày mai, phượng ngâm cửu sẽ bái tế mẫu thân nàng." Long dân đang nói cư nhiên trong mắt còn mang theo ý cười, nhưng còn có một tia lo lắng. Chỉ sợ ý cười này chính hắc cũng không biết, nhưng làm sao trốn được đôi mắt đào hoa của tô ngọc triệt.

Tô ngọc triệt trong mắt chứa một tia kinh ngạc, hắc nheo đôi mắt đào hoa liền nói : "Vì một người quái dị? Ta nói ngươi thật sự là kỳ quái, chỉ bằng tên ngươi là cảnh Vương điện hạ, cho dù sống không được bao lâu nhưng thân phận vẫn có, chỉ cần ngươi nguyện ý, ngoắc ngoắc đầu ngón tay thì trong kinh thành không thiếu nữ nhân xếp hàng gả cho ngươi, chỉ là mấy năm qua ngươi dọa cho nhiều người chạy mất; khẩu vị của ngươi cũng thật sự là quá nặng rồi"

Tiểu tử này chẳng lẽ thông suốt ? Đối với một nữ nhân mang bót trên mặt này sinh ý tình? Tô ngọc triệt không thể tin được lắc đầu.

Long dân cũng không biết chính mình vì sao lại dễ tâm như vậy, là do hắc cảm thấy hứng thú? Hay bởi vì nàng giao hoạt giống tiểu hồ ly, trong kinh thành không phải không có nữ nhân giỏi tâm kế, chẳng qua hắc chưa thấy nữ nhân nào giống như nàng, thái tử cũng không gả, đối với vị trí Thái Tử Phi thì khinh thường, một hai phải giải trừ hôn ước, trong kinh thành có biết bao nữ nhân vì leo lên hoàng quyền, gia nhập hoàng cung rồi đấu đá cùng nhau, chẳng lẽ do đôi mắt của nàng quá giống người năm xưa từng cứu hắc, trong lòng hắc thật sự chứa đầy nghi vấn."A triệt, ngươi nói thật nhiều, cho hay không tùy ngươi, ngày mai ta nhất định phải đi."

Tô ngọc triệt : "..."

"Cho cho cho, ăn chết ngươi cũng được, ngươi không phải khi dễ, ta đánh không lại ngươi." Long dân mặc dù trúng cổ độc, nhưng tô ngọc triệt vẫn như cũ không đánh lại hắc.

Nói xong từ trong ngực lấy ra một bình sứ màu trắng cùng một bình sứ màu xanh ném tới trong tay long dân.

"Màu trắng dùng tăng nội lực, màu xanh là khống chế cổ độc. Nhớ kỹ mà dùng."

"Ngươi có thể đi rồi."

"..."

"Ngươi còn chưa nói cho ta biết phượng ngâm cửu rốt cuộc là tiểu bạch thỏ hay là tiểu hồ ly, nói nói đi." Tô ngọc triệt cười tủm tỉm, hắc chưa từ bỏ ý định hỏi về vấn đề này, đương nhiên long dân cũng không tính nói cho hắc biết.

Long dân nâng mắt nhìn về phía hắc, tô ngọc triệt ra về không biết gì nhẹ nhàng huýt sáo, ngẩng đầu nhìn trời : "thôi, sắc trời không còn sớm, ta đi trước, không cần tiễn." Nói xong chạy trời chết ra ngoài.

Tô ngọc triệt vừa mới ra khỏi phủ , long dân liền hướng bên ngoài cửa sổ nói : "Tử nặc, tiến vào." Bên ngoài long dân có bốn người, đều là người trong

mười tám ánh vệ, từ nhỏ cùng long dân lớn lên, kể từ khi long dân trúng độc, ba người còn lại đều đi tìm mặc Cửu công tử, nên bên người long dân chỉ còn lại một mình tử nặc để bảo hộ hắn.

Tử nặc lắc mình một cái tiến vào liền nói : ”Chủ tử, có chuyện gì?”

“Ngày mai sáng sớm chuẩn bị đi yến chi sơn(núi).”

“Chủ tử, người.” Tử nặc lo lắng hỏi, bởi vì mấy năm nay thân thể có vấn đề nên long dân bình thường sẽ không ra khỏi phủ, chuyện bên ngoài đều là do tử nặc xử lý. cho nên tử nặc liền cảm thấy kỳ quái, điện hạ bọn họ là ai, ngày thường không gần gũi nữ sắc, mấy năm trước mặc lan hiên vẫn có tỷ nữ, nhìn thấy vương gia như vậy liền trực tiếp bỏ lên giường để trở thành phượng hoàng thì bị vương gia đánh cho tàn phế , nên sau này mặc lan hiên không còn tỷ nữ xuất hiện nữa , mặc dù vương gia nhà hắn không phải người nông cạn, nhưng phượng tiêu thư lớn lên như vậy lại được vương gia nhà hắn chú ý, thật sự hắn không thể lý giải, chẳng lẽ giống như lời tô thiếu gia nói, khẩu vị vương gia quá nặng?

“Không có gì, truyền tin ra ngoài, ta muốn phượng ngâm cửu biết được tin này, ân, nói là đi để giải sầu .”

“. dạ”

Sao trời rực rỡ, ánh cả bầu trời đêm

Trong phong ngâm các, thỉnh thoảng truyền ra tiếng nước chảy, hương thơm dễ chịu bay ra ngoài.

Bích ảnh vén rèm lên, nhìn xuyên qua tấm bình phong, một bóng hình hoàn mỹ liền xuất hiện, trong mắt nàng nhất thời lộ ra vẻ say mê.

Ô ô, xem ra tiểu thư sinh ra chính là để đá kích sự tồn tại của nữ nhân khác, chỉ một bóng hình mà đã khiến cho nàng thần hồn điên đảo.

“Ba!”

Bên này bích ảnh còn đang chìm đắm, thì bên trong, sau tấm bình phong một ngón tay nhẹ nhàng bắn ra một giọt nước, đánh thẳng vào ấn đường của bích ảnh, tốc độ nhanh đến mức làm cho bích ảnh không kịp phản ứng.

“tiểu thư, người khi dễ ta!” Bích ảnh che cái trán bị đánh, bĩu bĩu môi, oán giận lên tiếng.

“Ha ha, xứng đáng.” Phượng ngâm cửu cười nhạt hỏi : ”Có chuyện gì cần nói sao?”

Bích ảnh lúc này mới nhớ tới mục đích chính của mình, nghiêm mặt nói : ”tiểu thư , thái tử tới phủ Thừa Tướng, cùng phượng khinh trần nói mấy câu, liền lặng lẽ đi vào trong viện của phượng thường vũ.”

Nàng còn chưa nói xong, người bên trong liền bước ra, đồng thời khoát trên người một chiếc áo choàng màu trắng, một loạt động tác trong nháy mắt đã hoàn thành .

Bích ảnh chỉ cảm thấy trước mắt một đạo bóng trắng lướt qua, bên trong bóng dáng của tiểu thư đã không còn.

Phượng ngâm cửu đứng trên nóc nhà của phượng thường vũ, nhẹ nhàng đẩy một viên gạch trên mái ngói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiêu, Độc Phi Thực Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Một chân tàn, một xấu xí

Từ trúc các

Bên trong phòng, ánh nến lay động. Phượng thường vũ đưa lưng về phía long thiên tuyệt đang ngồi ở bàn tròn, trong tay cầm khăn lụa màu tím lau nước mắt.

“Mắt thấy còn hai tháng nữa tới ngày thành thân cùng điện hạ, trong thâm tâm vũ nhi cảm thấy thật vui vẻ và hạnh phúc. Chỉ là phượng ngâm cửu vừa quay về, vũ nhi từ chính phi liền biến thành trắc phi.” Phượng thường vũ vừa nói vừa lau nước mắt : ”Nói dễ nghe một chút thì là phi tử, nhưng thực ra cũng chỉ là thiếp thất, làm vũ nhi thế nào không thương tâm? Sau này ở trong kinh thành, sao có thể ngẩng đầu trước mặt mọi người.

Phượng thường vũ khóc nức nở, bộ dạng ôn nhu yếu đuối khiến cho lòng long thiên tuyệt cảm thấy như bị mèo cào, rất khó chịu.

“Vũ nhi, ta biết chuyện này ủy khuất ngươi, nhưng ta mới giải quyết xong mọi chuyện liền vội vàng đi tìm ngươi, mặc dù ta cùng nàng ta hủy bỏ hôn ước, nhưng là. Vũ nhi, ủy khuất ngươi.” Long thiên tuyệt nghĩ đến mẫu hậu của mình thì cũng có chút tức giận, cuối cùng vẫn không để phượng thường vũ có được vị trí chính phi.

Hắn cùng vũ nhi từ lâu đã tâm đầu ý hợp, trọng yếu hơn phượng thừa tướng là người mà hoàng thượng tín nhiệm, mà vũ nhi lại là nữ nhi phượng thừa tướng xem trọng, phượng ngâm cử dù sao đã mất tích nhiều năm, quyền hành không nhiều, nên hắn hứa với phượng thường vũ sẽ để nàng làm chính phi, mẫu hậu cũng yêu thích vẻ ôn nhu cùng tài hoa của nàng.

Mất thấy đại hôn của hắn cùng vũ nhi sắp tới, phượng ngâm cử lại êm đẹp trở về, nhưng lui hôn lại khiến vũ nhi mất đi vị trí chính phi.

“Vũ nhi, người đừng thương tâm, tương lai người gả vào, phủ thái tử chỉ có một mình ta có thể định đoạt, mặc kệ ai gả cho ta làm chính phi ta cũng không để tâm, ta chỉ đối xử tốt với một mình nàng, vũ nhi cũng nhìn thấy, trong phủ ta ngay cả một nha hoàn thông phòng đều không có, thị thiếp càng không. Nói tóm lại, tương lai về sau, người sinh cho ta một đứa con nói dối, thì cho dù phong người làm chính phi thì cũng không ai nói gì, hoàng nãi nãi như thế nào còn bảo hộ cho phượng ngâm cử, thấy cháu trai chắc chắn sẽ không làm khó người.” Long thiên tuyệt từ sau lưng ôm phượng thường vũ, ở bên tai nàng nói: “Vũ nhi, người yên tâm, trong lòng ta chỉ có người.” Thực ra, long thiên tuyệt mặc dù có tâm kế, nhưng hắn không phải người háo sắc, mấy năm nay hoàng hậu tìm cho hắn rất nhiều mỹ nhân, đưa vào trong phủ hắn, nhưng toàn bộ đều bị hắn tìm cơ đuổi về trong cung hoặc đưa cho mấy vị đại thần.

Phượng thường vũ nghe long thiên tuyệt nói như vậy, trong lòng mới thoáng yên tâm. Mặc dù nàng biết thái hậu không đồng ý cho nàng làm chính phi, nhưng toàn bộ chuyện này nàng đều tính trên đầu phượng ngâm cử.

Phượng ngâm cử, người là tiện nhân, nếu người không trở về, ta làm sao có thể biến thành trắc phi.

Đồng dạng đều là nữ nhi của phụ thân, vì cái gì người từ nhỏ có thể sống cuộc sống của công chúa, mà ta chỉ là thân phận thứ nữ? Cho dù trong lòng hâm mộ ghen tị người, ta cũng chỉ dám đứng từ xa mà nhìn. Trong lòng ta khát vọng một ngày nào đó, có thể sở hữu được hết những thứ thuộc về người.

Ta đã từng thề, chỉ cần là đồ thuộc về người, ta đều không từ một thủ đoạn nào mà đoạt về.

Cuối cùng, sau khi người rời khỏi phủ Thừa Tướng, người từng có tất cả, thì bây giờ tất cả đều biến thành của ta, bao gồm nam nhân sẽ thuộc về người.

Phượng ngâm cử, người từng áp chế trên đầu ta sáu năm, ta làm sao để người áp chế ta cả đời.

“Điện hạ.” Phượng thường vũ lại khóc nói: “Ngài có chuyện không biết, nàng mới trở về liền đoạt viện của ta, còn đem toàn bộ của hồi môn ta chuẩn bị mấy tháng trời ném xuống, xiêm y toàn bộ đều xé nát, ta không biết mình có thể hay không sống tới hai tháng sau để xuất giá.” long thiên tuyệt trong lòng giật mình.

Hắn đã từng nghe phu nhân thừa tướng nói phượng ngâm cử lúc nhỏ thường khi dễ vũ nhi, một chút bất mãn liền nhào cả buổi sáng, còn chuyện nàng mất tích, là do nàng ham chơi mà trốn ra ngoài, thiếu chút nữa hắn còn nghĩ khác về phượng ngâm cử, Thái Tử Phi cũng không muốn nên hắn cảm thấy tò mò về nàng, hiện giờ suy nghĩ lại, quả thực là cậy sủng mà kiêu. Quả nhiên, vừa mới trở về liền đoạt viện của muội muội, còn ném toàn bộ trang sức cùng xiêm y của vũ nhi, xác thực là quá đáng.

Sau này nếu nàng đổi ý về chuyện giải trừ hôn ước, thật sự còn làm chuyện gì với Vũ nhi nữa thì chính mình hối hận không kịp.

“Để ta nghỉ lại, người đừng vội.” Long thiên tuyệt hít thở suy nghĩ, cuối cùng hạ quyết tâm nói: “Mặc dù bản thái tử không thể làm trái ý của hoàng thượng cùng hoàng tổ mẫu, nhưng có thể. . . .” Hồi tưởng lại ngày đó, ở trong cung, lúc nói chuyện long dân thúc không phải rất bảo hộ cho nha đầu này sao, xem ra cũng không tồi? Một chân tàn, một phế vật, vừa vận tốt, hắn cảm thấy hai người này rất xứng đôi.

Nhưng long thiên tuyệt hiển nhiên đã quên, hôn sự này là do phượng ngâm cử lui, không có liên quan gì đến phượng thường vũ, đương nhiên trừ phi phượng thường vũ muốn chết, lại đánh chủ ý lên người phượng ngâm cử.

Hắn nâng đầu phượng thường vũ dậy, nhìn đến khuôn mặt của nàng, vũ nhi của hắn là người đơn thuần tốt đẹp, không thể để nàng tham dự chuyện này nên trong mắt liền hiện lên một tia sáng tiếp tục nói: “Vũ nhi không cần hỏi, đến lúc đó người sẽ biết. Nhớ kỹ bất luận như thế nào bản thái tử đều sẽ bảo hộ người.”

Phượng ngâm cử trên môi cười nhạt, ánh mắt long thiên tuyệt sao có thể tránh được đôi mắt của nàng, hừ, mặc kệ long thiên tuyệt ra chiêu gì, nàng đều tiếp, sợ gì chứ.

Phượng thường vũ xoay người, hai mắt đắm lệ nhìn long thiên tuyệt, hít mũi vui sướng hỏi: “Thật vậy chăng, điện hạ?”

Long thiên tuyệt hôn nước mắt trên lông mi nàng nói: “Vì vũ nhi, đương nhiên có thể!”

“Điện hạ, người đối với vũ nhi thật tốt.” Phượng thường vũ đang nói, chủ động đưa môi mình hôn đáp trả.

Phượng ngâm cử nhìn đôi nam nữ phía dưới đang ôm hôn, thái độ nàng hồ hững, coi như nam nhân tuần dật phía dưới không có quan hệ cùng mình.

vốn dĩ lúc trước nàng còn cảm thấy long thiên tuyệt là một quân tử khiêm nhường, xem ra hiện giờ chỉ là một kẻ tiểu nhân.

Vô tình lại được xem diễn, phượng ngâm cử nhẹ nhàng khép lại mái ngói, dùng khăn công rời khỏi viện của phượng thường vũ.

Đêm đó đi ra từ phủ thừa tướng, long thiên tuyệt trở lại cung nhưng không về chỗ mình mà trực tiếp đi ngự thư phòng.

Lúc trở ra thì trên khuôn mặt không thấy một chút lo âu, thậm chí còn xuất hiện vài tia vui mừng, nguyên lai lúc này mới chính là con người thật của thái tử.

Phượng ngâm cửu, người hẳn là nên cảm tạ bản thái tử, lấy dung mạo của người thì cả đời đừng nghĩ đến việc lấy chồng, chờ người tương lai làm quả phụ, bản thái tử nhất định phải hảo hảo “Chúc mừng” người một phen.

Ngày mười lăm tháng sáu, là sinh nhật mười sáu tuổi của phượng ngâm cửu, đồng thời cũng là ngày giỗ của mẫu thân nàng, lam nhược sơ.

Kể từ khi lam nhược sơ qua đời, phượng ngâm cửu cũng không có dịp đi tế bái bà, hiện giờ thiên thời địa lợi, về tình về lý thì nàng cũng nên đi bái tế bà.

Sáng sớm hôm nay, phượng ngâm cửu không có truyền tin cho phong thúc, bởi vì trước tiên cần mua giấy tiền, tế phẩm và hoa tươi rồi mới lên xe ngựa đi chuyên tới mộ của lam thị.

Bạn đang đọc truyện *Tà Vương Cung Chiều, Độc Phi Thực Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.